

Adio, frumoasa mea
(Farewell, My Lovely, 1944)

Raymond Chandler

Capitolul 1

Era unul dintre acele blocuri mixte de pe Central Avenue, blocuri care nu sunt încă ocupate în întregime de negri. Tocmai ieșisem dintr-o frizerie de doi bani, la care o agenție de plasare credea că lucrează un anume Dimitrios Aleidis. Nu era o problemă prea importantă. Soția lui se arătase dispusă să plătească ceva bani pentru a-l vedea înapoi acasă.

Nu l-am găsit niciodată, dar nici nevastă-sa nu mi-a dat vreun ban.

Zi călduroasă, spre sfârșitul lui martie; stăteam în fața frizeriei privind reclama luminoasă a unui local numit Florian's, aflat la etajul al doilea. Un bărbat privea și el într-acolo. Se uita la ferestrele prăfuite cu o privire fixă și extaziată, ca un emigrant est-european care soarbe pentru prima oară din ochi Statuia Libertății. Era un tip masiv, înalt de vreo doi metri și solid ca un camion. Se afla la câțiva pași de mine. Măinile îi atârnavu șleampete pe lângă corp și o țigară uitată fumega între degetele lui enorme.

Negri liniștiți treceau pe stradă și îi aruncau priviri tăioase. Arăta îngrozitor. Purta o pălărie miștoasă, o haină sport gri cu nasturi albi ca niște mingi de golf, cămașă maro, cravată galbenă, pantaloni gri din flanel reiat și pantofi din piele de crocodil cu pete albe în dreptul degetelor. Din buzunarul de la piept se revărsa o batistă galben-strălucitor, ca și cravata. Avea și niște pene colorate înfipite în panglica de la pălărie, dar ar fi fost la fel de șocant și fără ele. Chiar și pe o stradă mai deocheată, ca Central Avenue, omul nu putea trece neobservat. E ca și când ai vedea un păianjen pe o felie de cozonac.

Era palid și nebărbierit. Oricum, tot nebărbierit ar fi arătat. Avea păr negru și creț, sprâncene stufoase care se întâlneau deasupra nasului borcănat, urechi mici și delicate față de statura sa și o privire melancolică, specifică ochilor cenușii. Stătea nemișcat, ca o statuie; după mult timp, a zâmbit.

A pornit agale pe trotuar către ușile batante ce ascundeau scările pe care se putea ajunge la etajul al doilea. A împins ușile, a aruncat o privire rece și inexpresivă în lungul străzii, apoi a intrat. Dacă ar fi fost mai mic de statură și mai puțin țipător îmbrăcat așa fi crezut că vrea să dea o spargere. Dar cu hainele, pălăria și constituția asta era imposibil.

Ușile s-au balansat un timp și erau pe punctul de a se opri. S-au deschis însă din nou, în afară, brusc. Ceva a zburat de-a latul trotuarului și a aterizat în șanțul dintre două mașini parcate. A aterizat în mâini și în genunchi, scoțând un sunet strident, ca un șoarece încolțit. S-a ridicat încet, și-a recuperat pălăria și s-a retras pe trotuar. Era un negru tânăr, subțire, cu umeri înguști; purta un costum, liliachiu cu o floare la butonieră. Avea părul negru și lucios. A rămas cu gura deschisă și a gemut un moment. Trecătorii l-au privit nepăsători. Și-a potrivit pălăria, s-a târât până la perete și a început să meargă nesigur de-a lungul clădirii.

Liniște. Totul a reintrat în normal. M-am îndreptat către ușile batante și am rămas în fața lor. Erau nemișcate. Nu era treaba mea, așa că le-am deschis și am privit înăuntru.

O mână imensă a apărut din întuneric, m-a apucat de umăr și m-a strâns îngrozitor. Aceași mână m-a tras înăuntru și m-a ridicat fără nici un efort pe prima treaptă. O voce groasă mi-a șoptit:

— Hmm, sunt numai tuciurii pe-aici. Ai mai văzut așa ceva, amice?

Era întuneric și liniște. Sunete vagi trădau prezența oamenilor sus, la etaj, dar eram singuri pe scări. Namila m-a privit solemn și a continuat să-mi strivească umărul.

— Un negru, a zis. L-am aruncat afară. Ai văzut cum l-am azvârlit?

Mi-a eliberat umărul. Osul nu părea rupt, dar brațul era înțepenit.

— Doar știi cum sunt localurile astea, am zis în timp ce îmi frecționam umărul. Știi la ce să te aștepți.

— Nu spune asta, amice, a mârâit namila încet, ca patru tigri după o masă bună.

Velma lucra aici. Micuța Velma.

Mi-a apucat iarăși umărul. Am încercat să mă feresc, dar era rapid ca o pisică. A

reînceput să-mi frământa mușchii cu degetele lui de fier.

— Da, a zis. Micuța Velma. N-am văzut-o de opt ani. Zici că asta-i o cârciumă de negri? Am confirmat, bolborosind.

M-a ridicat încă două trepte. M-am smucit, încercând să mă eliberez. Nu aveam armă, pentru că mi se păruse inutilă atunci când îl căutam pe Dimitrios Aleidis. Oricum, nu cred că mi-ar fi fost de vreun folos. Probabil că namila ar fi înghițit-o.

— Du-te sus și convinge-te, i-am spus, încercând să ascund agonia din glas.

Mi-a dat drumul din nou. M-a privit și ochii lui cenușii împrăstiau tristețe.

— Mă simt bine, a zis, și vreau ca nimeni să nu mă enerveze. Hai să mergem sus și să bem ceva.

— Nu te vor servi. Ți-am spus doar că e o cârciumă pentru negri.

— N-am văzut-o pe Velma de opt ani, spuse cu vocea aceea puternică și tristă. Opt ani de zile de când ne-am despărțit. Nu mi-a mai scris de șase ani. Are, cu siguranța, un motiv. Lucra aici. Era foarte drăguță. Hai să mergem sus.

— Bine, am strigat. Am să merg cu tine. Dar nu mă mai împinge. Lasă-mă să merg singur. Mă simt bine, sunt deja băiat mare, știu chiar să mă duc singur la baie. Nu mă mai împinge.

— Micuța Velma lucra aici, spuse încet. Nu era atent la mine.

Am început să urcăm pe scări. M-a lăsat să merg singur. Umărul mă durea și ceafa îmi era udă.

Capitolul 2

Alte două uși batante separau capul scărilor de local. Namila le-a deschis ușor, împingându-le cu degetele, apoi a intrat în încăpere. Era o cameră lungă și îngustă, nu prea curată, nici prea luminoasă. Un grup de negri cânta și sporovăia într-un colț, în jurul unei mese de joc luminate. Lângă peretele din dreapta se afla un bar. Restul încăperii avea numai mese mici și rotunde. Erau câțiva clienți, bărbați și femei, negri cu toții.

Lampa de deasupra mesei de joc s-a zguduit și zgomotul a încetat brusc. S-a așternut o liniște apăsătoare. Toți ochii aceia cafenii s-au întors către noi. Vedeam fețe cu nuanțe între gri și negru ai căror ochi străluceau și priveau curioși la reprezentanții unei alte rase.

Un negru solid, cu gâtul gros, stătea rezemat de bar. Avea dungi roz pe mânecile cămașei; bretelele alb cu roz se încrucișau pe spatele său lat. Se vedea de la două poște că e gorila localului. S-a întors încet și ne-a privit, în timp ce își întindea picioarele și își plimba peste buze limba imensă. Fața plină de cicatrici, crestată, turtită și cu pielea îngroșată îți dădea impresia că suportase toate loviturile pe care ți le poți imagina, poate mai puțin aceea cu o cupă de excavator.

Părul scurt și creț avea reflexe gri. Uneia dintre urechi îi lipsea lobul.

Era mare și greoi. Avea picioarele groase și, foarte ciudat pentru un negru, crăcănate. Și-a mai mișcat puțin limba, apoi a zâmbit și a pornit spre noi în poziție de luptă. Omul meu îl aștepta calm.

Negrul cu dungi roz pe mâneci a pus mâna sa neagră și masivă pe pieptul namilei de lângă mine. Prin comparație, mâna aceea mare arăta ca o gămălie de ac. Namila nici nu s-a clintit. Bătăușul a zâmbit puțin.

— Nu primim albi aici. E numai pentru negri. Îmi pare rău.

Cu ochii săi mici și cenușii, namila a aruncat o privire rapidă prin încăpere. Obrajii i s-au îmbujorat puțin.

— Cioară nenorocită, a spus încet, cu amărăciune. Apoi a ridicat vocea. Unde-i Velma?

Gorila se amuza. A studiat hainele albului, cămașa maro și cravata galbenă, haina gri și mingile acelea de golf pe ea. Își mișca delicat capul, privind din diverse unghiuri. Apoi și-a coborât privirea către pantofii din piele de crocodil. A râs încetișor, apoi a zis:

— Velma, zici? Nu-i nici o Velma pe-aici. Nici mărfuri ilegale, nici curve. Și-acu' cară-te, albule, cară-te.

— Velma lucra aici, spuse namila. Vorbea ca prin vis, parcă ar fi fost singur într-o pădure, culegând trei-frați-pătați. Am scos batista și mi-am șters, din nou, ceafa.

Gorila a început deodată să râdă.

— Ptiu, zise, aruncând prietenilor săi o privire rapidă, peste umăr. Velma lucra aici! Da' nu mai lucrează. S-a retras. Ha, ha.

— Fă bine și ia laba aia nenorocită de pe cămașa mea, l-a atenționat namila.

Gorila s-a încruntat. Nu era obișnuit să i se vorbească așa. Și-a retras mâna și a

strâns-o într-un pumn de culoarea și dimensiunea unei vinete mari. Trebuia să se gândească la slujbă, la reputația sa de bătaș, la ce vor spune prietenii săi. A cumpănit o secundă, apoi a făcut o greșală. Cu o mișcare scurtă din cot, a expediat un pumn în falca albului. În încăperea s-au auzit murmure.

A fost o lovitură bună; umărul s-a deplasat, corpul a venit după el. Era foarte multă forță în acest pumn și omul care l-a expediat avea multă experiență. Namila însă nu și-a mișcat capul mai mult de un centimetru.

N-a încercat să pareze lovitura. A încasat-o, s-a scuturat puțin, a scos un sunet înfundat și la apucat pe negru de gât. Gorila a încercat să-l lovească cu genunchiul între picioare. Uriașul l-a ridicat, l-a întors, apoi și-a depărtat puțin picioarele, l-a îndoit spre spate și l-a apucat de curea, care s-a rupt ca o ață. A pus mâna sa imensă pe spatele negrului și l-a azvârlit de-a lungul încăperii. Trei clienți au sărit din fața gorilei care, învârtindu-se, clătînându-se și agitându-și mâinile a luat din drum o masă, apoi s-a izbit de perete, producând un zgomot care trebuie să se fi auzit până la Denver.

— Există indivizi care cred că pot s-o facă oricând pe deșteptii, a zis namila și s-a întors spre mine. Da, hai să bem ceva.

Ne-am îndreptat spre bar. Cât ai bate din palme, clienții au devenit umbre mute ce se deplasau în cea mai mare liniște prin cameră, pentru a ajunge la ușile din capul scărilor. Nici un zgomot, ca niște umbre pe iarbă. Nici ușile nu au fost lăsate să balanseze. Ne-am rezezat de bar.

— Whisky sec, a zis namila. Tu ce vrei?

— Whisky sec, am răspuns.

Am primit whisky sec.

Uriașul alb sorbea impasibil whisky-ul aflat într-un pahar scund și gros. Se uita fix la barman, un negru gras, speriat, îmbrăcat într-o haină albă și care se mișca cu încetinitorul.

— Tu știi unde e Velma?

— Velma spui?, a zis barmanul pe un ton tânguitor. N-am mai văzut-o pe-aici în ultimul timp. Nu, dom'le, n-am mai văzut-o.

— De când ești aici?

— Păi, să vedem, a zis barmanul, apoi a lăsat prosopul, s-a încruntat și a început să numere pe degete. Cam de zece luni, cred. Aproape un an. Cam așa.

— Ia mai gândește-te.

Barmanul s-a uitat speriat și mărușul lui Adam a început să i se miște ca o găină decapitată.

— De când a devenit localul ăsta o cârciumă pentru negri? a întrebat uriașul cu asprime.

— Poftim?

Namila a strâns pumnul în jurul paharului, care a devenit aproape invizibil.

— De cel puțin cinci ani, i-am răspuns. Tipul ăsta n-are cum să fi auzit despre o fată albă numită Velma. Nimeni de aici nu știe.

Uriașul s-a uitat la mine de parcă nu m-ar fi văzut până atunci. Whisky-ul nu l-a trezit.

— Cine dracu' te-a rugat să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

Am zâmbit, un zâmbet foarte larg și prietenos.

— Eu sunt tipul care a venit aici cu tine. Ți-ai aduci aminte?

A rânjit drept răspuns.

— Whisky sec, i-a spus barmanului. Mișcă-ți fundul mai repede! Marș!

Barmanul a șters-o, dându-și ochii peste cap. M-am întors cu spatele la bar pentru a privi încăperea. Era goală, dacă exceptăm barmanul, namila, pe mine și gorila lipită de perete. Gorila se mișca. Se mișca încet, cu greutate, datorită durerilor. Se târa pe lângă perete, ca o muscă fără o aripă. Se mișca prin spatele meselor, obosit, dezamăgit, neputincios. L-am privit chinându-se. Barmanul a adus încă două whisky-uri. M-am întors cu fața la bar. Uriașul de lângă mine a aruncat gorilei o privire fugară, apoi nu i-a mai acordat nici o atenție.

— N-a mai rămas nimic din cârciuma asta, s-a plâns el. Era o scenă micuță, o orchestră și niște camere drăgălașe unde un tip putea să se distreze. Velma cânta aici. Era roșcată. Drăgălașă ca niște chiloței de dantelă. Tocmai trebuia să ne căsătorim atunci când mi-au pus în cârcă o porcărie.

Am luat cel de-al doilea whisky. Începusem să mă satur de aventuri.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde îți imaginezi că am fost ăia opt ani de care ți-am povestit?

— Ai prins fluturi.

Și-a înfipt în piept arătătorul cât banana.

— La pârnaie. Mă cheamă Malloy. Toată lumea îmi spune Moose¹ Malloy, fiindcă sunt așa mare. Afacerea Great Bend. Patruzeci de miare. Singur. E ceva, nu?

— Și ai de gând să-i cheltuiești acum?

Mi-a aruncat o privire tăioasă. În spatele nostru se auzeau zgomote. Gorila era din nou în picioare, clătînându-se puțin. A pus mâna pe mânerul rotund al unei uși greu vizibile, aflată în spatele mesei de joc. A reușit, cu greu, să o deschidă. Apoi s-a auzit un zgomot de ușa închisă și o încuietore.

— Unde duce asta!, a întrebat Malloy.

Barmanul și-a dat ochii peste cap și a căutat cu privirea ușa pe care gorila a intrat împleticindu-se.

— Păi, ăla e biroul lu' domnu' Montgomery. El e șefu'. Are birou' acolo, în spate.

— Țsta ar putea să știe ceva, a zis namila și a golit paharul dintr-o înghițitură. Ar fi bine să n-o facă pe deșteptu'. Încă două pahare!

A traversat încăperea fără să se grăbească, cu mișcări sigure și degajate. Spatele său enorm era mai lat decât ușa aceea încuiată. Scuturată puțin, ușa a cedat. Malloy a intrat și a trântit ușa după el.

Era liniște. L-am privit pe barman și el pe mine. A lustruit tejgheaua, a oftat și a lăsat mâna dreaptă în jos.

M-am întins peste tejghea și l-am prins de brațul subțire și fragil, i-am zâmbit, ținându-i brațul în continuare.

— Ce ai acolo, jos, băiete?

Și-a lins buzele, s-a lăsat pe mâna mea și n-a scos o vorbă. Fața lui neagră a devenit cenușie.

— Tipul ăsta e puternic, am zis. S-ar putea să facă mult mai mult decât ai văzut până acum. Din cauza băuturii. Caută o fată pe care o cunoștea. Țsta era un local pentru albi. Te-ai prins?

Barmanul și-a lins buzele.

— A lipsit multă vreme. Opt ani. Nu pare să-și dea seama ce mult înseamnă asta, deși m-aș fi așteptat să i se pară o veșnicie. El crede că cineva de pe-aici trebuie să știe unde e prietena lui. Te-ai prins?

— Credeam că ești cu el, a șoptit barmanul.

— N-am avut de ales. M-a întrebat ceva jos și apoi m-a târât după el. Nu l-am mai văzut până acum, dar n-am avut chef să zbor peste niște clădiri. Ce ai acolo, jos?

— O pușcă cu țeava scurtă.

— Vai, e ilegal, am șoptit. Uite ce, sunt de partea ta. Ce mai ai acolo?

— Mai am un pistol. Într-o cutie pentru țigări. Dă-mi drumu' la braț.

— Bine, am zis. Acum, depărtează-te un pic. Ușurel. Mai într-o parte. Nu e momentul să te joci cu pistolul.

— Spuneai, a zis barmanul rânjind, lăsându-și întreaga greutate pe brațul meu, spuneai...

S-a oprit. Ochii i s-au rotit și capul s-a mișcat brusc.

Dinspre capătul încăperii s-a auzit un pocnet surd; era dincolo de ușa de lângă masa de joc. Putea fi o ușa trântită, dar era destul de improbabil. Cam așa gândea și barmanul, care a înțepenit de frică. Vorbea fără nici o noimă. Am ascultat. Nu era nici un alt zgomot. M-am dus repede în spatele tejghelei, dar era prea târziu.

Ușa din capătul sălii s-a deschis cu zgomot și a apărut Moose Malloy, cu mișcări calme și greoaie. S-a oprit și pe față i-a apărut un zâmbet larg, forțat.

În mâna sa, un Colt Army 45 arăta ca un pistol jucărie.

— Să nu încerce careva vreo glumă proastă, a spus cu o voce degajată. Puneți mâinile pe bar.

Și eu și barmanul l-am ascultat.

Moose Malloy a privit încăperea cu atenție. Rânjea încordat. A pornit spre noi. Chiar și în hainele astea, arăta ca un om ce ar putea jefui singur o bancă.

A ajuns la bar.

— Mâinile sus, cioară, a zis încet. Barmanul a ridicat mâinile. Uriașul a trecut în spatele meu și m-a pipăit cu mâna stângă. Simțeam în ceafă respirația lui fierbinte. M-am depărtat puțin.

— Nici domnul Montgomery n-a știut unde e Velma, a zis. Totuși, a încercat să-mi spună. Cu asta. Mâna puternică a lovit ușor pistolul. M-am întors și l-am privit. Da, o să mă

¹**Moose - elan**

recunoști. N-ai să mă uiți, amice. Spune-le copoilor să fie cu ochii în patru.

S-a jucat puțin cu pistolul.

— Salut. Trebuie să prind un tramvai.

A pornit spre scări.

— N-ai plătit pentru băutură, i-am atras atenția. S-a oprit și m-a privit cu atenție.

— Ai ceva dreptate, dar eu n-aș insista foarte tare pe chestia asta.

Și-a continuat drumul, a trecut de ușile duble și pașii au început să se audă la distanță tot mai mare.

Barmanul s-a aplecat. Am sărit în spatele tejghelei și l-am împins. O pușcă cu țeava scurtă se afla pe un raft, sub un șervet. Lângă ea o cutie pentru țigări în care se găsea un 38 automatic. Le-am luat pe amândouă. Barmanul s-a rezemat de rafturile pentru pahare.

M-am îndreptat către ușa strâmtă de lângă masa de joc. De la ușă pornea un coridor în formă de L, aproape neluminat. Gorila era întinsă pe podea, inconștientă, cu un cuțit în mână. M-am aplecat, am luat cuțitul și l-am aruncat pe niște scări. A inspirat greu; mâna i-a rămas nemișcată.

Am pășit peste gorilă și am deschis o ușă pe care scria cu vopsea neagră, scorojită: „Birou”.

Lângă fereastra parțial acoperită cu scânduri era un birou mic și zgâriat. Pe scaunul cu spătar înalt se afla un corp țeapăn, cu capul atârnat pe spate în așa fel încât vârful nasului era îndreptat către fereastră. Ceafa fiind sprijinită de spătar, capul atârna ca o cârpă, ca și când ar fi fost prins în balamale.

În dreapta omului, într-un sertar deschis, se afla un ziar cu o pată de ulei în mijloc. Acolo trebuie să fi fost arma. Poziția capului domnului Montgomery dovedește că ideea de a folosi pistolul nu a fost prea fericită.

Pe birou se afla un telefon. Am lăsat jos pușca și, înainte de a chema poliția, am încuiat ușa. M-am simțit mai în siguranță așa, iar domnul Montgomery nu părea să aibă ceva împotriva.

Până când a ajuns mașina de patrulare, barmanul și gorila dispăruseră și eram singur în local.

Capitolul 3

Cazul a fost încredințat lui Nulty, un tip agitat, slăbănog la față, cu mâini lungi și galbene pe care le-a ținut pe genunchi, încrucișate, cea mai mare parte a timpului în care am stat de vorbă. Era locotenent în cadrul secției de pe 77-th Street. Am discutat într-o încăpere sărăcicioasă, cu două birouri mici, așezate față în față, între care era loc pentru o singură persoană. Podeaua era acoperită cu linoleum maro, murdar, iar aerul era îmbăcsit cu fum de țigară. Cămașa lui Nulty era veche și ponosită, iar mânecile de la haină erau îndoite înăuntru. Un om atât de sărac nu putea fi decât cinstit, dar nu părea persoana potrivită pentru a-l înfrunța pe Moose Malloy.

A aprins un chiștoc, apoi a aruncat bățul de chibrit pe podea, unde se aflau multe altele.

— Ciori. Încă o crimă de-asta împruțită. Asta e recompensa după optsprezece ani petrecuți în departament. Nici un articol, nici un anunț, nici măcar patru rânduri în rubrica de diverse.

N-am zis nimic. A luat cartea mea de vizită, a citit-o din nou, apoi a aruncat-o.

— Philip Marlowe, detectiv particular. Doamne, dar ești un tip puternic. Ce-ai făcut tot timpul ăla?

— Care timp?

— Timpul în care Malloy îi rupea gâtul negrului.

— Aa, dar asta s-a întâmplat în altă încăpere, iar Malloy nu m-a informat că se duce să rupă gâtul cuiva.

— Bate-ți joc de mine, a zis Nulty supărat. Hai, bate-ți joc de mine. Toți fac la fel. Ce mai contează unul în plus. Bietul Nulty. Tot timpul se fac glume pe seama lui.

— Nu vreau să-mi bat joc de nimeni. Chiar așa a fost — s-a întâmplat în altă cameră.

— Da, sigur, răspunse Nulty, în timp ce sufla fum de țigară proastă. Doar am fost acolo și am văzut, nu-i așa? Nu erai înarmat?

— Pentru treaba asta, nu.

— Ce treabă?

— Căutam un frizer care și-a părăsit nevasta. Ea crede că ar putea fi convins să se

întoarce acasă.

— Un negru?

— Nu, un grec.

— Bine, a zis Nulty și a scuipat în coșul de gunoi. Bine. Și cum l-ai întâlnit pe uriașul ăla?

— Ți-am mai spus. Pur și simplu, s-a întâmplat să fiu pe-acolo. A azvârlit un negru de la Florian's, iar eu am făcut tâmpenia de a băga capul înăuntru ca să văd ce se întâmplă. M-a dus sus.

— Adică, te-a amenințat?

— N-avea armă la el atunci. Oricum, eu n-am văzut vreo armă. Pistolul l-a luat de la Montgomery, probabil. M-a cărat după el.

— P-asta n-o înghit. Tu ești cel care poate căra pe cineva cu ușurință.

— N-are nici un rost să ne contrazicem. Eu l-am văzut pe tip, tu nu. Poate să ne care, la fel de ușor, ca pe un ceas de mână. Până când a plecat n-aveam cum să știu că a omorât pe cineva. Am auzit o împușcătură, dar m-am gândit că cineva s-a speriat și a tras în Malloy, după care uriașul i-a luat arma.

— Și de ce, mă rog, te-ai gândit tocmai la asta?, a întrebat Nulty, suav. Doar a folosit o armă ca să jefuiască banca aia, nu?

— Gândește-te la hainele pe care le purta. Nu te-ai fi dus să omori pe cineva îmbrăcat în halul ăla. O căuta pe Velma, cu care era prieten înainte de a fi arestat pentru treaba cu banca. Lucra acolo, la Florian's, sau cum s-o fi chemat localul ăla pe vremea când era pentru albi. Acolo l-au prins. O să-l găsești.

— Cum să nu, așa de mare și cu hainele alea, e o joacă de copii.

— De acord, s-ar putea să aibă un alt costum, o mașină, o ascunzătoare, bani și prieteni. Dar o să-l prinzi.

Nulty a scuipat din nou în coșul de gunoi.

— O să-l prind, a zis, cam atunci când o să-mi crească al treilea rând de dinți. Câți oameni lucrează la cazul ăsta? Unul. Știi de ce? Nici un pic de publicitate. Odată, în partea de est a 84-th Street, s-au tăiat cinci negri. Era sânge pe mobilă, pe pereți și pe tavan. Când am ajuns acolo, am văzut în fața casei un individ care lucrează la Chronicle, un reporter. S-a dus până pe terasă și s-a întors la mașină. S-a uitat urât la noi, și a zis: „La dracu, iar negri; Și s-a cărat. Nici măcar n-a intrat în casă.

— Poate a fost eliberat condiționat. În cazul ăsta, te vei bucura de ceva cooperare. Dar ai grijă cum acționezi, altfel s-ar putea să pierzi câțiva oameni. Și atunci sigur o să ți se facă publicitate.

— Și nici n-o să mai am cazul ăsta, a zis Nulty batjocoritor.

Telefonul de pe birou a sunat. A răspuns, asculta și zâmbea trist. A închis, apoi și-a notat ceva într-un carnet. Avea o privire neputincioasă, ca un far în ceață.

— L-au identificat. Ampretele, mutra, totul. E ceva, oricum. A început să citească din carnet: doi metri, 120 de kilograme. Mamă, ce tip! Să-l ia dracu'. Îl dau în urmărire acum. Probabil că îl pun la sfârșitul listei de mașini furate. Nu-mi rămâne decât să aștept. Și-a aruncat țigara într-o scuițătoare.

— Încearcă s-o cauți pe fată, i-am spus. Velma. Malloy o caută și el. Așa a început chestia asta. Caut-o pe Velma.

— Caut-o tu, mi-a răspuns Nulty. Eu n-am mai intrat într-un bordel de douăzeci de ani. M-am ridicat.

— O.K., am zis și m-am îndreptat către ușă.

— Hei, stai puțin, glumeam. Nu ești foarte ocupat, nu-i așa?

Răsucesem o țigară între degete și-l priveam de lângă ușă.

— Vreau să spun, că ai timp să o cauți pe fata asta. Ai avut o idee bună. S-ar putea să găsești ceva. În plus, lucrezi acoperit.

— Și eu cu ce mă aleg?

Și-a întins mâinile și mi-a zâmbit fermecător, ca o cursă de șoareci.

— Voi ați avut de multe ori probleme cu poliția. Nu-ți strică un prieten.

— Cu ce o să mă ajute el?

— Uite ce e, a insistat Nulty. Eu sunt un oarecare. Dar orice tip din departament îți poate face mult bine.

— Și vrei să fac asta fiindcă te iubesc sau îmi dai ceva bani?

— Fără bani, a răspuns Nulty mișcându-și nasul galben. Am nevoie să mă remarc. De la ultima reorganizare încoace, e foarte greu. N-aș uita niciodată, amice. Niciodată.

M-am uitat la ceas.

— Bine, dacă găsesc ceva, al tău e. Și când îl prinzi, vin să-l identific.

Ne-am strâns mâinile, apoi eu am străbătut coridorul murdar și am coborât pe niște scări pentru a ajunge în fața clădirii, la mașina.

Trecuseră două ore de când Moose Malloy a plecat de la Florian's cu acel Army Colt în mână. Am mâncat la un bufet, am cumpărat jumătate de litru de whisky și am pornit pe Central Avenue, spre est și apoi spre nord. Despre cazul ăsta aveam idei foarte vagi, cam ca valurile de aer cald care dansau deasupra trotuarului. Mă amestecasem în treaba asta numai din curiozitate. Dar, cinstit vorbind, nu am făcut nimic în ultima lună. Chiar și o muncă neplătită era o schimbare în bine.

Capitolul 4

Florian's a fost, desigur, închis. Un polițist îmbrăcat în civil stătea în fața localului, într-o mașină, citind un ziar. Își pierduse timpul de pomană. Nimeni de aici nu auzise de Moose Malloy. Barmanul și gorila nu erau de găsit și niciunul dintre locatarii blocului nu era dispus să vorbească despre ei.

Am trecut pe lângă local și am parcat după colț, de unde am văzut un hotel pentru negri, situat de cealaltă parte a intersecției, în diagonală față de blocul în care se afla Florian's. Se numea hotel Sans Souci. Am coborât din mașină, am traversat și am intrat în hotel. Două rânduri de scaune goale se aflau de o parte și de alta a unui covor jerpelit. În capăt, în întuneric, stătea un bărbat chel, cu ochii închiși, cu mâinile negre așezate liniștit în fața sa, pe birou. Moțăia, sau, oricum, așa dădea impresia. Purta o cravată Ascot care arăta ca și cum n-ar mai fi fost desfăcută de prin 1880. Pe acul de la cravată avea o piatră verde, cât un măr. Capul îi atârna, așa încât atinge cravata. Mâinile erau curate, cu manichiura făcută. Avea pete albe la marginea unghiilor. Pe insigna de pe brațul său se putea citi: „Acest hotel se află sub protecția International Consolidated Agencies, Ltd. Inc.”.

Când negrul acesta liniștit a deschis un ochi și m-a privit atent, am arătat spre insignă.

— Control de la H.P.D. Aveți vreun necaz?

H.P.D. Însemna Hotel Protective Departament, departament al unei organizații care se ocupa cu depistarea unor indivizi care semnează cecuri fără acoperire, pleacă fără să achite nota de plată sau lasă valize pline cu bombe.

— Necazuri, frate, este un lucru de care fiecare dintre noi e plin, a zis cu voce sonoră. Și-a coborât tonul de câteva ori și a adăugat: cum ziceai că te cheamă?

— Marlowe. Philip Marlowe.

— Frumos nume, frate. Simplu și plăcut. Arăți foarte bine astăzi. Apoi a zis cu voce și mai joasă; dar nu ești de la H.P.D., amice. N-am mai văzut niciodată unul d-ăsta pe-aici.

A arătat spre insignă cu un gest leneș.

— P-asta am cumpărat-o la mână a doua, doar așa, pentru efect.

— Ai dreptate, am zis. M-am rezemat de birou și am început să învârtesc o monedă de jumătate de dolar pe lemnul zgâriat și neacoperit. Ai auzit ce s-a întâmplat la Florian's azi dimineață?

— Am uitat.

Dar ochii lui erau acum deschiși. Priveau cum strălucește moneda învârtită.

— A fost omorât șeful, am zis. Un tip care se numea Montgomery. Cineva ia rupt gâtul.

— Odihnească-se în pace. Vocea a coborât din nou. Polițist?

— Particular — într-o chestie confidențială. Și știu să recunosc un om care poate păstra un secret.

M-a studiat, apoi a închis ochii și a meditat, l-a deschis din nou, prudent, și și-a fixat privirea asupra monedei care se învârtea. N-a putut rezista tentației.

— Cine a făcut asta?, a întrebat încet. Cine l-a aranjat pe Sam?

— Un tip foarte puternic, tocmai ieșit de la pușcărie, s-a supărat că nu era o cârciumă pentru albi. Se pare că mai demult era. Poate îți amintești?

N-a zis nimic. Moneda a căzut pe o parte, a zbârnâit plăcut și a rămas nemișcată.

— Ce preferi?, am întrebat. Sa-ți citesc un capitol din Biblie sau să-ți ofer ceva de băut?

— Amice, mie îmi place să citesc Biblia acasă, în familie, în intimitate. Privirea îi era fixă, ochii mari și strălucitori.

— Probabil, ai mâncat de prânz.

— Prânzul, a zis, este un lucru de care un om cu constituția și temperamentul meu nu

are nevoie.

Vocea a coborât.

— Vino pe partea asta a biroului.

Am ocolit biroul, am scos din buzunar sticla plată care conținea jumătate de litru de whisky și am pus-o pe un raft. M-am întors la locul meu. S-a aplecat pentru a examina sticla.. Părea mulțumit.

— Amice, ce-o să-ți spun nu te costă nimic, dar îmi face plăcere să beau un păhărel în compania ta.

A deschis sticla, a pus pe birou două pahare mici și le-a umplut până sus. A luat unul, l-a mirosit atent, apoi l-a vărsat pe gât, ținând degetul mic ridicat.

L-a degustat, a meditat, a dat din cap aprobator, apoi a zis:

— Asta e o băutură adevărată, frate. În ce mod aş putea să-ți fiu de folos? Nu există nici un individ prin cartierul ăsta pe care să nu-l știu după numele mic. Doamne, lichiorul ăsta e o companie excelentă. Și-a umplut din nou paharul.

L-am spus ce s-a întâmplat la Florian's și de ce. M-a privit solemn și a clătinat din cap.

— Sam conducea un local drăguț și liniștit. Nimeni n-a mai fost tăiat acolo de vre-o lună.

— Cum se numea localul acum șase sau opt ani, pe când era o cârciumă de albi?

— Nu e ușor să folosești memoria, frate.

Am dat din cap afirmativ.

— M-am gândit că ar fi putut să se cheme la fel. Malloy ar fi zis ceva dacă numele ar fi fost schimbat.

Dar al cui era localul?

— Mă uimești, amice. Numele bietului om era Florian. Mike Florian.

— Și ce s-a întâmplat cu domnul Florian?

Negrul și-a întins mâinile grațioase. A zis cu o voce sonoră și tristă:

— A murit, amice. Domnul l-a ales. Era prin 1934, poate '35, nu mai știu exact. O viață pierdută, frate, din cauza unei boli de rinichi, așa am auzit. Un om necredincios cade ca un vițel fără coarne, frate, dar sus îl așteaptă întotdeauna iertarea. Vocea a revenit la un nivel potrivit pentru afaceri: Zău dacă știu de ce.

— Mai există cineva apropiat lui? Pune-ți încă un pahar.

A închis sticla cu fermitate și a împins-o spre mine.

— Numai două înainte de apus, amice. Mulțumesc. Metodele tale rănesc demnitatea omului... A rămas nevastă-sa. Se numește Jessie.

— Ce știi despre ea?

— Orice om care vrea să știe pune întrebări. Nu știu nimic. Uită-te în cartea de telefon.

În cel mai întunecat colț al holului se afla o cabină telefonică. Am intrat și am trântit ușa suficient de tare pentru a se aprinde lumina. Am căutat numele în cartea mototolită, legată de masă. Nu era nici un Florian. M-am întors la birou.

— Nici urmă, am zis.

Negrul s-a aplecat, a ridicat o carte cu adrese, a pus-o pe birou și a împins-o spre mine. A închis ochii. Se plictisise. Figura în carte o Jeesie Florian, văduvă. Locuia la 1644 West 54-th Place. Mă întrebam dacă vreodată în viață mi-am folosit cu adevărat creierul.

Am scris adresa pe o bucată de hârtie și am împins cartea. Negrul a pus-o la loc, mi-a strâns mâna, apoi și-a încrucișat brațele pe birou, revenind în poziția în care era atunci când am intrat. Ochii i s-au închis încetisor. Părea adormit.

Pentru el, episodul se încheiase. În drum spre ușă i-am mai aruncat o privire. Avea ochii închiși, respira ușor și regulat, mișcând puțin din buze după fiecare expirație. Chelia strălucea.

Am ieșit din Hotel Sans Souci și-am traversat, îndreptându-mă către mașină. Totul părea atât de simplu. Prea simplu.

Capitolul 5

La 1644 West 54-th Place se găsea o casă maronie, veștejită, ce avea în față un gazon maroniu, veștejit. Iarba dispăruse pe o porțiune mare în jurul unui palmier nemilos. Pe prispă se afla un balansoar singuratic, iar adierea de după amiază făcea ca ramurile de poinsettia² să lovească ritmic în pereții de stuc, plini de crăpături. Un rând de haine

²Poinsettia — plantă tropicală cu frunze mari, roșii și flori dispuse în

gălbuie, doar pe jumătate spălate, dansau pe o sârmă ruginită din curtea vecină.

Am mai condus vreo cincizeci de metri, mi-am parcat mașina pe trotuarul de vis-a-vis și m-am întors pe jos.

Casa avea o ușă dublă, cea exterioară fiind de fapt, o plasă contra tânțarilor. Soneria nu funcționa, așa că am bătut în cadrul de lemn al primei uși. S-a auzit târșiitul unor pași înceți, ușa interioară s-a deschis și am văzut în camera prost luminată o femeie firavă care și-a suflat nasul când a deschis ușa. Avea o față cenușie și buhăită, păr lăptos, care nu era nici șaten, nici blond, era prea potolit pentru a fi roșu și prea murdar pentru a fi gri.

Corpul era înfășurat într-un halat de baie diform, care nu mai avea de multă vreme culoare sau croială. Nu era decât ceva care o acoperea. I se vedeau foarte clar degetele de la picioare prin papucii bărbățești, de piele maron, tocită.

— Doamna Florian? Doamna Jessie Florian?

— Îhî, s-a auzit un sunet părăsind gâtul, ca un bolnav care se dă jos din pat.

— Sunteți doamna Florian, cea al cărei soț a fost mai demult patronul unul local de pe Central Avenue? Mike Florian?

Folosind degetul mare, și-a așezat o șuviță de păr peste una din urechile ei mari. Apoi a zis cu o voce grea, înfundată:

— Ce? Cum? Mike s-a dus de cinci ani. Cine ziceai că ești?

Paravanul contra tânțarilor era încă închis cu un cârlig.

— Sunt detectiv, am spus. Aș dori câteva informații.

S-a uitat fix la mine timp de un minut, minut lung și deprimant. Pe urmă, cu efort, a scos cârligul și s-a întors cu spatele la ușă.

— Intră, atunci. N-am avut mult timp să fac curat, a scâncit. De la poliție, a?

Am pășit înăuntru și am pus cârligul la loc. Un radio mare zumzăia în stânga ușii, într-un colț al camerei. Era singurul obiect de valoare vizibil. Părea nou-nouț. În rest, numai gunoaie: mobilă murdară, așezată în dezordine, un balansoar de lemn, copie a celui de pe prispă, o masă pătată în cealaltă cameră, amprente uleioase pe ușa batantă de la bucătărie. Câteva lampadare uzate, cu abajururi care odinioară fuseseră înzorzonate, dar care acum erau la fel de vesele ca rablele care mai circulă încă pe străzi.

Femeia s-a așezat în balansoar, și-a legănat papucii și m-a privit. M-am așezat la capătul canapelei și m-am uitat la radio. M-a văzut. O falsă veselie, la fel de slabă ca ceaiul chinezesc, i s-a arătat pe față și în voce:

— E singurul meu amic, a zis, apoi a chicotit. Mike a călcat strâmb? Pe mine nu mă prea vizitează poliția.

Chicotul necontrolat avea substrat alcoolic. M-am lăsat pe spate și am dat de ceva tare, mi-am răsucit mâna și am descoperit că era o sticlă de gin goală. Femeia a chicotit din nou.

— A fost o glumă, a spus, dar sper din suflet că sunt o grămadă de târfe blonde acolo unde se află el acum. Cât timp a fost aici nu s-a săturat niciodată de ele.

— Eu mă gândesc mai mult la o roșcată, am zis.

— Cred că și din astea i-ar prinde bine. Ochii ei nu mi se mai păreau la fel de tulburi acum. Nu-mi amintesc. Te gândești la o roșcată anume?

— Da. O cheamă Velma. Nu știu ce nume de familie folosea, dar nu era, oricum, cel adevărat. M-au angajat bătrânii ei să o găsec. Localul dumneavoastră din Central e acum un restaurant de negri, și, bineînțeles, cei de acolo n-au auzit de ea. Așa că m-am gândit la dumneavoastră.

— Bătrânii ei nu s-au prea grăbit s-o caute, a spus femeia, gânditoare.

— Ies și ceva bani din treaba asta. Cred că va fi nevoie s-o găsec ca să pun mâna pe ei. Bani fac bine memoriei.

— La fel ca și băutura. E cam cald, nu? Da' ai spus că ești copoi.

Ochii vicleni, fața atentă, neclintită. Picioarele din papucii bărbățești nu se mai mișcau.

Am ridicat sticla moartă și am scuturat-o. Apoi am aruncat-o într-o parte și am scos din buzunarul de la spate sticla de whisky de care eu și negrul de la hotel abia dacă ne atinsesem. Mi-am pus-o pe genunchi. Ochii ei s-au blocat într-o privire neîncrezătoare. Apoi o bănuială a început să i se furișeze în suflet ca o pisică, dar cu mai mult zgomot.

— Nu ești polițai, a șoptit. Nici un polițai nu cumpără așa ceva. Care-i poanta, dom'le?

Și-a suflat din nou nasul, folosind una dintre cele mai murdare batiste pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Ochii i-au rămas ațintiți asupra sticlei. Bănuiala s-a luptat cu setea, iar setea a câștigat. Ca-ntotdeauna.

ciorchine.

— Velma era dansatoare și cântăreață. Nu cumva o cunoașteți? Deși nu cred că mergeați prea des la local.

Ochii de culoarea algelor priveau sticla. O limbă încărcată i-a umezit buzele.

— Doamne, asta da băutură, a oftat ea. Nu-mi pasă cine ești. Dar ține-o bine, meștere. Nu e momentul să-ți cadă ceva din mână.

S-a ridicat și, legănându-se ca o rață, a ieșit din cameră și s-a întors cu două pahare groase, murdare.

— Fără combinații. Bem doar ce-ai adus. I-am turnat o porție care pe mine m-ar fi dat gata.

A apucat-o privind pofcioasă, a înghițit-o ca pe o aspirină și s-a uitat la sticlă, i-am mai turnat o porție și mi-am pus și mie puțin. Și-a luat paharul și s-a așezat în balansoar. Ochii ei erau deja cu două nuanțe mai închisi la culoare.

— Dom'le, chestia asta dispăre repede la mine, a zis. N-apucă să facă valuri în pahar. Despre ce vorbeam?

— Despre o roșcată pe nume Velma, care lucra la localul vostru din Central Avenue.

— Mda.

A biruit și a doua porție. M-am deplasat și am pus sticla la capătul dinspre ea al canapelei.

A înșfăcat-o.

— Mda. Cine ziceai că ești?

Am scos o carte de vizită și i-am dat-o. A citit-o cu limba-ntr-un dinte, a așezat-o pe masa de alături și a pus paharul gol peste ea.

— Mda, un particular. N-ai zis așa, meștere. M-a atenționat cu degetul, un reproș glumeț. Da' băutura spune că ești totuși un băiat bun. În cinstea crimei!

Și-a umplut paharul pentru a treia oară și l-a golit. M-am așezat, am început să învârt o țigară între degete și am așteptat. Sau știa ceva sau nu. Dacă știa ceva, atunci putea să-mi spună sau nu. Simplu.

— Era o roșcată drăguță, a zis încet, cu vocea îngroșată de alcool. Mda, îmi aduc aminte de ea. Cânta și dansa. Avea picioare frumoase și nu și le ascundea. S-a cărat undeva. De unde să știu eu ce fac târfele astea?

— Păi, nu prea mi-am închipuit că o să știți, i-am zis. Dar era normal să vin să vă întreb, doamnă Florian. Mai serviți niște whisky — pot să dau fuga să mai aduc dacă se termină.

— Tu nu prea bei, a zis brusc.

Am pus mâna în jurul paharului și am înghițit conținutul suficient de încet, încât să pară mai mult decât era.

— Unde sunt babacii ei?

— Ce importanță are?

— Bine, a rostit disprețuitoare. Toți copiii e la fel. Bine, frumosule. Orice tip care-mi dă de băut, îmi e prieten. S-a întins după sticlă și și-a pregătit a patra tură. N-ar trebui să mă trag de șireturi cu tine. Dar când îmi place de cineva, fac orice pentru el, dacă îmi convine. S-a hlizit. Era drăguță ca o cadă de baie. Ține-te bine de scaun și ai grijă să nu cazi în gropi, mi-a zis. Am o idee.

S-a ridicat din balansoar, a strănutat, cât pe-aci să-i cadă halatul, l-a prins repede în jurul burții și m-a privit cu răceală.

— Nu trage cu ochiul, a spus și a ieșit din nou din cameră, lovind tocul ușii cu umărul.

Am auzit pașii împleticiți îndreptându-se către partea din spate a casei.

Crengile de poinsettia loveau monoton în peretele din față. Dintr-o parte se auzea vag fâșâitul hainelor înșirate pe sârmă. A trecut un vânzător de înghețată, sunând din clopoțel. În colț, radioul mare, nou și frumos șoptea despre dans și dragoste pe un ton dulce și dureros ca cel al unui bocet.

Apoi, din spatele casei s-au auzit diverse zgomote. Un scaun răsturnat, un sertar tras prea mult care s-a vărsat pe jos, cotrobăieli, izbitori și blesteme. Apoi, sunetul unei chei întoarse în broască și scârțâitul unui capac de ladă ridicat. Noi căutări și bufnituri. O tavă aterizată pe jos. M-am ridicat de pe canapea, m-am strecurat în sufragerie și de acolo într-un hol scurt. Am privit de după o ușă deschisă.

Se afla înăuntru, legănându-se în fața lăzii, încercând să apuce ceva din ea, apoi aruncându-și nervoasă părul pe spate. Era mai beată decât credea. S-a aplecat și s-a proptit de ladă, tușind și oftând. Apoi s-a lăsat pe genunchii noduroși și a vârat ambele mâini în ladă.

Când le-a scos, ținea ceva în mâinile tremurânde. Era un pachet gros, decolorat de

trecerea vremii, legat cu bandă adezivă roz. Încet, cu gesturi neîndemânatic, a desfăcut banda. S-a aplecat din nou pentru a ascunde un plic în partea dreaptă a lăzii. A lipit banda la loc, cu mișcări nesigure.

M-am furișat înapoi și m-am așezat pe canapea. Respirând zgomotos, femeia a revenit în cameră și a rămas în ușă, clătinându-se, cu pachetul în mână. Mi-a rânjit triumfătoare și a aruncat pachetul, care a aterizat la picioarele mele. Legănându-se, s-a întors la balansoar, s-a așezat și s-a întins după băutură. Am ridicat pachetul de pe podea și am desfăcut banda roz.

— Uită-te la ele, a zis icnind. Poze din ziare. Nu că ar fi ajuns vreuna din târfe în ziar dacă n-ar fi trecut mai întâi pe la poliție. Toțiăștia sunt de la local. Asta-i tot ce mi-a lăsat ticălosul — astea și hainele lui vechi.

Am răsfoit prin teancul de poze strălucitoare ce înfățișau bărbați și femei prinși în timpul dansului. Bărbații aveau trăsături ascuțite, de nevăstuică, și erau îmbrăcați în tricouri și pantaloni scurți sau în costume extravagante, de clown. Artiști ocazionali, lipsiți de talent. Puțini dintre ei aveau să ajungă vreodată la vest de Main Street, în cartierele luxoase, i-ai fi putut vedea în cartierele de mână a doua, jucând în vodeviluri decente, sau în teatre ieftine, în spectacole la limita legii, depășind-o uneori, și atunci poliția îi înhăța, urmau procese zgomotoase, apoi ajungeau pe scenă rânjind, sadic de obsceni și îmbâcsiți, mirosind ca transpirația râncedă. Femeile aveau picioare frumoase și își arătau pulpele cam prea mult, pentru gustul lui Will Hays. Dar fețele lor erau la fel de lipsite de trăsături, ca haina unui funcționar de stat. Blonde, brunete, cu ochi mari, de vacă, cu privire prostească, țărânească. Ochi mici și neastâmpărați, în care se citea lăcomia vagabondului din stradă. Câteva erau evident vicioase. Una sau două ar fi putut avea păr roșcat. Nu-ți puteai da seama din poze. Le-am privit degajat, fără interes, și am lipit banda la foc.

— N-am de unde să le știu pe-astea, am zis. De ce să mă uit la ele?

Mi-a rânjit de deasupra sticlei pe care mâna ei dreaptă o strângea tremurând.

— Păi n-o cauți pe Velma?

— E printre ele?

O umbră de viclenie i s-a așternut pe față, dar nu s-a simțit prea bine acolo, așa că a fugit în altă parte.

— N-ai o poză de-a ei, de la bătrâni?

— Nu.

Asta a deranjat-o. Orice fetiță are pe undeva o fotografie, fie și numai una în care e îmbrăcată cu o rochiță scurtă și are o fundă în păr. Ar fi trebuit să o am.

— Iar a început să nu-mi mai placă de tine, a zis femeia, aproape în șoaptă.

M-am ridicat cu paharul în mână și l-am pus lângă al ei, pe marginea mesei.

— Toarnă-mi și mie un gât înainte de a goli sticla.

A întins mâna după pahar, iar eu m-am întors, am mers repede prin sufragerie și hol până la dormitorul bramburit în care se aflau lada deschisă și tava trântită pe jos. O voce a strigat ceva în urma mea. Am vârat mâinile în dreapta lăzii, am simțit un plic și l-am scos rapid.

Când m-am întors în cameră, am văzut că se ridicase de pe scaun, dar nu făcuse decât doi-trei pași. Avea în ochi o licărire ciudată. O licărire ucigașă.

— Stai jos, am lătrat la ea. De data asta n-ai de-a face cu un găligan fără minte ca Moose Malloy.

A fost o încercare mai mult sau mai puțin la nimereală și nu s-a întâmplat nimic. A clipit de două ori și a încercat să-și ridice nasul cu buza de sus, ocazie cu care mi-a arătat câțiva dinți murdari într-un rânjet iepuresc.

— Moose? Moose? Ce-i cu el?, a îngăimat.

— E liber, i-am zis. A ieșit din pușcărie. A ieșit la plimbare cu un pistol de calibrul patruzeci și patru în mână. A omorât un negru pe Central în dimineața asta pentru că n-a vrut să-i spună unde e Velma. Îl caută pe mizerabilul care l-a turnat acum opt ani.

O dără de frică a traversat fața femeii. A dus sticla la gură și a tras un gât. O parte din whisky i s-a scurs pe bărbie.

— Și, deci, polițaii îl caută pe EL, a spus și a râs. Polițai. Ha!

O bătrânică minunată. Îmi plăcea să stau cu ea. Îmi plăcea s-o îmbăt ca să-mi ating scopurile sordide. Eram un tip strașnic. Eram bucuros că sunt așa cum sunt. În meseria mea te lovești de tot soiul de porcării, dar mie cam începuse să mi se facă greață.

Am deschis plicul pe care îl țineam în mână și am scos o fotografie lucioasă. Era la fel ca celelalte și totuși diferită, mult mai drăguță. De la brâu în sus, fata purta un costum de arlechin. Sub coiful alb cu moț negru în vârf, zuluflii aveau o nuanță închisă care ar fi putut

fi roșie. Era fotografiată din profil, iar ochiul care se vedea părea vesel. N-aș putea spune că era o față minunată și inocentă; de altfel, nu mă pricep prea bine la asta. Dar era drăguță. Oamenii se purtaseră frumos cu ea, cel puțin pentru mediul în care se învârtea. Totuși, avea o figură foarte comună, iar frumusețea ei era de duzină. Puteai vedea o grămadă ca ea pe orice stradă, la ora prânzului.

De la brâu în jos, poza arăta în principal picioare, picioare foarte frumoase, că veni vorba. În colțul din dreapta jos, scria: „A ta, pentru totdeauna — Velma Valento”.

I-am arătat-o femeii, de la distanță. S-a întins după ea, dar n-a ajuns.

— De ce ai ascuns-o?, am întrebat.

N-a emis nici un sunet, în afara respirației greoaie. Am pus fotografia înapoi în plic și plicul în buzunar.

— De ce ai ascuns-o?, am întrebat iar. Ce o face deosebită față de celelalte? Unde e fata?

— E moartă. Era o față bună, dar a murit, copoiule. Cară-te.

Sprâncenele ei pătate și groase s-au mișcat în sus și în jos. Mâna s-a deschis, sticla de whisky a alunecat pe podea și a început să se verse. M-am aplecat ca să o ridic. A încercat să-mi tragă un șut în față. M-am ferit.

— Asta tot nu explică de ce ai ascuns-o, am zis. Când a murit? Cum?

— Sunt o biată bătrână bolnavă, a mormăit ea. Cară-te, ticălosule.

Am rămas uitându-mă la ea, fără să zic nimic, fără să mă gândesc la ce anume aș putea spune. Am făcut un pas și am pus sticla, acum aproape goală, pe masa de alături.

Ea se uita fix la covor. În colț, radioul murmură plăcut. Afară a trecut o mașină. O muscă a intrat bâzâind pe una din ferestre. După un timp, femeia și-a mișcat buzele și a început să vorbească podelei, o înșiruire fără sens de cuvinte. Apoi, a râs și și-a dat capul pe spate; din gură îi curgea saliva. Mâna dreaptă s-a întins după sticla pe care a golit-o, lovindu-și dinții. După ce s-a golit de tot a ridicat-o, a scuturat-o și a aruncat-o spre mine. Sticla s-a dus într-un colț, s-a rostogolit pe covor și s-a oprit lovind pragul cu un zgomot înfundat.

Mi-a rânjit încă o dată, apoi ochii s-au închis și a început să sforăie.

Poate că se prefăcea, dar nu-mi mai păsa. Mă simțeam brusc obosit, foarte obosit. Mi-am luat pălăria de pe canapea, m-am dus la ușă, am deschis-o și am ieșit. Radioul încă mai murmură în colțul lui și femeia încă mai sforăia în scaunul ei. M-am uitat repede la ea, peste umăr, înainte de a închide ușa.

Avea ochii tot închiși, dar ceva îi lucea sub pleoape. Am coborât scările și am mers pe drumul crăpat ce ducea în stradă.

Una din perdelele casei vecine era trasă și o față îngustă și concentrată era lipită de geam, privind afară; era fața unei bătrâne cu păr alb și nas ascuțit.

„Bătrâna Spioană” își controla vecinii. Pretutindeni se află una ca ea. I-am făcut cu mâna. Perdeaua s-a tras la loc.

M-am întors la mașină, m-am urcat în ea, am condus până la secția de poliție de pe 77-th Street și am urcat la etajul doi, intrând în mica vizuină urât mirositoare a lui Nulty.

Capitolul 6

Nulty nu părea să se fi mișcat. Stătea pe scaun, afișând aceeași atitudine posacă. Erau însă încă două chiștoace în scrumieră, iar podeaua găzduia ceva mai multe bețe de chibrit arse.

M-am așezat la biroul liber, iar Nulty a întors o fotografie ce stătea cu fața în jos pe biroul său și mi-a întins-o. Era o fotografie specifică poliției, față profil și amprente. Era chiar Malloy, într-o lumină puternică. Ieșeau în evidență sprâncenele imense.

— Ăsta-i tipul.

I-am dat-o înapoi.

— Am primit o telegramă de la pușcăria statului Oregon, a zis Nulty. Și-a ispășit integral condamnarea. Dar lucrurile merg bine. Cercul se strânge în jurul lui. Băieții de la patrulă au vorbit cu un vatman la capătul liniei de pe 7-th Street. Și-a adus aminte despre un tip de mărimea lui, arătând ca el. A coborât la intersecția dintre străzile 3-rd și Alexandria. O să intre într-una din casele alea mari în care nu stă nimeni. Sunt o grămadă de case de-astea demodate, prea departe de oraș, greu de închiriat. O să se instaleze pe-acolo și l-am prins. Tu ce-ai făcut?

— Purta o pălărie extravagantă și avea mingi albe de golf pe haină?

Nulty s-a încruntat și și-a pus mâinile pe genunchi.

— Nu, un costum bleu. Poate maro.

— Sigur, nu era un *veșmânt* egiptean?

— Ce? A, da, foarte amuzant. Adu-mi aminte să râd când o să am timp.

— Nu era Elanul. N-ar fi folosit un tramvai. Are bani. Gândește-te la hainele pe care le poartă. Nu sunt produse de serie. Trebuie să fi fost făcute la comandă.

— Bine, dă-mi în cap, a zis Nulty supărat. Tu ce-ai făcut?

— Ceea ce ar fi trebuit să faci tu. Localul ăsta, Florian's, avea același nume și pe vremea când era local de noapte pentru albi. Am vorbit cu un recepționar negru care cunoaște cartierul. Emblema e scumpă, așa că *cioroi* au continuat să folosească același nume după ce au pus mâna pe local. Numele tipului era Mike Florian. A murit de câțiva ani, dar nevastă-sa trăiește încă. Locuiește la 1664 West 54-th Place. Nu e trecută în cartea de telefon, dar o găsești în cartea de adrese a orașului.

— Și ce să fac, să mă întâlnesc cu ea?, a întrebat Nulty.

— Am făcut-o și pe asta. Am luat jumătate de litru de whisky cu mine. E o femeie încântătoare, de vârstă mijlocie, cu fața ca o găleată de noroi. Și dacă asta s-a spălat pe cap de când a terminat al doilea an de Colegiu, eu îmi mănânc roata de rezervă.

— Poți s-o treci peste poante.

— Am întrebat-o pe doamna Florian despre Velma. Îți aduci aminte, domnule Nulty, roșcata pe care o căuta Moose Malloy. E prea complicat, domnule Nulty, te obosesc?

— Hei, nu te supăra așa!

— N-ai să înțelegi. Doamna Florian zice că nu-și amintește de Velma. Casa e plină de vechituri, în afară de un radio nou, care valorează cel puțin 70—80 de dolari.

— De ce ar trebui să mă îngrijoreze asta?

— Doamna Florian — eu, ca prieten, îi spun Jessie — mi-a spus că nu i-au rămas de la soțul ei, decât hainele și câteva instantanee din spectacolele trupei care lucra din când în când la local, l-am oferit whisky, și e genul de femeie care își bea porția chiar dacă trebuie să te strângă de gât ca să ia sticla. După al treilea sau al patrulea pahar s-a dus în dormitorul ei modest, a început să azvârle lucruri în stânga și-n dreapta și a scos pozele dintr-o ladă veche. Am urmărit-o fără să își dea seama și am văzut cum a scos repede o fotografie din pachet și a ascuns-o. Așa că, după un timp m-am furișat în dormitor și am luat-o.

Am scos din buzunar poza balerinei și am pus-o pe birou. A ridicat-o, a privit-o și a zâmbit.

— Drăguță. Destul de drăguță. Cu câtva timp în urmă mi-ar fi prins bine o bucățică, așa ca asta. Ha, ha. Velma Valento, nu? Ce s-a întâmplat cu păpușa asta?

— Doamna Florian zicea că a murit, dar asta nu prea explică de ce a ascuns fotografia.

— Nu prea, ce-i drept. De ce a ascuns-o?

— N-a vrut să-mi spună. Până la urmă, după ce i-am spus că Moose e liber, i-am devenit antipatic. Poți să crezi așa ceva?

— Zi mai departe.

— Asta-i tot. Ți-am spus cum a fost, ți-am dat și poza. Dacă asta nu te ajută, atunci nimic din ce aș putea să-ți mai spun nu te va ajuta.

— Ce-aș putea să fac? E vorba, totuși, doar de un negru. Întâi să-l prindem pe Moose. La dracu, sunt opt ani de când n-a mai văzut fata, dacă nu l-a vizitat la pușcărie.

— Bine, am zis, dar nu uita că o caută și e un tip care nu se dă bătut. Apropo, l-au agățat pentru spargerea unei bănci. Asta presupune o recompensă. Cine a încasat-o?

— Nu știu, a zis Nulty, dar aș putea să aflu. De ce?

— Cineva l-a turnat. Poate că știe cine. Atunci ar sacrifica ceva timp și pentru treaba asta. M-am ridicat. La revedere și noroc.

— Mă lași baltă?

M-am îndreptat spre ușă.

— Trebuie să trec pe acasă, să fac o baie, să-mi parfumez gura și să-mi fac manichiura.

— Ești bolnav?

— Doar murdar. Foarte, foarte murdar.

— Atunci, de ce te grăbești? Mai stai un pic. S-a lăsat pe spate și și-a pus degetele mari în butonierele vestei, ceea ce îl făcea să arate oarecum a polițist, dar nu-l făcea mai atrăgător.

— Nici o grabă, am zis. Absolut nici o grabă. Doar că nu mai am ce să fac. Dacă

doamna Florian spune adevărul — și nu văd de ce ar minți — această Velma e moartă. Asta e tot ce vroiam să aflu.

— Da, a zis Nulty cu suspiciunea obișnuită.

— Și îl aveți pe Moose Malloy în plasă, așa că asta-i tot. Eu am să mă duc frumos acasă și am să încerc să-mi câștig existența.

— S-ar putea să-l scăpăm pe Moose. Unii reușesc să o șteargă. Chiar și dintre ăștia, ușor de reperat.

Până și privirea era suspicioasă, în măsura în care se putea vorbi de vreo expresie a ochilor.

— Cât ți-a dat?, m-a întrebat.

— Ce?

— Cât te-a plătit bătrâna ca să nu te amesteci?

— Să nu mă amestec, în ce?

— În orice ai putea să te amesteci, de acum încolo.

Și-a scos degetele din butoniere, a împreunat mâinile și le-a pus pe burtă. A zâmbit.

— O, Doamne!, am zis și am ieșit din birou, lăsându-l cu gura căscată.

Am ajuns la un metru de ușă, apoi m-am întors și am privit din nou înăuntru, fără să fac vreun zgomot. Stătea în aceeași poziție, jucându-se cu degetele. Dar nu mai zâmbea. Părea îngrijorat. Era tot cu gura căscată.

Nu s-a mișcat, nici n-a ridicat privirea. Nu știu dacă m-a auzit sau nu. Am închis ușa și am plecat.

Capitolul 7

Calendarul de anul ăsta prezenta un autoportret al lui Rembrandt, cam murdar datorită slabei reproduceri a culorilor. Avea o paletă mânjită, un deget murdar și o căciulită scoțiană, care nu era nici ea prea curată. Cealaltă mână ținea o pensulă ridicată, ca și când ar fi fost gata să se apuce de treabă dacă cineva l-ar fi plătit în avans. Fața era îmbătrânită, plină de riduri, plictisită de viață și trăda un consum excesiv de alcool. Dar era o față veselă, iar ochii străluceau ca două picături de rouă.

Stăteam la birou și priveam tabloul când a sunat telefonul, era patru și jumătate, și am auzit o voce rece, sigură și arogantă. După ce am răspuns, a zis târăgănat:

— Sunteți Philip Marlowe, detectiv particular?

— Corect.

— A, asta înseamnă că sunteți. Mi-ați fost recomandat ca fiind o persoană care știe să păstreze un secret. Aș dori să veniți la mine acasă, în seara asta la ora 7, pentru a discuta ceva. Mă numesc Lindsay Marriott și locuiesc la 4212 Cabrillo Street, Montemar Vista. Știți pe unde vine asta?

— Știu unde se află Montemar Vista, domnule Marriott.

— Da. Ei bine, strada Cabrillo e destul de dificil de găsit. Străzile de pe aici alcătuiesc un model interesant, dar complicat. V-aș sugera să urcați pe scările de lângă cafeneaua cu mese pe trotuar. Dacă faceți așa, Cabrillo este a treia stradă la care ajungeți, iar casa mea este singura din zonă. Deci, vă aștept la ora 7?

— Despre ce este vorba, domnule Marriott?

— Aș prefera să nu discutăm asta la telefon.

— N-ați putea, totuși, să-mi dați niște lămuriri? Montemar Vista e destul de departe.

— Am să vă plătesc cheltuielile, dacă nu veți accepta. Doriți un anume fel de slujbă?

— Nu, atât timp cât sunt treburi ilegale.

Vocea a devenit glacială.

— Dacă n-ar fi fost ceva legal, nu v-aș fi sunat. Un băiat educat. Modul subjonctiv³ bine utilizat.

I-aș fi tras un șut în fund, dar n-aveam bani, nici să-mi hrănesc pisica. Așa că i-am răspuns, cu voce mieroasă:

— Vă mulțumesc pentru telefon, domnule Marriott. Voi fi acolo.

A închis și cu asta basta. Mi s-a părut că domnul Rembrandt afișa un zâmbet vag. Am scos o sticlă dintr-un sertar adânc al biroului și am luat un gât. Domnul Rembrandt s-a cam bosumflat.

O rază de soare a trecut peste marginea biroului și a căzut liniștită pe covor. Afară, pe bulevard, semafoarele își vedeau de treabă, iar autobuzele vâjâiau; o mașină de scris

³¹ in original: I should not have called you, if it were not.

țacănea monoton în biroul de avocați, dincolo de peretele despărțitor. Tocmai mi-am pregătit pipa și am aprins-o, când telefonul a sunat din nou.

Era Nulty, de data asta. Abia putea să vorbească.

— Ei bine, se pare că nu mă prea pricep, a zis după ce m-a recunoscut. Mi-a scăpat ceva: Malloy a vizitat-o pe văduva aia.

Am strâns puternic receptorul în mână, gata să-l sparg. Buza de sus parcă mi s-a răcit.

— Zi mai departe. Credeam că sunteți pe urmele lui.

— Era altul, nu era Malloy. Am primit un telefon de la o bătrână care locuiește pe strada West 54 și care stă toată ziua la fereastră. Doi tipi au fost la doamna Florian. Primul a parcat pe cealaltă parte a străzii și era foarte precaut. A studiat bine zona înainte de a intra. A stat cam o oră. Un metru optzeci, păr negru, constituție obișnuită. A ieșit liniștit.

— Mirosind a alcool.

— Aha, tu erai! Ei bine, al doilea a fost Moose. Un tip în haine țipătoare și mare, cât o casă. A venit tot cu mașina, dar bătrâna n-a putut citi numărul pentru că era prea departe. Zice că trecuse cam o oră de când ai plecat tu. A intrat repede și n-a stat decât cinci minute. Înainte de a se urca în mașină a scos un pistol mare și l-a încărcat. Cred că așa ceva a văzut bătrâna; de aceea a telefonat. Totuși, n-a auzit împușcături înăuntru, în casă.

— Trebuie să fi fost o mare dezamăgire.

— Da, altă poantă. Adu-mi aminte să râd când o să am timp. Și să i-o spui și bătrânei. Băieții din patrulă s-au dus acolo, nu le-a răspuns nimeni și au intrat, ușa din față fiind deschisă. Nimeni mort, nimeni acasă. Doamna Florian a șters-o. S-au oprit la casa alăturată și i-au spus bătrânei, care fierbea de ciudă că a scăpat evenimentul. Au raportat, apoi și-au văzut de treburi. Peste o oră, poate o oră și jumătate, bătrâna a sunat din nou și a anunțat că doamna Florian s-a întors acasă. Am întrebat-o ce e așa de important în asta și mi-a închis telefonul în nas.

Nulty s-a oprit pentru a-și trage răsuflarea și pentru a asculta comentariile mele. N-am zis nimic. După câteva clipe a continuat, bombănind.

— Ce părere ai?

— Nimic neobișnuit. Era normal ca Moose să se ducă acolo. O cunoștea, desigur, foarte bine pe doamna Florian. Bineînțeles, nu putea să stea prea mult. Se temea că poliția a aflat despre văduvă.

— Mă gândesc, a zis Nulty calm, să mă duc până acolo, poate aflu unde a plecat.

— Bună idee, dar trebuie să găsești pe cineva care să te ridice de pe scaun.

— Ce? A, încă o poantă. Ce mai contează acum? N-o să mă supăr.

— Bine. Acum spune-mi tot planul.

— L-am identificat pe Moose. De data asta, chiar l-am găsit. Era la Girard, mergea spre nord cu un hârb închiriat. A alimentat acolo și băiatul de la benzinărie l-a recunoscut după descrierea pe care am difuzat-o cu puțin timp în urmă. Zicea că totul se potrivea, mai puțin faptul, că purta un costum negru. Am cerut ajutorul unităților din zonă și din întregul stat. Dacă o ia spre nord, îl prindem la bariera Ventura, iar dacă trece pe Ridge Route, trebuie să oprească la Castaic pentru taxă. Dacă nu oprește, drumul va fi blocat. Nu vrem victime printre polițiști, dacă se poate. Ce zici, e bine?

— Pare bine, dacă ăla e Malloy și dacă acționează exact așa cum te aștepti tu.

Nulty și-a dres vocea cu grijă.

— Da. Tu o să mă ajuți cu ceva? — Întreb așa, din curiozitate.

— Nu. De ce aș mai face ceva?

— Te-ai descurcat foarte bine cu doamna Florian. Poate mai știe ceva.

— Pentru a afla, nu-ți trebuie decât o sticlă plină.

— Ai lucrat foarte bine. N-ai vrea să fii drăguț și să mai petreci puțin timp cu ea?

— Credeam că e treaba poliției.

— Sigur. Dar ideea cu fata a fost a ta.

— Dacă doamna Florian nu minte, asta a căzut.

— Cucoanele mint tot timpul — din obișnuință, a zis Nulty furios. Nu ești prea ocupat, nu?

— Am o slujbă. A picat de curând. O treabă pentru care sunt plătit. Îmi pare rău.

— O lași baltă, ha.

— Eu n-aș lua-o chiar așa. Trebuie să lucrez ca să am din ce trăi.

— Bine, amice. Dacă așa gândești, asta e.

— Nu e vorba de cum gândesc, am țipat. Pur și simplu, n-am timp de pierdut pentru tine sau pentru vreun alt polițai.

— Bine, îmi cer scuze, a zis Nulty și a închis.

Am rămas cu receptorul în mână și am strigat în el:
— 1750 de polițiști în orașul ăsta și vor ca eu să fac treaba lor?
Am trântit receptorul în suport și am mai tras o dușcă.
După puțină vreme am coborât în holul clădirii pentru a cumpăra un ziar de seară.
Moartea lui Montgomery n-a făcut obiectul vreunui rând. De data asta, Nulty a avut dreptate.
Am părăsit biroul la o oră potrivită pentru un prânz întârziat.

Capitolul 8

Când am ajuns în Montemar Vista începuse să se întunece, dar apa strălucea încă, iar valurile cu creste lungi se spărgeau departe de țărm. Un grup de pelicani zbura în formație chiar pe buza înspumată a unui val. Un yacht singuratic se îndrepta către portul de la Bay City. Dincolo de el, imensa pustietate a Pacificului era un amestec între gri și purpuriu.

Montemar Vista constă din câteva zeci de case de forme și dimensiuni diferite, agățate cu dinții și sprâncenele de o coastă muntoasă și dând impresia că s-ar prăbuși la cea mai mică atingere, printre cutiile de conserve de pe țărm.

Deasupra plajei, autostrada trecea pe sub o arcadă din beton, de fapt, un pod pietonal. De la baza podului porneau niște scări din beton cu o balustradă galvanizată pe una din părți; urcau pieptiș. Dincolo de arcadă se vedea cafeneaua despre care îmi vorbise clientul meu, luminată și animată înăuntru; terasa de pe trotuar nu avea copertină, iar la mesele acoperite cu ceramică și având picioare de metal se afla o singură persoană, o negresă în papuci, care fuma și privea marea având o sticlă de bere în față.

Un foxterrier folosea unul din scaunele de metal pe post de stâlp. Femeia și-a dojenit câinele, neconvingător, în timp ce treceam cu mașina prin fața cafenelei. Am plătit pentru a folosi locul de parcare.

M-am întors la pod și am luat-o în sus pe scări. Era o plimbare frumoasă, dacă îți place să gâfâi. Am numărat 280 de trepte până la Cabrillo Street. Erau acoperite cu nisip adus de vânt, iar balustrada era rece și umedă, ca o broască râioasă.

Până când am ajuns, lumina de pe suprafața apei dispăruse cu totul, iar un pescăruș cu o aripă ruptă se lupta cu briza. M-am așezat pe ultima treaptă, mi-am scos nisipul din pantofi și am așteptat ca pulsul să scadă până la o sută și ceva. Când am reînceput să respir aproape normal, mi-am dezlipit cămașa de spate și am pornit către o casă luminată, singura aflată la o distanță rezonabilă față de trepte.

Era o casă mică și drăguță, cu scări în spirală, acoperite cu sare, care duceau la ușa principală, cu un felinar la intrare. Garajul se afla dedesubt, pe o latură. Ușa acestuia era ridicată și rulată, astfel că lumina felinarului cădea oblic pe o mașină neagră, mare cât un tanc, cu vopsea metalizată, cu o statueta pe capacul radiatorului și niște inițiale gravate, probabil, emblema. Mașina avea volan pe dreapta și părea să fi costat mai mult decât casa.

Am urcat și am căutat o sonerie, dar n-am găsit decât un ciocănel care lovea într-un cap de tigru. În ceața serii, zgomotul se auzea înfundat. N-am auzit pași în casă. Cămașa era udă și o simțeam pe spate, ca pe o pungă cu gheață. Ușa s-a deschis silențios și în fața mea a apărut un bărbat înalt, blond, îmbrăcat într-un costum din flanel alb, având în jurul gâtului o eșarfă din satin violet.

Purta o albăstrea la reverul hainei, iar ochii lui albaștri păreau, prin comparație, palizi. Eșarfa violetă era suficient de largă pentru a-mi permite să constat că nu purta cravată și că avea un gât subțire, bronzat și destul de gingaș, cam ca al unei femei solide. Avea trăsături un pic exagerate, dar era un tip bine, cu 1—2 centimetri mai înalt decât mine. Asta însemna 1.81. Părul lui blond era aranjat de natură, în trei zone care-mi aminteau de trepte, așa că nu mi-a plăcut. Nu mi-ar fi plăcut, oricum. Una peste alta, arăta exact ca un individ care ar purta un costum din flanel alb, o eșarfă violet în jurul gâtului și o albăstrea la rever.

Și-a dres vocea și s-a uitat, peste umărul meu, la marea întunecată. S-a auzit o voce rece și arogantă:

— Da?

— E ora șapte, am zis. Șapte fix.

— A, da. Ia să vedem, vă numiți...

S-a oprit și s-a încruntat, în timp ce făcea un efort de memorie. Mi s-a părut dubios, la fel de dubios ca și actele unei mașini rablagite. L-am lăsat să se gândească puțin, apoi l-

am ajutat.

— Philip Marlowe. La fel ca la prânz.

M-a privit încruntat, apoi s-a retras un pas și a zis rece:

— A, da. Asta e. Intră, Marlowe. Valetul meu e liber în seara asta.

A împins ușa cu vârful degetului, ca și când a face singur așa ceva, e un lucru foarte neobișnuit.

Am trecut pe lângă el și mirosul lui de parfum. A închis ușa. Intrarea era un balcon scund, cu balustradă, care înconjura din trei părți camera de zi. Pe al patrulea perete al acesteia se aflau două uși și un șemineu. În șemineu ardea focul. Balconul era plin cu rafturi pentru cărți și pedestale pe care se aflau, protejate cu sticlă, niște bucăți de metal care vroiau să fie sculpturi.

Am coborât trei trepte pentru a ajunge în zona principală a camerei. Covorul îmi mângâia gleznele.

Am văzut un pian mare, de concert, închis. Într-un colț al pianului, pe o bucată de catifea de culoarea piersicii, se afla o vază înaltă de argint, cu un trandafir galben în ea. Mobila era fină și frumoasă, iar pe podea erau foarte multe perne, unele având ciucuri aurii. Numai un răuvoitor putea să spună că nu e o cameră frumoasă. Într-un colț întunecat se afla, ca în filme, o canapea acoperită cu damasc. Era genul de cameră în care proprietarii stau în papuci, sorb bitter cu *zahăr*, vorbesc cu voci foarte afectate, uneori chiar în șoaptă. Era genul de cameră în care puteai să faci orice, numai să lucrezi, nu.

Domnul Lindsay Marriott s-a rezemat de pian, s-a aplecat pentru a mirosi trandafirul, apoi a deschis o tabacheră franțuzească emailată, din care a scos o țigară maro, lungă, cu o dungă aurie. M-am așezat pe un fotoliu roz, sperând să nu las urme pe el. Am aprins un Camel, am scos fumul pe nări și am privit un obiect din metal strălucitor, aflat pe un raft. Era un arc de cerc, cu o adâncitură și două protuberante. Priveam insistent. Marriott și-a dat seama.

— O piesă interesantă, a zis neglijent. Am cumpărat-o chiar ieri. E „Spirit of Dawn”, a lui Asta Dial.

— Credeam că e „Two Warts on a Fanny” a lui Klopstein.

Domnul Lindsay Marriott arăta de parcă ar fi înghițit o albină. A scuipat-o cu dificultate.

— Ai un umor cam ciudat și de prost gust.

— Nu mă pot abține.

— Da, a zis foarte rece. Da, desigur. Nu mă îndoiesc... Ei bine, problema pentru care am dorit să te văd este, de fapt, destul de puțin importantă și foarte simplă. Nici nu știu dacă merita efortul de a veni până aici. Mă întâlnesc diseară cu niște tipi cărora trebuie să le dau ceva bani. M-am gândit că n-ar fi rău să am pe cineva cu mine. Porți armă?

— Uneori.

Am privit ridurile bărbiei lui late și groase. Ar fi fost o sculptură reușită.

— Aș vrea să nu porți arma. E pur și simplu, o tranzacție, o afacere.

— Nu prea mi se întâmplă să împușc pe cineva, am zis. E vorba de șantaj?

S-a încruntat.

— În nici un caz. Nu am obiceiul de a da motive de șantaj.

— Se întâmplă unor oameni foarte buni. Ba, chiar, celor mai buni.

Și-a scuturat țigara. Ochii lui albaștri aveau o privire mohorâtă, dar buzele zâmbeau.

Tipul de zâmbet pe care îl asociez cu o frânghie de mătase.

A mai suflat puțin fum, apoi și-a lăsat capul pe spate. Ieșeau acum în evidență mușchii fini, dar puternici ai gâtului. Și-a coborât încet privirea. Mă studia.

— Mă întâlnesc cu acești oameni într-un loc destul de retras, probabil. Încă nu știu unde. Aștept un telefon pentru detalii. Trebuie să fiu imediat gata de plecare. Nu va fi prea departe de aici. Așa ne-am înțeles.

— Când ați aranjat asta?

— Cu trei sau patru zile în urmă.

— Ați amânat cam mult problema gărzii de corp.

S-a gândit puțin la asta, apoi și-a scuturat țigara.

— Cam așa e. M-am hotărât greu. Ar fi mai bine să mă duc singur, deși nimeni nu îmi impune asta. Pe de altă parte, nu prea sunt un erou.

— Ei vă cunosc, desigur.

— Nu sunt convins. Voi avea la mine mulți bani și nu ai mei. Fac asta pentru o prietenă. Nu mi-ar place să-i pierd, desigur.

Am stins țigara, m-am afundat în fotoliul roz și am început să mă joc cu degetele.

— Câți bani și pentru ce?

— Îmi pare rău, dar nu pot să intru în asemenea amănunte.

Avea un zâmbet mult mai simpatic acum, dar tot nu-mi plăcea.

— Vreți să vă însoțesc pentru a vă ține pălăria?

Mâna i-a tremurat și pe mâneca albă a căzut scrum. L-a scuturat și a privit locul rămas murdar.

— Nu-mi place cum te porți, a zis cu voce tăioasă.

— Da, am mai avut plângeri, dar nu m-am învățat minte. Doriți un bodyguard care n-are voie să poarte armă. Doriți pe cineva care să vă ajute, dar care să nu știe ce are de făcut. Doriți să-mi risc gâtul fără să știu de ce sau pentru ce sau măcar cât de mare este riscul. Ce oferiți pentru toate astea?

— N-am avut timp să mă gândesc la asta. Obrajii îi deveniseră roșu-intens.

— Și credeți că ați putea să vă gândiți la asta?

S-a aplecat grațios și a zâmbit.

— Un pumn în nas ar fi suficient?

Am rânjit, m-am ridicat și mi-am pus pălăria. Am pornit către ușă, mergând agale.

În spatele meu s-a auzit un strigăt:

— Îți ofer o sută de dolari pentru numai câteva ore din timpul tău. Dacă nu e suficient, spune. Nu e nici un risc. Unei prietene i-au fost furate niște bijuterii, de către niște hoți înarmați. Eu le răscumpăr. Stai jos și nu mai fi așa țăfnos.

M-am îndreptat către fotoliul roz și m-am așezat din nou.

— Bine, am zis, povestește-mi.

Ne-am privit unul pe celălalt vreo zece secunde.

— Ai auzit de jadul Fei Tsui? m-a întrebat încet, apoi și-a aprins o altă țigară maro.

— Nu.

— Este singurul jad cu adevărat prețios. Celelalte tipuri au valoare mai ales datorită manoperei. Fei Tsui e valoros prin el însuși. Toate depozitele cunoscute au fost epuizate cu sute de ani în urmă. O prietenă a mea avea un colier format din 60 de mărgelile de 6 carate fiecare, toate sculptate. Valora între 80 și 90 de mii de dolari. Guvernul chinez are și el unul, puțin mai mare, evaluat la 125 de mii. Colierul prietenei mele a fost furat acum câteva nopți. Eram de față dar nu am putut face nimic. Am fost împreună la o petrecere, apoi la Trocadero și eram în drum spre locuința ei. Eu conduceam. O mașină ne-a zgâriat cu bara din față stânga, apoi a oprit pentru a-și cere scuze, am crezut noi, în loc de scuze am avut parte de un jaf rapid și bine lucrat. Erau trei sau patru oameni, deși eu n-am văzut decât doi, dar sunt sigur că mai era unul la volan și cred că am văzut și o sclipire metalică în oglinda retrovizoare. Prietena mea purta colierul. L-au luat, împreună cu două inele și o brățară. Cel care părea a fi șeful a studiat obiectele la lumina unei lanterne, fără să se grăbească. Apoi, ne-a dat înapoi unul dintre inele, spunând că așa ne vom da seama cu ce fei de oameni avem de-a face; ne-a mai spus să așteptăm un telefon înainte de a anunța poliția sau compania de asigurări. Am urmat instrucțiunile. Se întâmplă foarte multe chestii din astea. Ori taci și plătești răscumpărarea, ori nu-ți mai găsești niciodată bijuteriile. Dacă sunt zdravăn asigurate, nu regreti prea tare. Când e vorba însă de piese rare, e mai bine să plătești.

Am dat din cap, aprobator.

— Colierul ăsta de jad nu e un lucru peste care să dai în fiecare zi.

Și-a plimbat un deget pe suprafața lucioasă a pianului, cu o expresie visătoare, ca și când i-ar face plăcere să atingă lucruri fine.

— Chiar așa. E de neînlocuit. Ar fi trebuit să nu-l poarte deloc, dar niciodată nu se gândește la consecințe. Celelalte lucruri erau bune, nimic deosebit, însă...

— Aha. Cât plătiți?

— Opt mii de dolari. Foarte puțin. Dar dacă e sigur, că prietena mea nu poate găsi altul asemănător, la fel de sigur e și faptul, că indivizii nu pot scăpa de el. E o piesă cunoscută tuturor bijuteriilor din țară.

— Prietena dumneavoastră are un nume?

— Aș prefera să nu vi-l spun acum.

— Ce-ați aranjat zilele astea?

M-a privit cu ochii aceia palizi. Mi se părea puțin speriat, dar îl cunoșteam de prea puțin timp, pentru a fi sigur de asta. Poate era puțin amețit. Mâna care ținea țigara maro nu-și găsea locul.

— Negociem la telefon, prin mine. Totul este aranjat, mai puțin ora și locul întâlnirii. Se va întâmpla în seara asta. Aștept un telefon pentru amănunte. Nu va fi prea departe de

aici, așa au spus, și trebuie să fiu imediat gata de plecare. Așa ca să nu pot spune nimic. Poliției, vreau să zic.

— Îhî. Banii sunt marcați? Presupun că sunt bani.

— Bani gheață, desigur. Hârtii de câte douăzeci de dolari. Nu, de ce să fie marcați?

— Pot fi marcați în așa fel, încât sunt detectați de lumina neagră. Nici un motiv — în afară de acela că polițiștilor le-ar place să pună mâna pe băieții ăștia și sunt încântați de orice cooperare. O parte din banii ăștia, ar putea fi găsiți asupra vreunui tip care are deja cazier...

S-a încruntat și părea gânditor.

— Nu știu ce este lumina neagră.

— Razele ultra-violete fac anumite cerneluri să strălucească în întuneric. Aș fi putut să fac treaba asta.

— N-avem timp acum, a zis scurt.

— E unul din lucrurile care mă îngrijorează.

— De ce?

— De ce m-ați căutat abia azi după masă? De ce tocmai pe mine? Cine v-a spus despre mine?

A râs. Era un râs de puști, dar nu chiar de copil mic.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc că am luat numărul din cartea de telefon, la întâmplare. Vezi, n-am avut intenția de a lua pe cineva cu mine. Dar după amiază m-am gândit că n-ar strica.

I-am privit mușchii gâtului în timp ce aprindeam încă una din țigările mele strivite.

— Care-i planul?

Și-a întins mâinile.

— Merg unde mi se spune, predau banii și primesc colierul de jad.

— Aha!

— Îți place foarte mult expresia asta.

— Ce expresie?

— Aha.

— Și eu unde am să fiu? În mașină, în spate?

— Cam așa. E o mașină mare, e mult loc în spate.

— Uite ce e, am zis încet. Vrei să mergem împreună, în mașină, într-un loc pe care-l vei afla la telefon în seara asta. Vei avea opt mii de dolari, bani gheață și cu ăștia ar trebui să răscumperi un colier de jad, care face de zece-douăsprezece ori mai mult. Ceea ce vei primi — dacă vei primi ceva — va fi un pachet pe care nu vei avea voie să-l deschizi. S-ar putea, de asemenea, ca tipii să ia banii pur și simplu, să-i numere undeva, în altă parte, și să-ți trimită colierul prin poștă, dacă sunt mărinimoși. Nimic nu-i poate împiedica să te tragă pe sfoară. Oricum, nimic din ceea ce aș putea eu să fac. ăștia sunt hoți. Sunt duri. Ar putea chiar să-ți tragă una în cap, nu prea tare, doar cât să te țină pe loc până se cară.

— Îmi e puțin frică de asta, a zis încet și a clipit nervos. Cred că tocmai de-asta vreau pe cineva cu mine.

— Ți-au luminat fața la prima întâlnire?

A scuturat din cap, nu.

— De fapt, nu contează. Aveau o grămadă de ocazii să te vadă, de atunci încoace.

Probabil, că știau totul despre tine mai demult. Treburile astea sunt bine pregătite. La fel de bine pregătite, ca un dinte înainte de a i se pune o plombă de aur. Leși des cu tipa asta?

— Nu foarte rar, a zis înăbușit.

— Măritată?

— Uite ce e, hai să n-o mai amestecăm deloc pe doamna asta, a mârâit.

— Bine, am zis. Dar cu cât știu mai multe, cu atât fac mai puține gafe. Aș vrea să nu mă bag în treaba asta, Marriott. Chiar aș vrea. Dacă băieții vor să joace cinstit, n-ai nevoie de mine. Dacă nu, oricum n-am ce să fac.

— Nu vreau decât să mă însoțești, a zis repede. Am ridicat din umeri.

— Bine, dar eu conduc și țin banii, iar tu te ascunzi în mașina. Avem cam aceeași înălțime. Dacă e vreo problemă, le spun adevărul. N-avem nimic de pierdut.

— Nu. A strâns din buze.

— Primesc o sută de dolari pentru nimic. Dacă o încurcă cineva, eu trebuie să fiu acela.

S-a încruntat, a dat din cap de câteva ori, dar după destul de mult timp, fața i s-a luminat și a zâmbit.

— Bine, a zis încet. Bănuiesc că nu are prea mare importanță. Vom fi împreună. Vrei

niște brandy?

— Aha. Și ai putea să-mi aduci și suta de dolari, îmi place să simt că am bani.

Mergea ca un balerin, partea de sus a corpului rămânând nemișcată.

În timp ce ieșea, a sunat telefonul, care se afla într-un mic intrând ce făcea parte din sufragerie, un spațiu furat din balcon. Nu era telefonul pe care îl aștepta. Vorbea prea afectat.

După puțin timp a venit cu o sticlă de Martell cinci stele și cu cinci hârtii noi de câte 20 de dolari. A fost o seară frumoasă — până acum.

Capitolul 9

Era o casă foarte liniștită. În depărtare se auzea un zgomot abia perceptibil, putea fi un val, sau mașinile mișunând pe autostradă, sau vântul prin brazi. Departe, jos, se agita marea. Am ascultat-o, gândindu-mă la tot felul de lucruri.

Telefonul a sunat de patru ori în următoarea oră și jumătate. Cel pe care îl așteptam a venit la zece și opt minute. Marriott a vorbit cu voce foarte joasă, apoi a pus aparatul la loc fără nici un zgomot și s-a ridicat cu mișcări silențioase. Pe față i se citea îngrijorarea. Avea acum haine închise la culoare. A intrat în cameră ca și când ar fi preocupat să nu trezească pe cineva și și-a turnat ceva alcoolic într-un pahar de brandy. A privit, paharul în lumină, cu un zâmbet straniu, trist. Apoi l-a ridicat brusc, și-a dat capul pe spate și a turnat băutura pe gât.

— Ei bine, totul e aranjat, Marlowe. Ești gata?

— Sunt gata încă de când am venit. Unde mergem?

— Un loc numit Purrissima Canyon.

— N-am auzit de el.

— Iau o hartă.

A luat una, a deschis-o repede și s-a aplecat asupra ei, în timp ce razele de lumină se jucau prin părul lui strălucitor. A indicat ceva cu degetul. Era unul dintre canioanele ce se aflau de-a lungul bulevardului care leagă orașul de autostrada de pe coasta, la nord de Bay City. Aveam idee pe unde se găsea, dar atât. Părea să fie la capătul unei străzi numite Camino de la Costa.

— Nu facem mai mult de douăsprezece minute până acolo, a zis Marriott repede. Ar trebui să ne mișcăm. Nu avem decât douăzeci de minute.

Mi-a dat un pardesiu deschis la culoare, care făcea din mine o țintă perfectă. Îmi venea destul de bine. Mi-am pus propria pălărie. Aveam o armă sub braț, dar nu i-am spus.

În timp ce ne îmbrăcam, a continuat să vorbească cu voce înceată și nervoasă, plimbându-și mâinile, tot timpul pe plicul din hârtie de manila, burdușit cu cei opt mii de dolari.

— Purrissima Canyon are un fel de platformă orizontală, așa au zis. E despărțită de stradă printr-o barieră, dar te poți strecura. Un drum neasfaltat coboară șerpuiind până la platforma aceea, unde noi trebuie să-i așteptăm cu luminile stinse. Nu sunt case în jur.

— Noi?

— Adică eu — teoretic.

— Aha.

Mi-a înmănat plicul și l-am deschis. Erau chiar bani, o mulțime de fișuri de bancnote. Nu i-am numărat. Am închis plicul și l-am ascuns sub pardesiu, în dreptul coastelor.

Ne-am îndreptat către ușă și Marriott a stins toate luminile. A deschis precaut ușa din față și a privit afară cu atenție. Am ieșit și am coborât pe scara plină de depuneri de sare, în spirală, până la nivelul străzii și al garajului.

Era puțină ceață, care e întotdeauna, noaptea, în această zonă. A trebuit să pornesc ștergătoarele de parbriz.

Mașină mare, străină, mergea singură, dar țineam și eu mâna pe volan așa, din obișnuință.

Timp de două minute am desenat opturi pe coasta muntelui, apoi am ajuns lângă cafenea. Acum e clar de ce mi-a sugerat Marriott să folosesc scările. Aș fi putut să conduc ore întregi pe străzile astea întortocheate fără să mă deplasez mai mult decât un pește prins în undiță.

Farurile coloanelor de mașini de pe autostradă formau un fel de bare luminoase, pe ambele sensuri. Camioane mari, cu remorcă, se îndreptau către nord, scârțâind, împopoțonate cu beculțe verzi și galbene. După trei minute ne-am îndepărtat puțin de

mare și am început să șerpuim la poalele colinelor. S-a făcut liniște. Era pustiu și mirosea a vareh și a salvie sălbatică. Se mai vedea câte o fereastră galbenă, luminată, ici și colo, ca o ultimă portocală rămasă neculeasă. Treceau mașini ce stropeau asfaltul cu lumini albe și reci, apoi dispăreau din nou în întuneric. Nori de ceață ascundeau stelele de pe cer.

Marriott s-a aplecat și a zis:

— Luminile acelea de pe dreapta sunt de la Belvedere Beach Club. Următorul canion este Las Pulgas, iar după el vine, Purrissima. O luăm la dreapta când ajungi în vârful celei de-a doua pante. Avea o voce liniștită, dar încordată.

Am mormăit ceva și am continuat drumul.

— Ține-ți capul la cutie, am zis peste umăr. Putem fi urmăriți. Mașina asta sare-n ochi. S-ar putea ca băieții să nu fie încântați văzând că suntem doi.

Am coborât într-o depresiune pe la capătul unui canion, după puțin timp, iar jos și iar sus. Marriott mi-a strigat în ureche:

— Prima la dreapta. Vezi casa aceea cu foișor pătrat? Treci pe lângă ea.

— Te pomenești că i-ai ajutat să aleagă locul ăsta!

— Deloc, a zis și a râs forțat. Dar cunosc destul de bine canioanele astea.

Am luat-o la dreapta pe lângă o casă cu foișor de formă pătrată, acoperit cu țiglă rotundă. Farurile au luminat pentru o clipă o plăcuță care indica numele străzii și pe care am citit: Camino de la Costa. Am coborât apoi pe o stradă lată, brăzdată de instalații electrice neterminate, cu trotuare năpădite de buruieni. Visul unui agent imobiliar a eșuat. Se auzea cântecul greierilor și orăcăitul broaștelor de pe trotuar. Da, mașina lui Marriott era foarte silențioasă.

Am văzut întâi, cam o casă pe fiecare stradă, apoi o casă la două străzi, apoi casele au dispărut cu totul. Chiar dacă una sau două ferestre mai erau încă luminate, oamenii de aici păreau să se culce o dată cu găinile. Strada pavată s-a transformat brusc într-un drum de pământ, tare ca betonul atunci când nu ploua. Drumul a început să se îngusteze și a luat-o la vale printre tufișuri. Luminile de la Belvedere Beach Club atârnavă în aer pe partea dreaptă iar undeva în depărtare strălucea apa. Mirosul înțepător al salviei umplea aerul nopții. Am zărit o barieră vopsită în alb care bloca drumul de pământ și am auzit vocea lui Marriott lângă umărul meu:

— Nu cred că poți să treci de asta. Nu ai suficient loc.

Am oprit motorul acela silențios, am stins farurile și am așteptat puțin, cu urechile ciulite. Nimic. Am închis toate luminile și am ieșit din mașină. Greierii nu mai cântau. Câteva clipe, liniștea a fost atât de adâncă, încât am auzit sunetul cauciucurilor mașinilor de pe autostradă, la țarm, la o milă depărtare. Apoi, unul câte unul, greierii au început din nou să cânte, până când sunetele lor au umplut noaptea.

— Stai liniștit. Cobor puțin să mă uit, am șoptit către partea din spate a mașinii.

Am pipăit mânerul armei de sub haină și am pornit. Între tufișuri și barieră era ceva mai mult spațiu decât ni se păruse din mașină. Cineva tăiase tufișurile și pe pământ erau urme de mașină. Probabil, puștii care își fac de cap acolo, jos, în nopțile calde. Am trecut de barieră. Drumul cobora și am văzut o curbă. În față era întuneric. Undeva, departe, se auzea vag marea. Mai erau farurile mașinilor de pe autostradă. Am mers mai departe. Drumul s-a terminat într-o poiană întunecoasă, înconjurată de tufișuri. Nu era nimeni acolo. Singura intrare părea să fie cea folosită de mine. Am stat liniștit, ascultând.

Minutele au trecut încet, unul după altul, dar eu am continuat să aștept un sunet mai deosebit. Nimic. Mi se părea că sunt singur în toată depresiunea aia.

Am privit spre clubul luminat. De la una din ferestrele de sus, un om cu un binoclu bun putea probabil, să supravegheze destul de bine locul ăsta. Putea să vadă o mașină venind sau plecând, putea să vadă cine a ieșit din ea, dacă e o persoană sau un grup. Dacă stai într-o cameră întunecată și ai un binoclu bun poți vedea mult mai multe lucruri decât îți închipui că e posibil.

M-am pregătit să mă întorc. De la baza unui tufiș, un greiere a scârțâit suficient de tare pentru a mă face să tresar. Am luat-o iarăși pe drumul șerpuitor și am trecut de bariera albă. Tot nimic. Mașina neagră strălucea abia perceptibil, nu era foarte întunecată, dar nici luminoasă. M-am dus lângă ea și am pus un picior pe bara de lângă locul șoferului.

— Mi se pare că a fost numai o încercare, am șoptit. Doar ca să vadă dacă respecti ordinele.

Ceva s-a mișcat vag în spate, dar n-am primit nici un răspuns. Am privit în jur, încercând să vadă și altceva decât tufișuri.

Nu știu cine a fost, dar mi-a aplicat o lovitură zdravănă după ceafă. Mai târziu, m-am gândit că am auzit, parcă, şuieratul unei băte. Faci tot felul de presupuneri, după.

"Patru minute", a spus vocea. "Cinci, poate șase. Trebuie să se fi mișcat repede și în liniște. El nici măcar n-a icnit".

Am deschis ochii și am văzut, ca prin ceață, o stea. Eram culcat pe spate și mă simțeam rău.

„S-ar putea să fi fost ceva mai mult, a continuat vocea. Poate opt minute cu totul. Probabil, că erau ascunși în tufișuri, exact unde s-a oprit mașina. Tipul era ușor de speriat, i-au luminat puțin fața, a intrat în panică și a coborât din mașină. Bietul de el!"

Era liniște. M-am ridicat într-un genunchi. Simțeam dureri de la ceafă până la glezne.

„Apoi unul dintre ei a intrat în mașină și a așteptat să te întorci. Ceilalți s-au ascuns din nou. Și-au imaginat că o să-i fie teamă să vină singur. Sau au simțit ceva în vocea lui la telefon și au devenit suspicioși".

M-am așezat în patru labe, amețit, ascultând.

„Da, cam așa s-a întâmplat", a mai zis vocea.

Era chiar vocea mea. Vorbeam cu mine însumi.

Încercam, inconștient, să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— Taci, isteățo, am zis și am încetat să-mi mai vorbesc.

În depărtare se auzea zgomotul motoarelor, ceva mai aproape, cântau greierii și orăcăiau trei broaște. Nu cred că o să-mi mai placă sunetele astea.

Mi-am ridicat o mână de pe pământ și am încercat să îndepărtez sucul dizgrațios de salvie de pe ea, apoi m-am șters pe haină. Bună treabă am făcut pentru o sută de dolari! Mâna a început să umble singură pe sub haină. Plicul nu mai era, bineînțeles. A ajuns apoi la sacou. Portofelul era la locul lui. M-am întrebat dacă o mai fi suta de dolari. Probabil, că nu. Ceva atârna greu sub brațul meu drept. Pistolul, în centură.

Frumos din partea lor să-mi lase arma. O faptă bună — ca și când ai închide ochii cuiva după ce îl omori.

Mi-am simțit ceafa. Pălăria era la post. Am scos-o cu greutate și capul era sub ea. Bunul și bătrânul cap, îl am de atâta vreme! Acum era puțin cam moale, cam scofâlcit și cam încet. Pălăria mi-a folosit. Puteam încă să folosesc capul. Cel puțin încă un an, de acum încolo.

Am pus mâna dreaptă înapoi pe pământ, am ridicat-o pe stânga și am tot mișcat-o, până când am reușit să văd ceasul. Limbile fosforescente arătau 10:56, dacă am văzut bine.

Telefonul a venit la 10:08. Marriott a vorbit vreo două minute. După încă patru am ieșit din casă. Timpul trece foarte încet, atunci când faci într-adevăr, ceva. Vreau să spun, că faci foarte multe mișcări în foarte puține minute. Chiar asta vreau să spun? Cui dracu îi pasă ce vreau să spun? De acord, alții sunt mai grozavi ca mine și vorbesc mai puțin. Ce vreau să spun e că am ajuns la 10:15, să zicem. Locul de întâlnire e la douăsprezece minute distanță, 10:27. Am ieșit, am coborât puțin, am petrecut cel puțin opt minute uitându-mă pe acolo, apoi m-am întors ca să-mi supun capul acestui tratament; 10:35. Mai punem un minut până am fost lovit și am dat cu nasul de pământ. Știu că am izbit pământul cu fața, pentru că am bărbia zgâriată. Doare. Nu, nu pot să o văd. Dar nici nu trebuie. E bărbia mea și pot să-mi dau seama dacă e lovită sau nu. Poate vrei să mai scot ceva. Bine, taci din gură și lasă-mă să mă gândesc. Dar cu ce să gândesc?...

Ceasul arăta 10:56 p.m. Asta înseamnă că am fost inconștient douăzeci de minute.

Un somn de douăzeci de minute. Exact cât trebuie. În timpul ăsta, am ratat o misiune și am pierdut opt mii de dolari. De ce nu? În douăzeci de minute poți scufunda un vapor, poți doborî trei sau patru avioane și poți asista la o dublă execuție. Poți să mori, să te însori, să iei foc, să găsești o slujbă, să-ți scoți un dinte sau să scapi de amigdale. În douăzeci de minute, poți să te trezești dimineața. Poți să bei un pahar cu apă la un club — oare?

Un somn de douăzeci de minute. E cam mult. Mai ales într-o noapte răcoroasă, în aer liber. Am început să tremur.

Stăteam tot în genunchi. Mirosul de salvie a început să mă enerveze, ca și uleiul ăsta dizgrațios din care albinele sălbatic fac miere. Mierea e dulce, mult prea dulce. Stomacul a început să mă chinuie. Am strâns din dinți cu putere, încercând să-i păstrez în gură. Fruntea era plină de sudoare rece. M-am ridicat într-un picior, apoi în amândouă și m-am îndreptat, clătinându-mă. Mă simțeam ca un picior amputat.

M-am întors încet. Mașina dispăruse. Drumul era pustiu până la dealul întunecat unde se termina strada pavată, Camino de la Costa. În stânga, bariera vopsită în alb sfida întunericul. În spatele tufișurilor se vedea, undeva pe cer, o zonă ceva mai luminată; erau, probabil, luminile din Bay City. Ceva mai la dreapta, destul de aproape, luminile de la

Belvedere Club.

M-am dus în locul unde fusese mașina, am scos din buzunar un pix-lanternă și am îndreptat lumina slabă către pământ. Solul era roșu, argilos, foarte tare pe vreme uscată, dar acum nu era exagerat de uscată. Era puțină ceață, suficientă însă, pentru a înmuia suprafața pământului atât cât să vezi unde a staționat o mașină. Puteam să văd foarte clar marca acelor cauciucuri grele, cu zece rânduri de zimți: Vogue. Am luminat-o, m-am aplecat și am ameuțit. Am luat-o după urme. Băieții au mers drept înainte câțiva metri, apoi au luat-o spre stânga. Nu au întors. Au trecut prin stânga barierei. Acolo i-am pierdut.

M-am dus lângă barieră și am îndreptat lanterna către tufiș. Crengi proaspăt rupte. Au trecut printre barieră și gardul viu și au luat-o la vale. Solul era și mai umed aici. Iarăși marca acelor cauciucuri grele. Am continuat să merg în jos, am parcurs toată curba și am ajuns la intrarea în poiana închisă între tufișuri.

Era acolo, cu vopsea metalizată strălucind în noapte; semnalizatoarele au trimis înapoi raza lanternei. Era acolo, liniștită, fără lumini, cu toate ușile închise. M-am apropiat încet, strângând din dinți la fiecare pas. Am deschis una din ușile din spate și am luminat puțin înăuntru. Gol. Nici în față nu era nimeni. Motorul era oprit. Cheia era în contact, legată cu un lăntșor. Nici o husă deranjată, nici un geam spart, nici un pic de sânge, nici un corp. Totul curat și ordonat. Am închis ușile și am înconjurat mașina, sperând să găsesc vreo urmă. N-am reușit.

Un sunet m-a făcut să tresar. Mârâitul unui motor, dincolo de tufișuri. N-am sărit decât o jumătate de metru. Am lăsat lanterna și arma mi-a sărit singură în mână. Farurile au luminat cerul, apoi au coborât iarăși. Părea să fie o mașină mică. Avea un sunet înfundat, care se potrivea cu umezeala din aer.

Farurile au bătut și mai mult în jos și au devenit mai puternice. O mașină venea pe drumul de pământ. A parcurs două treimi din el, apoi s-a oprit. Un proiecteur s-a aprins și s-a îndreptat într-o parte. După câțiva timp s-a stins. Mașina a început să coboare panta. Am scos arma din buzunar și m-am ascuns după mașina lui Marriott.

O mașină mică, cu două uși, n-am putut să-i disting forma sau culoarea, a intrat în poiană și s-a poziționat, așa încât farurile luminau tot. M-am ghemuit instantaneu. Razele au trecut pe deasupra mea ca niște săbii. Vehiculul s-a oprit. Motorul a tăcut. Farurile s-au stins. Liniște. S-a deschis o portieră și un picior ușor a atins pământul. Și mai multă liniște. Chiar și greierii au tăcut. Apoi o lumină a tăiat întunericul pe jos, paralel cu solul, la numai câțiva centimetri deasupra lui. N-am avut cum să-mi mișc picioarele atât de repede. Raza a rămas înțepenită pe gleznele mele. Pe urmă, s-a ridicat măturând din nou capota.

Apoi un râs. Un râs de fată. Încordat ca o strună de mandolină. Un sunet ciudat pentru locul ăsta.

O voce nu prea tăioasă a spus:

— Leși de acolo cu mâinile sus, goale. Te-am văzut.

Nu m-am mișcat.

Lumina a tremurat puțin, ca și când ar fi tremurat mâna care o ținea. A măturat încă o dată capota. Vocea mi s-a adresat iarăși:

— Ascultă, străine. Am un pistol automatic cu zece gloanțe. Țintesc bine. Ambele tale picioare sunt vulnerabile. Pui pariu?

— Aruncă-l sau ți-l zbor din mână, am mârâit.

Știți cum e atunci când rupi scândurile de pe un coteț de găini? Cam așa a sunat vocea mea.

— O, un tip dur. Avea un tremur în voce, foarte simpatic. A devenit mai dură: leși? Număr până la trei. Gândește-te la ce-ți spun. Ai douăsprezece gloanțe, poate șaisprezece. Dar picioarele au să te doară foarte tare. Gleznele au nevoie de foarte mulți ani pentru a se reface, iar uneori, nici nu se refac cu adevărat...

M-am ridicat încet și m-am uitat spre lanternă.

— Și eu vorbesc foarte mult atunci când sunt speriat, am zis.

— Nu te mai mișca. Cine ești?

M-am deplasat către partea din față a mașinii, spre ea. Când am ajuns la doi metri de capul din spatele lanternei m-am oprit. Lumina era îndreptată spre mine, în continuare.

— Oprește-te acolo, a strigat fata furioasă, după ce mă oprisem. Cine ești?

— Arată-mi arma.

A ținut-o în dreptul luminii. Era îndreptată spre stomacul meu. Un pistol mic, de buzunar, arătând ca un Colt automatic.

— A, asta!, am zis. Jucărie! Nici măcar nu are zece gloanțe. Doar șase. Ceva mic, pentru fluturi. Altceva nu poți să împuști cu asta. Să-ți fie rușine că m-ai mințit.

— Ești nebun?
 — Eu? Poate puțin amețit. M-a lovit un borfaș.
 — Asta... asta e mașina ta?
 — Nu.
 — Cine ești?
 — La ce te-ai uitat atunci când ai folosit proiectorul?
 — Adică întrebările le pui tu. Era un bărbat. M-am uitat la un bărbat.
 — Avea păr blond, în scări?
 — Poate o fi avut vreodată. Acum, nu.
 Asta a avut un efect neplăcut asupra mea. Nu mă așteptam.
 — Nu l-am văzut, am spus istovit. Mergeam în jos, după urmele de cauciucuri, cu o lanternă. Am făcut încă un pas spre ea. Arma s-a îndreptat imediat spre mine, lumina nu s-a mișcat.
 — Stai cuminte, a zis încet. Foarte cuminte. Prietenul tău e mort.
 Câteva clipe n-am zis nimic.
 — Bine, hai să mergem să-l vedem.
 — Ba, o să stăm chiar aici, n-o să te miști deloc și o să-mi spui ce s-a întâmplat. Vocea era hotărâtă. Nici urmă de teamă. Era convinsă de ceea ce spunea.
 — Marlowe. Philip Marlowe. Detectiv. Particular.
 — Așa o fi. Dovedește.
 — Trebuie să-mi scot portofelul.
 — Las-o moartă. Ține-ți mâinile acolo unde sunt. Trecem peste asta. Povestește-mi.
 — Poate că omul ăsta nu e încă mort.
 — Ba, e mort de-a binelea! Cu capul făcut praf. Povestea, domnule. Repede.
 — După cum am mai spus, s-ar putea să nu fie mort. Mergem să ne uităm. Am mișcat un picior, în față.
 — Dacă miști, trag!, a strigat.
 Am mișcat și celălalt picior. Lanterna s-a mișcat și ea. Cred că a făcut un pas în spate.
 — Ți-asumi niște riscuri cam mari, domnule, a zis încet. Bine, ia-o înaintea și eu te urmez. Dacă nu arătai atât de bolnav...
 — M-ai fi împușcat. Am primit o lovitură în cap. Chestia asta mi-a produs întotdeauna ceva cearcăne.
 — Un umor cam morbid, a zis tânguitor..
 M-am dat la o parte și lumina a căzut în fața mea, pe pământ. Am trecut pe lângă mașina micuță, obișnuită, curată și strălucitoare. Am continuat în sus, pe drumul de pământ, pe serpentină. Pașii erau foarte aproape de mine, iar lanterna mă ghida. Nu se auzea nici un fel de sunet, exceptând respirația fetei. Pe a mea n-o auzeam.

Capitolul 11

Eram pe la mijlocul pantei când i-am văzut piciorul. Fata a îndreptat lumina în așa fel încât să-l văd tot. Ar fi trebuit să-l observ când am coborât, dar eram aplecat, bâjbâind cu un pix-lanternă în căutarea urmelor unor cauciucuri de patru ori mai late decât raza mea de lumină.
 — Dă-mi lanterna, am spus și m-am întors puțin. Mi-a dat-o, fără nici un comentariu. M-am lăsat într-un genunchi. Simțeam prin haine pământul rece și umed.
 Era întins pe spate, la baza unui tufiș, într-o poziție care înseamnă întotdeauna același lucru. Fața era de nerecunoscut. Părul era murdar de sânge, frumoasele scări blonde erau acum pline de sânge și noroi, o clisă întărită.
 Fata din spatele meu respira greu, dar nu vorbea. Am luminat fața mortului. Era făcută praf. O mână era întinsă într-o parte, cu degetele curbate, parcă ar fi încercat să se țină de ceva. Pardesiul era pe jumătate strâns sub el, ca și când s-ar fi rotit atunci când a căzut. Picioarele erau încrucișate. La colțul gurii avea o dără neagră ca petrolul.
 — Luminează-l, dacă nu ți-e scârbă, i-am spus, dându-i lanterna înapoi.
 A luat-o și a îndreptat-o către el, calmă, ca un ucigaș cu experiență. Mi-am luat din nou pixul-lanternă și am început să-i umblu prin buzunare, încercând să nu-l mișc.
 — N-ar trebui să faci asta, a zis încordată. N-ar trebui să-l atingi până vine poliția.
 — Așa e. Iar băieții de la patrulă n-au voie să-l atingă până vine criminalistica, criminalistica n-are voie să-l atingă, până la expertiza medico-legală, care n-are voie să fie

făcută, până i se iau amprentele și e fotografiat. Știi cât durează asta? Câteva ore.

— Bine, a zis. Presupun că ești genul de tip care are întotdeauna dreptate. Cineva trebuie să-l fi urât tare ca să-i zdrobească țeasta în halul ăsta.

— Nu cred că a fost ceva personal, am mârâit. Unora le place să spargă capete.

— Având în vedere că nu știu despre ce e vorba, era greu să-mi dau seama, a zis sarcastic.

Am continuat să-i umblu prin buzunare. Avea bancnote și niște mărunțiș într-unul din buzunarele de la pantaloni, un port-chei de piele și un cuțit mic în celălalt. În buzunarul de la piept avea un portofel cu mult mai multe bancnote, polițe de asigurare, carnetul de conducere și câteva rețete. La haină — câteva cutii de chibrituri, un stilou de aur, două batiste din bumbac, albe, fine și curate ca zăpada, tabachera emailată din care am văzut că lua țigarele acelea maro cu bandă aurie. Erau sud-americane, de la Montevideo. În buzunarul interior al hainei se afla o altă tabacheră, pe care n-o mai văzusem. Era din mătase brodată, cu câte un dragon pe fiecare parte. Conturul imita o carapace de broască țestoasă, atât de fin, încât cu greu îți puteai da seama. Am deschis-o și am văzut înăuntru, trei țigări rusești supradimensionate, sub o bandă elastică. Am scos una. Păreau vechi, uscate, uitate acolo. Aveau filtru găurit.

— Le fuma pe celelalte, am zis peste umăr. Astea trebuie să fi fost pentru vreo prietenă. Părea un tip care are multe prietene.

Fata se aplecase: îi simțeam respirația în ceafă.

— Nu-l cunoșteai?

— L-am întâlnit în seara asta. M-a angajat bodyguard.

— Halal bodyguard!

N-am avut ce să răspund.

— Îmi cer scuze, a șoptit. Bineînțeles, nu cunosc împrejurările. Crezi că astea ar putea fi droguri? Pot să mă uit?

I-am dat tabachera brodată.

— Am cunoscut odată un tip care folosea așa ceva. Trei pahare cu tărie, trei țigări și pe urmă se urca pe pereți.

— Nu mai mișca lanterna.

A făcut o pauză scurtă, apoi a vorbit din nou:

— Îmi pare rău.

Mi-a întins tabachera și am pus-o la loc în buzunar. Asta e tot ce avea. Nu puteam să constat decât că nu furaseră tot.

M-am ridicat și mi-am scos portofelul. Cele cinci bancnote de douăzeci erau la locul lor.

— Hoți stilați, am zis. Nu iau decât cantități mari de bani.

Lumina s-a îndreptat către pământ. Mi-am pus portofelul la loc, am băgat în buzunar pixul-lanternă și m-am repezit către pistolul mic pe care-l ținea în aceeași mână cu lanterna. Ea a scăpat lanterna, eu am luat pistolul. S-a retras rapid, în timp ce eu mă aplecam după lanternă, l-am luminat puțin fața, apoi am închis lanterna.

— Nu fi nesuferit, a zis și a băgat mâinile în buzunarele unui pardesiu larg. Nu m-am gândit că tu l-ai omorât.

Mi-a plăcut vocea ei rece și liniștită. Mi-a plăcut felul ei de a fi. Stăteam în întuneric, față în față, tăcuți. Vedeam tufișurile și cerul înstelat.

I-am luminat fața și a clipit. Era o față mică, fină și plină de viață, cu ochi mari. O față subțire, frumos desenată, ca o vioară de Cremona. O față foarte frumoasă.

— Ai părul roșu, am zis. Ești irlandeză.

— Și mă cheamă Riordan. Și ce dacă? Dă lumina aia la o parte. Nu e roșu, e castaniu. Am dat lumina la o parte.

— Care e numele mic?

— Anne. Să nu-mi spui Annie.

— Ce cauți pe-aici?

— Uneori, noaptea, plec la plimbare. Nu pot să dorm. Locuiesc singură. Sunt orfană. Cunosc împrejurimile ca pe propriul buzunar. Treceam pe aici și am văzut o lumină clipind în vale. E puțin cam frig pentru îndrăgostiți. Și ei nu au nevoie de lumină, nu-i așa?

— Da, eu n-am avut niciodată nevoie. Îți asumi riscuri cam mari, domnișoară Riordan.

— Parcă și eu am spus același lucru despre tine. Aveam un pistol, nu mi-a fost frică. Nimeni nu mă împiedică să vin aici.

— Aha. Numai instinctul de autoapărare. În noaptea asta nu prea judec, dar să presupunem că ai permis pentru armă. I-am dat pistolul înapoi, cu mânerul spre ea. L-a

luat și l-a pus în buzunar.

— Cât de ciudați sunt oamenii! Eu scriu din când în când. Articole.

— Câștigi ceva?

— Al naibii de puțin. Ce cauți în buzunarele lui?

— Nimic, în mod special. Îmi bag nasul peste tot. Am avut opt mii de dolari pentru a răscumpăra niște bijuterii furate unei doamne. Ne-au tras pe sfoară. Nu știu de ce l-au omorât. Nu părea un tip agresiv. Și n-am auzit nici un zgomot. Eram în vale când l-au aranjat. El era în mașină, mai sus. Trebuia să mergem cu mașina până în poiana în care m-ai găsit, dar ni s-a părut că nu putem trece fără să o zgâriem. Așa că eu am coborât pe jos și în timpul ăsta l-au omorât. Apoi unul dintre ei a intrat în mașină și m-a păcălit și pe mine. Am crezut că e amicul meu.

— Nu cred că trebuie să te învinuiești pentru asta.

— Încă de la început mi s-a părut că e ceva putred în treaba asta. Am simțit ceva. Dar aveam nevoie de bani. Trebuie să mă duc la poliție și să-mi torn cenușă pe cap. Vrei să mă duci până în Montemar Vista? Mi-am lăsat mașina acolo unde locuia el.

— Sigur. Dar n-ar trebui să-l păzească cineva? Ai putea să iei mașina mea, sau aș putea să chem eu poliția.

M-am uitat la ceas. Acele păreau să arate că ne apropiem de miezul nopții.

— Nu.

— De ce nu?

— Nu știu de ce. Pur și simplu, așa am chef. O să mă descurc singur.

N-a zis nimic. Am coborât din nou, ne-am urcat în mașina ei mică, a întors-o cu farurile stinse, a pornit spre vârful dealului și s-a strecurat pe lângă barieră. O stradă mai încolo a aprins farurile.

Mă durea capul. Nu ne-am spus nimic până am ajuns lângă prima casă de pe marginea străzii pavate. Atunci a zis:

— Ai nevoie să bei ceva. Hai să mergem la mine. Ai putea să suni la poliție de acolo. Oricum, trebuie să vină din vestul Los Angeles-ului, pentru că pe aici nu-i decât o unitate de pompieri.

— Continuă să mergi de-a lungul coastei. O să mă descurc singur.

— Dar de ce? Nu mi-e frică de ei, iar depozitia mea te-ar putea ajuta.

— Nu vreau nici un fel de ajutor. Trebuie să mă gândesc. Vreau să fiu singur un timp.

— Eu... Bine, a zis.

A scos un sunet vag, înfundat, și a intrat pe bulevard. Am ajuns la service și am luat-o spre nord, către Montemar Vista și cafeneaua de acolo. Eram înțepenit. Mașina s-a oprit, am ieșit și am rămas în ușa.

Am scos o carte de vizită din portofel și i-am dat-o.

— S-ar putea ca într-o zi să ai nevoie de protecție. Anunță-mă. Dar nu mă chema dacă e ceva de gândit.

A pus cartea de vizită pe volan și a zis încet:

— Mă găsești în cartea de telefon pentru Bay City 819 Twenty-five Street. Să nu te superi că mă bag unde nu-mi fierbe oala. Cred că ești încă amețit după lovitura aia în cap.

A întors mașina rapid și a pornit înapoi pe autostradă, iar eu priveam cum dispăre în întuneric.

Am trecut pe lângă pod și cafenea, am ajuns la parcare și am intrat în mașină. În fața mea se afla un bar și am avut un moment de ezitare. Mi s-a părut însă mai înțelept să mă duc la secția de poliție din vestul Los Angeles-ului, unde am și ajuns după douăzeci de minute. Eram rece ca o broască și verde ca dosul unei bancnote noi de un dolar.

Capitolul 12

O oră și jumătate mai târziu cadavrul fusese ridicat, vânzoleala se terminase, iar eu îmi spusesem povestea de vreo trei sau patru ori. Am stat în biroul căpitanului de la secția de poliție din vestul Los Angeles-ului. Clădirea era liniștită. Doar un bețiv dintr-o celulă continua să bată câmpii în așteptarea condamnării din zori.

O lumină albă și puternică, ce provenea de la un reflector, cădea pe o măsuță joasă și lată pe care erau întinse lucrurile găsite în buzunarele lui Lindsay Marriot, lucruri care păreau acum la fel de moarte, ca și stăpânul lor. Omul din partea cealaltă a mesei se numea Randall și era de la criminalistica din Los Angeles. Un individ slab și tăcut, de vreo

cincizeci de ani, cu păr cărunt, fin și lucios, ochi reci și comportament distant. Purta o cravată roșu închis cu pete negre și petele parcă dansau în fața ochilor mei. În spatele lui, dincolo de conul de lumină, doi tipi mușchiuși, bodyguards, îmi urmăreau fiecare câte o ureche.

Am răsucit o țigară, am aprins-o, dar nu mi-a plăcut gustul. Am rămas privind-o cum arde între degete. Mă simțeam ca la optzeci de ani și eram tare adormit. Randall a zis cu răceală:

— Cu cât spui povestea asta mai des, cu atât sună mai stupid. Omul ăsta, Marriott, negocia, bineînțeles, de câteva zile și deodată, cu numai câteva ore înainte de întâlnire, dă telefon unui necunoscut și îl angajează ca bodyguard.

— Nu chiar ca bodyguard, am intervenit. Nici măcar nu i-am spus că am armă. Vroia doar să-l însoțesc.

— Cum a aflat despre tine?

— Întâi a zis că de la un prieten comun. Pe urmă, că a luat numele la întâmplare, din cartea de telefon.

Randall a scotocit cu delicatețe prin grămada de lucruri de pe masă, a găsit o carte de vizită, a ridicat-o ca pe un lucru foarte murdar și a împins-o de-a lungul mesei.

— Avea cartea ta de vizită.

M-am holbat la ea. Provenea din portofelul lui, împreună cu alte cărți de vizită pe care nu m-am deranjat să le studiez la Purrrissima Canyon. Era, într-adevăr, cartea mea de vizită. Destul de neîngrijită, ciudat pentru un om ca Marriott. O pată rotundă de grăsime trona într-un colț.

— Sigur, am spus, împart de-astea ori de câte ori am prilejul. E un lucru firesc.

— Marriott te-a lăsat să transporte banii, a continuat Randall. Opt mii de dolari. A avut ceva încredere în tine!

Am tras din țigară și am suflat fumul spre tavan. Lumina îmi chinuia ochii. Mă durea ceafa.

— Nu mai am cei opt mii de dolari. Îmi pară rău.

— Nu. N-ai fi aici, dacă ai avea banii. Sau poate ai fi? Era o grimasă disprețuitoare pe fața lui, dar părea artificială.

— Aș face o grămadă de lucruri pentru opt mii de dolari. Dar dacă aș vrea să omor un om cu o bâtă l-aș lovi cel mult de două ori — în moalele capului.

A dat ușor din cap. Unul dintre tipii din spatele lui a scuipat în coșul pentru hârtii.

— Asta-i una din ciudățeniile cazului. Pare o treabă de amator, dar s-ar putea să fi fost special făcută în felul ăsta. Banii nu erau ai lui Marriott, nu-i așa?

— Nu știu. Am impresia că nu, dar e doar o impresie. N-a vrut să-mi povestească despre doamna implicată în chestia asta.

— Nu știm nimic despre Marriott, încă, a zis Randall încet. Poate că a vrut să-i fure el însuși.

— Hmm?

Eram surprins. Probabil, arătam surprins. Mura lui Randall a rămas neschimbată.

— Ai numărat banii?

— Bineînțeles că nu. Mi-a dat un pachet. Erau bani înăuntru și păreau o mulțime. A spus că erau opt mii. De ce ar fi vrut să-i fure de la mine, când îi avea deja înainte să intru eu în scenă?

Randall s-a uitat spre tavan și a lăsat colțurile gurii în jos. A dat din umeri.

— Hai să o luăm iarăși mai din urmă. Cineva i-a jefuit pe Marriott și însoțitoarea lui, a șterpelit acest colier de jad și alte câteva bijuterii, mai târziu le-a propus să-l răscumpere pentru o sumă foarte mică în raport cu presupusa lui valoare. Marriott trebuia să facă schimb. A vrut să se descurce singur; nu știm dacă cealaltă parte a impus asta sau măcar a menționat-o. În cazuri din astea pun, în general, condiții destul de dure. Dar Marriott a decis că poate fi însoțit. Amândoi ați crezut că aveți de-a face cu o bandă organizată, care nu apelează la durități pentru a încheia afacerea. Marriott era speriat. Foarte normal. Dorea companie și te-a ales pe tine, deși erai un străin pentru el, doar un nume pe o carte de vizită primită de la o persoană despre care ți-a spus că e un prieten comun. Apoi, în ultimul moment, Marriott a hotărât că tu să duci banii și să discuți cu băieții, în timp ce el se ascunde în fundul mașinii. Zici că a fost ideea ta, dar poate că spera să propui asta. Dacă nu, ar fi făcut-o el.

— Nu prea a agreat ideea la început.

A ridicat din nou din umeri.

— S-a prefăcut că nu-i place, dar a cedat. În sfârșit, a primit un telefon și ați plecat

spre locul descris. Toate astea pot fi puse la cale de Marriott. Nu poți fi convins de nimic din ceea ce ți-a povestit. Când ai ajuns, nu era nimeni pe-acolo. Ar fi trebuit să conduceți până în vale, dar vi s-a părut că nu e suficient loc pentru mașina aceea mare. Și chiar n-a fost, pentru că e zgâriată zdravăn pe partea stângă. Cobori din mașină, te duci în vale, aștepti câteva minute, te întorci și cineva din mașină te pocnește în cap. Presupunând că Marriott vroia banii ăia și mai vroia să te scoată țap ispășitor — n-ar fi acționat, exact așa?

— E o teorie superbă! Marriott m-a pocnit, a luat banii, apoi a avut muștrări de conștiință și și-a zburat creierii, după ce a îngropat banii sub un tufiș.

Randall s-a uitat fix la mine.

— Avea un complice, bineînțeles. Ar fi trebuit să vă aranjeze pe amândoi, ca să nu fie nevoit să dea o parte din bani. Dar complicele l-a înșelat și l-a omorât. Pe tine n-a fost nevoie să te omoare pentru că nu-l cunoști.

L-am privit admirativ și mi-am scuturat țigara într-o scrumieră de lemn care a avut odată margine de sticlă.

— Se potrivește cu ceea ce știm până acum, a zis Randall calm. E o teorie la fel de bună ca oricare alta.

— Un lucru nu prea se potrivește — de ce să mă lovească Marriott din mașină? Oricum, după ce a fost omorât, eu nu-l mai suspectez.

— Ba, se potrivește foarte bine. Tu nu i-ai spus lui Marriott că ai arma, dar ar fi putut să bănuiască sau să observe că ai ceva sub braț. În acest caz, era normal să te lovească atunci când nu te așteptai. Și nu te așteptai să fi lovit din mașină.

— Bine, am zis. Ai câștigat. E o teorie bună, dacă presupunem că banii nu erau ai lui Marriott, ca voia să-i fure și că avea un complice. Deci, planul lui era să ne turnăm amândoi cenușă în cap, banii s-au dus, ne pare rău, eu plec acasă și uit tot. Vreau să zic, așa spera el să se termine? I-ar fi plăcut?

Randall a zâmbit nemulțumit.

— Nici mie nu prea îmi place. Dar mă străduiesc să găsesc ceva. Și se potrivește cu ceea ce știm până acum, adică foarte puțin.

— Nu știm destule pentru a trece la teorii. De ce să nu presupunem că spunea adevărul și că, poate, a recunoscut vreunul dintre hoți?

— Ai zis că n-ai auzit nici o luptă, nici un zgomot.

— Așa e. S-ar putea, însă, să-l fi strâns de gât repede, sau să fi fost prea speriat ca să mai poată țipa. Să presupunem că erau ascunși după tufișuri și m-au văzut plecând. M-am depărtat ceva. Câteva zeci de metri. S-au uitat în mașină și l-au văzut pe Marriott. Cineva îi pune un pistol în față și îi ordonă să iasă repede. Apoi îl lovesc. Pentru că a zis ceva, sau s-a comportat ca și când ar fi recunoscut pe cineva.

— În beznă?

— Da! Unele voci îți rămân în minte. Poți recunoaște pe cineva, chiar și în întuneric. Așa trebuie să fi fost.

Randall a scuturat din cap.

— Dacă e o bandă bine organizată, de hoți de bijuterii, n-ar fi omorât fără să fie provocați.

S-a oprit brusc și ochii au strălucit. A închis gura încet, atent. Avea o idee.

— Șantaj, a zis.

Am dat din cap.

— Da, asta e o idee.

— Încă ceva. Cum ai ajuns aici?

— Cu mașina mea.

— Unde era mașina ta?

— În Montemar Vista, în parcare de lângă cafenea.

M-a privit gânditor. Cei doi vlăjgani din spatele lui s-au uitat la mine cu suspiciune. Bețivul din celulă a început să cânte, dar vocea era răgușită și asta l-a descurajat. A început să plângă.

— M-am întors la autostradă și am făcut auto-stopul. O fată singură a oprit și m-a luat.

— Ce fată!... a zis Randall. Era noapte târziu, pe o șosea pustie și a oprit.

— Mda. Unele fac asta. N-am încercat să o cunosc, dar părea drăguță.

Îi priveam știind că nu mă cred și întrebându-mă de ce nu spun adevărul.

— Era o mașină mică, am continuat. Un Chevy. N-am luat numărul.

— Ha, n-a luat numărul, a zis unul din idiști și a scuipat din nou în coșul pentru hârtii.

— Dacă ascunzi ceva în ideea că vrei să lucrezi personal la cazul ăsta, mai bine ai lăsa-o baltă, Marlowe. Nu-mi plac toate bucățile poveștii tale și am de gând să-ți mai las o

noapte de gândire. Măine o să îți cer o declarație scrisă. Până atunci, lasă-mă să-ți dau un sfat. E vorba despre o crimă, e treaba poliției și nu vrem ajutorul tău, chiar dacă ne-ar fi de folos. Tot ce vrem de la tine e povestea. Clar?

— Clar. Pot să plec acasă? Nu mă simt prea bine.

— Poți.

Ochii lui păreau de gheață.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă, într-o tăcere mormântală. După ce am făcut patru pași, Randall și-a dres vocea și a zis într-o doară:

— A, încă ceva. Ai observat ce fel de țigări fuma Marriott?

M-am întors.

— Da, unele maro, sud-americane, dintr-o tabacheră franțuzească emailată.

S-a întins după o cutiuță îmbrăcată în mătase aflată în grămada de lucruri de pe masă și apus-o în fața sa.

— Pe-asta ai mai văzut-o?

— Sigur, am văzut-o pe masă, printre lucrurile lui.

— Înainte de asta.

— Cred că da. Zăcea nu știu pe unde.

— N-ai scotocit cadavrul?

— O.K. M-am uitat prin buzunarele lui. Asta era într-unul din ele. Îmi pare rău.

Curiozitate profesională. N-am deranjat nimic. În plus, era clientul meu.

Randall a luat tabachera de mătase și a deschis-o. S-a uitat în ea. Era goală! Cele trei țigări dispăruseră. Am strâns tare din dinți și mi-am păstrat expresia obosită. Nu era deloc ușor.

— L-ai văzut fumând vreo țigară din cutia asta?

— Nu.

Randall a clătinat din cap.

— Este goală, precum vezi. Dar era în buzunarul lui. Are puțin tutun în ea. Am de gând să-l examinez la microscop. Nu sunt sigur, dar bănuiesc că este marihuana.

— Dacă ar fi avut așa ceva, ar fi fumât în seara asta. Avea nevoie de curaj.

Randall a închis tabachera cu atenție și a pus-o ia loc.

— Asta-i tot, a spus. Și nu te băga.

Am ieșit.

Ceața se risipise și stelele erau strălucitoare, parcă ar fi fost din crom, lipite pe un cer din catifea neagră. Am condus repede. Aveam mare nevoie să beau ceva și barurile erau închise.

Capitolul 13

M-am trezit la ora nouă, am băut trei cești cu cafea neagră, mi-am pus comprese cu gheața pe ceafă și am citit două ziare de dimineață care fuseseră strecurate pe sub ușa apartamentului. Era un paragraf despre Moose Malloy, dar numele lui Nulty nu era menționat. Nimic despre Lindsay Marriott. Poate la rubrica mondenă.

M-am îmbrăcat, am mâncat două ouă fierte, am băut a patra ceașcă cu cafea și m-am privit în oglindă. Mai aveam încă umbre vineții sub ochi. Am deschis ușa de la apartament ca să plec, dar a sunat telefonul.

Era Nulty. Părea supărat.

— Marlowe?

— Mda. L-ai prins?

— Da, sigur... L-am prins. S-a oprit și a râs. Apoi a continuat:

— Pe drumul spre Ventura, după cum am prevăzut. Mamă, ce distracție! Un băiat imens, cât un baraj, în drum spre un bordel. Avea cinci sticle de rachiu pe locul din față al unei mașini închiriate și bea din a șasea în timp ce conducea cu 70 de mile pe oră. Ca să-l prindem, n-am avut nevoie decât de doi polițiști de prin zonă, cu arme și bastoane.

A făcut o pauză. Mi-au trecut prin cap câteva poante, dar nici una nu se potrivea. Nulty a continuat:

— Tipul s-a jucat puțin cu polițiștii și, după ce a reușit să-i trimită la culcare, le-a răsturnat mașina, a aruncat stația radio într-un șanț, a deschis o nouă sticlă de rachiu și s-a culcat și el. Peste câțva timp, băieții și-au revenit și au început să-l lovească cu bastonul în cap. După vreo zece minute a simțit, dar avea deja cătușе. A fost ușor. Acum e la

închisoare, pentru conducerea mașinii sub influența alcoolului, agresarea unor polițiști aflați în misiune, doi la număr, pagube aduse proprietății publice, încercare de evadare, tulburarea liniștii și parcare în locuri interzise. Amuzant, nu-i așa?

— Care-i poanta? Doar nu mi-ai povestit toate astea ca să mă distrez?

— Era altul, a spus Nulty furios. Idiotul ăsta se numește Stoyanoffsky, locuiește în Hamet și tocmai se întorcea de la muncă. Lucrează în subteran, în tunelul San Jack. Are nevastă și patru copii. Nevastă-sa e îndurerată. Ce-ai de gând cu Malloy?

— Nimic. Mă doare capul.

— Oricând ai puțin timp liber...

— Nu cred, am zis. Mulțumesc, oricum. Când e ancheta referitoare la negru?

— De ce te interesează?, a mârâit Nulty și a închis.

Am mers pe bulevardul Hollywood, am parcat mașina în spatele clădirii și am urcat la biroul meu. Am deschis ușa de la sălița de așteptare, pe care o las întotdeauna descuiată, poate vine vreun client care vrea să aștepte.

Domnișoara Anne Riordan și-a ridicat privirea dintr-o revistă și mi-a zâmbit.

Purta un costum cafeniu și o bluză albă cu guler înalt dedesubt. În lumina zilei, părul era castaniu și peste el avea o pălărie cu o calotă cât un pahar de whisky și un bor imens. O purta la un unghi de aproximativ 45 de grade, astfel că marginea borului îi atingeia umerii. În ciuda acestui fapt, arată interesant. Sau poate tocmai datorită acestui fapt.

Avea cam douăzeci și opt de ani. Fruntea nu era prea lungă, dar era mai lată decât se considera a fi elegant. Nasul era mic și ascuțit, buza de sus era puțin cam lungă, iar gura puțin cam lată. Ochii erau albastru-cenușiu cu licăriri aurii. Avea un zâmbet frumos. Arăta ca și cum ar fi dormit bine. Era un chip drăguț, un chip pe care îți face plăcere să-l privești. Drăguț, dar nu chiar atât de drăguț, încât să-l iei cu tine un box ori de câte ori o scoți la plimbare.

— Nu știam care sunt orele tale de program, așa că am așteptat. Am observat că secretara nu este aici azi.

— N-am secretară.

Am traversat sala și am descuiat ușa biroului, apoi am conectat soneria de la ușa exterioară.

— ăsta e locul unde îmi storc creierii. Hai să intrăm.

A trecut prin fața mea, lăsând în urmă un miros de santal abia perceptibil; a rămas în picioare, privind la cele cinci dulapuri pentru dosare, la covorul maro-roșcat destul de uzat, la mobila prăfuită și la perdelele nu prea curate.

— Cred că ai avea nevoie de cineva care să răspundă la telefon. Și măcar din când în când să trimită perdelele la spălat.

— O să mă ocup eu de perdele, la Sfântu' Așteaptă. la loc. S-ar putea să-mi scape câteva lucruri neimportante și nefolositoare, de amănunt. Dar economisesc bani.

— Înțeleg, a spus cu răceală și a așezat cu atenție o geantă mare din piele de căprioară pe un colț al biroului acoperit cu sticlă.

S-a întins și a luat o țigară. Mi-am pârlit degetele cu un chibrit pentru a-i oferi foc.

A suflat fumul și mi-a zâmbit. Dinți frumoși, puțin cam mari.

— Probabil că nu te așteptai să mă vezi atât de curând. Ce-ți mai face capul?

— Nu prea bine. Într-adevăr, nu mă așteptam.

— Poliția s-a purtat drăguț cu tine?

— În limita posibilităților lor.

— Nu te rețin de la ceva important, nu-i așa?

— Nu.

— Cu toate astea, nu ești prea încântat că mă vezi.

Mi-am umplut pipa și m-am întins după cutia de chibrituri. A urmărit asta încântată. Fumătorii de pipă sunt tipi puternici. Eu am s-o dezamăgesc.

— Am încercat să te scot din chestia asta, i-am zis. Nu știu exact de ce. Oricum, nu mai este treaba mea. Mi-am încasat porția noaptea trecută, și n-am reușit să adorm decât cu ajutorul unei sticle. Acum e cazul poliției și am fost avertizat să nu mă bag.

— Motivul pentru care n-ai vrut să mă amesteci, a continuat ea calm, este acela că te-ai gândit că poliția n-o să creadă că am coborât aseară până acolo, numai din curiozitate. Aș fi fost suspectă și m-ar fi bătut la cap până mă zăpăceau.

— De unde ști că eu nu te consider suspectă?

— Polițiștii sunt și ei oameni, a zis, fără legătură cu întrebarea mea.

— Erau, atunci când au intrat în poliție.

— O, ești cinic în dimineața asta. A aruncat o privire scormitoare de jur împrejur. Te

descurci bine aici? Financiar, vreau să zic. Cu mobila asta...

Am mârâit.

— Sau ar trebui să încerc să-mi văd de treburile mele și să nu pun întrebări impertinente?

— Ar merge, dacă ai încerca?

— Acum suntem chit. Spune-mi, de ce m-ai acoperit aseară? A fost din cauză că am păr roșcat și o figură drăguță?

N-am zis nimic.

— Am să mai încerc. Ți-ar place să știi cui aparținea colierul de jad?

Am simțit cum mi-a înțepenit fața. M-am gândit, dar nu eram sigur. Mi-am adus brusc aminte. Nu-i spusese nici un cuvânt despre vreun colier de jad.

Am luat chibriturile și mi-am aprins din nou pipa.

— Nu foarte mult, am zis. De ce?

— Pentru că știu.

— Aha!

— Ce faci tu atunci, când ai cu adevărat chef de vorbă? Miști degetele de la picioare?

— Ai venit aici ca să-mi povestești ceva. Povestește-mi mai repede.

Ochii ei au clipit și mi s-au părut pentru un moment, triști. Și-a strecurat limba printre dinți și a rămas așa câteva clipe, privind fix biroul. Apoi a dat din umeri și mi-a zâmbit candid.

— Of, știu că sunt al naibii de curioasă. Dar e glasul sângelui, tata a fost polițist. Se numea Cliff Riordan și a fost șeful poliției din Bay City, timp de șapte ani. Presupun că ăsta e motivul.

— Parcă îmi amintesc. Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost concediat. Asta l-a distrus. O bandă de pungași condusă de un anume Laird Brunette a reușit să instaleze un primar. L-au mutat pe tata la Biroul de înregistrări și Identificări, care în Bay City e cât un pliculeț de ceai. Tata a renunțat, a tăiat frunza la câini câțiva ani, apoi a murit. Curând după aceea a murit și mama. Sunt singură de doi ani.

— Îmi pare rău.

A stins țigara. Nu avea urme de ruj pe filtru.

— Singurul motiv pentru care te plictisesc cu asta este acela că mă descurc ușor cu polițiștii. Presupun că ar fi trebuit să-ți spun aseară. În dimineața asta am aflat cine se ocupă de caz și m-am dus să-l văd. La început a fost puțin supărat pe tine.

— Nu-i nimic. Chiar dacă i-aș fi spus adevărul, tot nu m-ar fi crezut. Ce poate să-mi facă? Îmi mănâncă o ureche și cu asta basta.

Părea afectată. M-am ridicat și am deschis și cealaltă fereastră. Zgomotul traficului de pe bulevard a pătruns în valuri. Mă simțeam îngrozitor. Am deschis sertarul de jos al biroului, am scos sticla și mi-am turnat un pahar.

Domnișoara Riordan mă urmărea cu dezaprobare. Nu mai eram un tip puternic. Am băut ce era în pahar, am pus sticla la loc și m-am așezat.

— Nu mi-ai oferit și mie, a spus cu răceală.

— Îmi pare rău. E abia ora unsprezece sau chiar mai devreme. Nu m-am gândit că vrei.

Ochii i s-au încrețit la colțuri.

— E un compliment?

— În cercul meu, da.

S-a gândit la asta. Nu însemna nimic pentru ea. Nu însemna nimic, nici pentru mine. Dar băutura mă făcea să mă simt ceva mai bine.

S-a aplecat și a tras încet geanta de-a lungul biroului.

— N-ai vrea să angajezi un ajutor, nu-i așa? Nici măcar dacă te-ar costa numai un cuvânt amabil, din când în când?

— Nu.

A dat din cap.

— M-am gândit că n-o să vrei. Mai bine își spun ce știu și mă duc acasă.

N-am zis nimic. Mi-am aprins din nou pipa. Te face să pari preocupat, chiar atunci când nu te gândești la nimic.

— În primul rând, m-am gândit că un colier de jad ca acela e o piesă de muzeu, foarte bine cunoscută.

Am ținut chibritul în sus, încă arzând și am urmărit flacăra apropiindu-se de degete. Atunci am suflat cu blândețe și am aruncat bățul în scrumieră.

— Nu ți-am spus nimic despre un colier de jad.

— Tu nu, dar locotenentul Randall, da.

— Ar trebui să-i coasă gura.

— Îl cunoștea pe tata. I-am promis că nu spun nimănui.

— Mi-ai spus mie.

— Știai deja, prostule. Și-a ridicat mâna ca și când ar fi vrut să-și acopere gura, dar s-a oprit la jumătatea drumului și a pus mâna la loc, apoi a clipit. Bine jucat.

— Știai, nu-i așa?, a întrebat apăsător.

— Eu credeam că e vorba despre diamante. O brățară, o pereche de cercei, un pandantiv, trei inele, dintre care unul avea și smaralde.

— Nu-i prea amuzant. Chiar deloc.

— Jad Fei Tsui. Foarte rar. Mărgele sculptate, de șase carate fiecare, șaiszeci de bucăți. Face optzeci de mii de dolari.

— Ai niște ochi căprui frumoși, și o faci pe durul.

— Ei bine, cui îi aparține și cum ai aflat?

— Am aflat foarte ușor. M-am gândit ca cel mai bun bijutier din oraș ar trebui să știe, așa că m-am dus la managerul de la Block's. I-am spus că sunt scriitoare și vreau să scriu un articol despre pietre prețioase rare și așa mai departe — știi tu.

— Așa că el a crezut în părul tău roșcat și în chipul tău frumos.

S-a însorit vizibil.

— Mi-ar fi spus oricum. Aparține unei doamne bogate, care locuiește în Bay City, pe o proprietate aproape de canion. Doamna Lewin Lockridge Grayle. Soțul ei este om de afaceri, bancher sau așa ceva, enorm de bogat, vreo douăzeci de milioane. Avea o stație de radio în Beverly Hills, stația KFDK și doamna lucra acolo. S-au căsătorit de cinci ani. Domnul Grayle este mai în vârstă, cam bolnav, stă acasă și înghite calomel în timp ce doamna Grayle se distrează în oraș.

— Managerul ăsta de la Block's e un tip tare bine informat!

— Nu știu toate astea de la el, prostule. Doar despre colier. Restul le-am aflat de la Giddy Gertie Arbogast.

Am scos din nou sticla.

— Doar n-ai de gând să devii unul dintre detectivii aceia beți, nu-i așa?, m-a întrebat neliniștită.

— De ce nu? Ei își rezolva întotdeauna cazurile, fără măcar să transpire. Continua povestea.

— Giddy Gertie este editor la Chronicle. Îl cunosc de mulți ani. Cântărește cam o sută și are mustața gen Hitler. A căutat în arhivă ceva despre familia Grayle. Privește.

A scotocit în geantă, a scos o fotografie și a împins-o spre mine.

Era o blondă. O blondă în stare să facă un călugăr să spargă ferestrele cu vitralii. Era îmbrăcată în haine de stradă, alb cu negru și purta pălărie. Părea puțin cam trufașă, nu prea tare. Orice s-ar spune, era frumoasă. Vreo treizeci de ani. Am luat o gură de băutură și am simțit cum îmi arde gâtul.

— Ia-o de aici, am spus. O să încep să țopăi.

— De ce, pentru tine am luat-o. O s-o întâlnești, nu-i așa?

Am privit din nou fotografia, apoi am strecurat-o sub sugativă.

— Diseară la unsprezece, ar fi bine?

— Ascultă, nu te ține numai de bancuri, domnule Marlowe. Am vorbit cu ea la telefon. O să te primească.

— Așa începe totul.

A făcut un gest nervos, așa că am încetat să mă mai prostesc și mi-am refăcut mutra încruntată.

— De ce vrea să mă vadă?

— Colierul, bineînțeles. Uite cum a fost. I-am dat telefon și am avut o grămadă de probleme încercând să vorbesc cu ea, dar am reușit, i-am spus și ei textul pe care îl spuseseam tipului de la Block's, dar n-a mers. Se purta ca și când ar fi fost mahmură. A spus ceva despre vorbit cu secretara, dar am reușit s-o țin la telefon și am întrebat-o dacă e adevărat că are un colier de jad Fei Tsui. După un timp a răspuns că da. Am întrebat-o dacă aş putea să-l văd. A vrut să știe de ce. Am plasat din nou textul acela, dar iar n-a mers. O auzeam căscând și răstindu-se la cineva pentru că i-a făcut legătura cu mine. Atunci i-am spus că lucrez pentru Philip Marlowe. A zis: „Nu zău! Chiar așa?”

— Incredibil! Doamnele din înalta societate vorbesc ca niște stricate.

— Știi eu, a zis domnișoara Riordan cu dulceață în glas, poate unele chiar sunt stricate. Am întrebat-o dacă are un telefon direct și mi-a spus că nu e treaba mea. Dar n-a

închis. Nostim, nu?

— Era preocupată de colier și nu știa ce amestec ai tu. Sau poate o fi auzit deja de la Randall. Domnișoara Riordan a dat din cap.

— Nu, l-am sunat mai târziu și nu știa cui aparține colierul, l-am spus eu și era foarte surprins că am aflat.

— O să se obișnuiască cu tine, am zis. N-are încotro. Și pe urmă?

— Atunci i-am zis doamnei Grayle: „Încă îl mai vreți înapoi, nu?”. Chiar așa. N-am știut cum să spun altfel. Trebuia să zic ceva șocant. A mers. Mi-a dat imediat un alt număr de telefon. Am sunat-o acolo și i-am spus că vreau s-o văd. A părut surprinsă, așa că a trebuit să-i spun povestea. Nu i-a plăcut. Dar se întreba de ce nu auzise nimic despre Marriott. Presupun că s-a gândit că a plecat cu banii. O să o văd la ora două. O să îi spun cât de drăguț și cât de discret ești și că vei fi atât de amabil, încât să o ajuți să recapete colierul, dacă mai există vreo șansă și așa mai departe. Este deja interesată.

N-am spus nimic. O priveam fix. Părea dezamăgită.

— Ce se întâmplă? Am greșit?

— Nu înțelegi că asta este de acum cazul poliției și am fost avertizat să nu mă amestec?

— Doamna Grayle are tot dreptul să te angajeze, dacă vrea să o facă.

— Să facă ce?

A deschis și a închis geanta cu gesturi nervoase.

— O, Doamne! O femeie ca asta... cu privirea asta... arătând așa de bine... S-a oprit și și-a mușcat buza. Ce fel de om era Marriott?

— Nu l-am cunoscut prea bine. Cred că era un afemeiat. Nu prea mi-a plăcut.

— Genul care atrage femeile?

— Unele. Altele l-ar scuipa.

— Se pare că pe doamna Grayle a atras-o. A ieșit cu el.

— Probabil că iese cu o sută de bărbați. Sunt foarte puține șanse să găsim colierul acum.

— De ce?

M-am ridicat, m-am dus într-un capăt al biroului și am bătut tare cu pumnul în perete. Țăcănitul mașinii de scris din partea cealaltă a încetat un moment, apoi a început din nou. M-am dus la fereastra deschisă și m-am uitat în jos, la spațiul dintre clădirea mea și hotelul Mansion House. Mirosul de cafea era atât de tare, încât puteai să stai pe el. M-am întors la birou, am pus sticla de whisky la loc în sertar, l-am închis și m-am așezat. Mi-am aprins pipa pentru a opta sau a noua oară și am privit cu atenție peste paharul pe jumătate gol, la fața mică, serioasă și cinstită a domnișoarei Riordan.

Puteai să îndrăgești chipul ăsta. Sunt multe blonde atrăgătoare care nu valorează mai mult de zece cenți duzina, dar asta e o fată care îți rămâne întipărită în minte, i-am zămbit.

— Ascultă, Anne. Uciderea lui Marriott a fost o greșeală prostească. Banda din spatele acestui jaf n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Probabil că vreun tâmpit pe care l-au angajat ca să țină un pistol în mână și-a pierdut capul. Marriott a făcut o mișcare greșită și cretinul l-a lovit; totul s-a întâmplat atât de repede, încât nimeni n-a putut să intervină. E vorba de o bandă bine organizată, care are informații sigure despre bijuterii și doamnele care le poartă. Cer sume moderate ca recompensă și joacă cinstit. În cazul ăsta e o crimă grosolană care nu se potrivește deloc. Eu cred că cel care a făcut-o e mort de câteva ore, aruncat în Pacific cu greutate legate la picioare. Iar colierul ori este în Pacific, ori — dacă știi valoarea lui adevărată — l-au ascuns undeva și n-o să aibă curajul să-l scoată ani buni, de-acum înainte. Sau, dacă banda e suficient de mare, s-ar putea ca bijuteria să apară în alt colț al lumii. Cei opt mii pe care i-au cerut par a fi foarte puțin, dacă avem în vedere valoarea reală. Pe de altă parte, e un obiect greu de vândut. Oricum, de un lucru sunt sigur: n-au vrut să omoare pe nimeni.

Anne Riordan mă asculta, cu buzele întredeschise, cu o figură fascinată, parcă l-ar fi privit pe Dalai Lama.

A închis gura încetișor și a dat din cap.

— Ești minunat, a spus cu blândețe. Dar ești trăsnit.

S-a ridicat și a tras geanta spre ea.

— Te duci să vorbești cu tipa sau nu?

— Randall nu mă poate opri, dacă dorința este a ei.

— Bine. Eu mă duc la un alt editor ca să văd ce mai pot să aflu. Poate despre viața ei amoroasă. Ar trebui să aibă, nu?

Fața ei încadrată de părul castaniu era melancolică.

— Cine n-are, am mormăit.
 — Eu n-am avut niciodată. Nu ceva serios.
 M-am ridicat și mi-am pus mâna la gură. Mi-a aruncat o privire ascuțită și s-a îndreptat către ușă.
 — Ai uitat ceva, am spus.
 S-a oprit și s-a întors.
 — Ce? S-a uitat pe toată suprafața biroului.
 — Știi foarte bine, ce!
 S-a întors la birou și m-a privit serioasă.
 — De ce l-ar ucide pe tipul care l-a omorât pe Marriott, dacă nu *vor* crime?
 — Pentru că e genul de tip care va fi prins la un moment dat și poate vorbi, atunci când e lăsat fără droguri. Vreau să spun, că n-ar ucide un client.
 — De ce ești atât de sigur că ucigașul se droga?
 — Nu sunt sigur. Bănuiesc. Majoritatea ăstora se droghează.
 — Da? S-a ridicat, a dat din cap și a zâmbit. Cred că la asta te refereai. A căutat puțin în geantă și a pus pe masă un pachet mic, învelit în hârtie.
 L-am luat, am desprins cu atenție banda adezivă și am desfăcut hârtia. Înăuntru se aflau trei țigări rusești cu filtru de hârtie. Am privit-o. Tăcea.
 — Știu că n-ar fi trebuit să le iau, a zis abia respirând. Dar eram sigură că sunt droguri. Până acum erau puse doar în hârtie, dar în ultima vreme am văzut în Bay City că le pun și în țigări. Am văzut de mai multe ori. M-am gândit că n-ar fi frumos ca bietul om să fie găsit mort cu marihuana în buzunar.
 — Ar fi trebuit să iei și cutia, am spus liniștit. Era plină de tutun și praf. Iar faptul că era goală a trezit suspiciuni.
 — N-am putut... cu tine acolo. Eu... am vrut să mă întorc și să o iau. Dar n-am avut destul curaj. Ai avut probleme?
 — Nu, de ce să am?
 Am mințit.
 — Mă bucur, a spus îngândurată.
 — De ce nu le-ai aruncat?
 S-a gândit la asta, cu geanta pe umăr și pălăria aceea absurdă înclinată atât de tare, încât îi acoperea un ochi.
 — Poate pentru că sunt fiică de polițist. Nu poți să arunci o probă.
 Avea un zâmbet gingaș și vinovat, iar obraji erau îmbujorați. M-am înfiorat.
 — Ei bine...
 Cuvintele pluteau în aer ca fumul într-o cameră închisă. Buzele i-au rămas întredeschise, ca și când ar fi vrut să continue. Am lăsat-o așa. S-a îmbujorat și mai tare.
 — Îmi pare îngrozitor de rău. N-ar fi trebuit să fac asta.
 Nici acum n-am zis nimic. S-a dus repede la ușă și a ieșit.

Capitolul 14

M-am jucat un timp cu una dintre țigările acelea lungi, rusești, apoi le-am aranjat pe toate într-un șir, una lângă alta, și m-am așezat comod în scaunul care scârțâia. Nu poți arunca o probă clară. De fapt, ce era așa de clar? Că un om fuma ocazional droguri, un om care părea atras de orice lucru exotic. Pe de altă parte, o mulțime de tipi fumează marihuana, cântăreți, puști de liceu sau fete drăguțe, care au renunțat la lupta cu viața. Hașiș american. O buruiănă care crește oriunde. Cultivarea e ilegală. În concluzie, America e plină de așa ceva.

Am stat și mi-am pufăit pipa, ascultând țăcănitul mașinii de scris aflate dincolo de peretele biroului meu, zgomotul traficului de pe Hollywood Boulevard și primăvara vâjâind prin aer, ca o pungă de hârtie ce se târăște de-a lungul unui trotuar de beton.

Țigările erau mari, ca mai toate cele rusești, iar marihuana e o iarbă grosolană. Hemp indian. Hașiș american. Proba. Doamne, ce pălărie purta! Mă durea capul. Rahat.

Mi-am luat briceagul, am scos o lamă mică și ascuțită, alta decât cea cu care îmi curăț pipa, și am luat una dintre țigări. Ce ar face un chimist de la poliție? Ar tăia țigara pe mijloc și ar examina conținutul la microscop, pentru început. S-ar putea întâmpla să găsească ceva neobișnuit. Șanse mici, dar ce naiba, e plătit pentru asta.

Am despicat deci, una. Fiitrul era greu de străpuns. Nu-i nimic, eu sunt un tip dur; l-am

tăiat. Nimic nu-mi stă în cale.

Din filtru au apărut niște bucățele răsucite de hârtie lucioasă, unele tipărite. M-am îndreptat pe scaun și am încercat să le ordonez, dar alunecau pe masă: am luat altă țigară și am studiat filtrul. Apoi, m-am apucat din nou de lucru, după altă metodă. Am despicat țigara până la locul unde începea filtrul. Hârtia era subțire peste tot, puteam simți ce era înăuntru. Am detașat filtrul cu atenție, apoi, cu și mai multă atenție, l-am tăiat longitudinal, exact atât cât trebuie. Înăuntru se afla o altă bucățică de hârtie răsucită, neatinsă, de data asta.

Am scos-o, foarte mândru. Era o carte de vizită, subțire, sidefie. Avea gravate discret câteva cuvinte, în colțul din stânga jos, un număr de telefon din Stillwood Heights. În colțul din dreapta jos, textul: „Numai cu programare”. În mijloc, ceva mai mare, dar tot discret: „Jules Amthor”. Dedesubt, un pic mai mic: „Psihiatru”.

Am luat a treia țigară. De data asta am reușit, cu multă dificultate, să scot bucățica de hârtie fără să tai nimic. Era la fel. Am pus-o la loc.

M-am uitat la ceas, am pus pipa în scrumieră, apoi a trebuit să mă uit din nou la ceas ca să-mi dau seama cât e ora. Am înfășurat într-o bucată de hârtie de ziar cele două țigări tăiate și cartea de vizită stricată, apoi, într-o altă bucată, țigara întreagă. Am încuiat ambele pachete în birou.

Am rămas cu gândul la cartea de vizită. Jules Amthor, psihiatru, numai cu programare, număr de telefon din Stillwood Heights. Trei asemenea hârtiute, în interiorul a trei țigări cu droguri dintr-o tabacheră chinezească sau japoneză învelită în mătase, imitând o carapace de broască țestoasă, un articol care ar costa între treizeci și cinci și șaptezeci și cinci de cenți într-un magazin oriental, ceva de genul Hooey Phooey Sing sau Long Sing Tung, unde un japonez manierat se hlizește la tine și râde din inimă atunci când îi spui că tămâia Moon of Arabia miroase ca fetele din bordelul lui Frisco Sadie.

Și toate astea în buzunarul unui om care a murit și care mai avea în buzunar o tabacheră cu adevărat scumpă, conținând țigări pe care chiar le fuma.

N-avea nici o logică. Poate că uitase de ele. Poate nici nu-i aparțineau. Poate le găsisese în holul unui hotel și uitase să le predea. Uitase că le are asupra sa. Jules Amthor, psihiatru.

A sunat telefonul și am răspuns neatent. Era vocea puternică a unui polițist plin de el. Era Randall.

Nu lătra. Era rece ca gheața.

— Deci, nu știai cine e fata din noaptea trecută. Și ea te-a luat de pe bulevard și v-ați plimbat până acolo. Frumoasă minciună, Marlowe.

— Poate ai și tu o fată și nu ți-ar place ca tot soiul de reporteri să sară din tufișuri și să-ți bage blițul în față.

— M-ai mințit.

— Mi-a făcut plăcere.

A tăcut un moment, ca și când ar fi trebuit să ia o hotărâre.

— Să trecem peste asta, a zis. A venit și mi-a spus povestea ei. Este fata unui om pe care, întâmplător, îl cunosc și îl respect.

— Ea ți-a povestit ție, tu i-ai povestit ei.

— I-am spus câte ceva, a zis rece. Din anumite motive. Pentru aceleași motive te-am sunat și pe tine acum. Ancheta asta va fi secretă. Avem șansa să prindem banda asta de hoți de bijuterii și o vom face.

— Oh, dimineată era o bandă de criminali. În regulă.

— Apropo, era praf de marihuana în țigările din tabachera aia nostimă, cu dragoni pe ea. Sigur, nu l-ai văzut pe tip fumând așa ceva?

— Foarte sigur. În prezența mea a fumat numai din celelalte. Dar n-a fost cu mine tot timpul.

— Înțeleg. Ei bine, asta-i tot. Ține minte ce ți-am spus aseară. Nu încerca să te bagi în cazul ăsta. Tot ce vrem de la tine e să stai cuminte. Altfel...

A făcut o pauză. Am căscat în microfon.

— Am auzit zgomotul ăsta. Poate crezi că nu sunt în stare să-ți fac necazuri. Ba, sunt. O singură mișcare greșită și te arestez ca martor.

— Vrei să zici că ziarele nu vor afla de cazul ăsta?

— Vor ști despre crimă, dar nu și ce e în spatele ei.

— Nici tu n-o să ști.

— Te-am avertizat de două ori, a zis. A treia oară, gata.

— Vorbești prea mult, pentru un tip care știe ce să facă.

Mi-a trântit telefonul în nas pentru fraza asta. OK, dă-l dracului, n-are decât să-și bată

capul.

M-am plimbat puțin în jurul biroului ca să mă calmez, mi-am pus ceva de băut, m-am uitat din nou la ceas fără să-mi dau seama cât e ora și m-am așezat iarăși la birou.

Jules Amthor, psihiatru, numai cu programare. Dă-i timp și bani, că el vindecă orice, de la un soț impotent, până la o mușcătură de lăcustă. Trebuie să fie un expert în aventuri amoroase, femei care dorm singure și nu le place, băieți și fete care și-au luat lumea-n cap și nici nu mai scriu acasă, probabil că răspunde și la întrebări de genul: „Să-mi vând proprietatea acum sau s-o mai păstrez un an?”, „Discursul ăsta îmi va dăuna în ochii publicului sau mă va face să par mai respectabil?”. Vin să-i plângă pe umăr bărbați puternici, care zbiară ca lei la birou și de fapt, sunt moi ca mămăliga. Dar cel mai mult e căutat de femei, femei grase, care respiră greu, femei slabe care se topesc, femei bătrâne care visează, femei tinere care își imaginează că au complexe Electrei, femei de toate dimensiunile, formele și vârstele, dar cu un lucru în comun: banii. La domnul Jules Amthor nu există Joia Săracilor. Întâi se plătește cu bani gheață. Târfe bogate, care probabil, se târguiesc la nota de plată a laptelui, îl plătesc imediat.

Un iluzionist, un circar și un tip a cărui carte de vizită e introdusă în niște țigări cu droguri, găsite asupra unui mort. Începea să devină interesant. Am luat telefonul și am cerut operatorului să-mi dea numărul acela din Stillwood Heights.

Capitolul 15

A răspuns o voce de femeie, o voce răgușită și cu accent străin.

— Aloo!

— Pot să vorbesc cu domnul Amthor?

— Regret, nu. Îmi parre foarte rău. Amthor nu vorbește niciodată la telefon. Eu sunt secretaara lui. Îmi lăsați un mesaj?

— Care este adresa lui acolo? Aș vrea să-l văd.

— Aa, vreți o consultație. Va fi încântat, dar este foarte ocupat. Când doriți să-l vedeți?

— Cât mai repede. Azi.

— Oh, se simți un regret în voce, asta nu se poate. Poate săptămâna viitoare. Să consult agenda.

— Știi ce, lasă agenda. Ai un creion?

— Dar, bineînțeles că am un creion. Eu...

— Notează. Numele meu e Philip Marlowe. Adresa este 615 Cahuenga Building, Hollywood. Asta e pe bulevardul Hollywood, lângă Ivar. Numărul de telefon este Glenview 7537. I-am dictat literă cu literă părțile mai dificile și am așteptat.

— Da, domnul Marlowe, am notat.

— Vreau să-l vad pe domnul Amthor în legătură cu un om numit Marriott. Am spus și numele ăsta pe litere. Este urgent. E o chestie de viață și de moarte. Vreau să-l văd repede. R-e-p-e-d-e. Imediat, cu alte cuvinte. E clar?

— Vorbiți foarte ciudat, a spus vocea cu accent străin.

— Deloc. Am luat telefonul și l-am zgâlțâit. Mă simt bine. Așa vorbesc eu de obicei. E vorba despre o treabă bizară. Domnul Amthor va dori cu siguranță să mă vadă. Sunt detectiv particular. Dar nu vreau să mă duc la poliție, până nu ne întâlnim.

Vocea a înghețat brusc.

— Oo, sunteți de la poliție, nu?

— Uite, ce e. Sunt de la poliție, nu. Sunt detectiv particular. Privat. Dar este la fel de urgent. Mă cauți din nou, da? Ai numărul de telefon, da?

— Da, am numărul de telefon. Domnul Marriott e bolnav?

— Ei, nu e chiar în formă. Deci îl cunoști?

— A, nu. Dar ați spus că e o chestiune de viață și de moarte. Domnul Amthor vindecă multă lume.

— De data asta a dat-o în bară. Aștept telefonul. Am închis și m-am întins după sticla de pe birou.

Mă simțeam ca și când aș fi trecut prin mașina de tocat. Peste zece minute a sunat telefonul și vocea a spus:

— Domnul Amthor vă va primi la ora șase.

— E-n regulă. Care-i adresa?

— Vă trimite o mașină.

— Am și eu mașină. Dă-mi doar...

— Vă trimite o mașină, a spus vocea foarte rece și telefonul s-a închis.

M-am uitat încă o dată la ceas. Aveam timp suficient pentru masa de prânz. Ultima înghițitură de whisky îmi ardea stomacul. Nu îmi era foame. Am aprins o țigară. Parcă aș fi gustat din batista instalatorului. L-am salutat pe domnul Rembrandt, mi-am luat pălăria și am ieșit. Eram la jumătatea drumului către lift, când brusc mi-a venit ideea. Fără vreun motiv anume, fără vreun sens, ca și când mi-ar fi căzut o cărămidă în cap. M-am oprit, m-am rezemat de peretele de marmură, mi-am dat pălăria pe spate și am început să râd.

O fată care a trecut pe lângă mine mergând de la lift către biroul ei s-a întors și mi-a aruncat o privire, care în general te face să te simți ca o gaură într-un ciorap. Am salutat-o, ridicând mâna și m-am întors. Am telefonat unei companii care se ocupa cu afaceri imobiliare.

— Puteți găsi un act de proprietate având numai adresa proprietății?, am întrebat.

— Desigur, avem un index. Spuneți.

— 1644 West 54-th Place. Aș vrea să știu câte ceva despre condițiile din titlul de proprietate.

— Am să vă caut eu. Care e telefonul? A sunat după trei minute.

— Luați ceva de scris. Este parcela 8, zona II, cuprinsă între Caraday Addition și Mapiewood Tract, numărul 4. Proprietarul, grevat de oarece datorii, este Jessie Pierce Florian, văduvă.

— Mda. Ce datorii?

— Impozite, chitanțe de plată a îmbunătățirilor ce se fac din zece în zece ani și un împrumut de 2600 \$ pentru care a garantat cu casa.

— Vreți să spui că o pot da afară după o înștiințare venită cu zece minute înainte?

— Nu chiar așa de repede, dar mult mai repede decât, dacă ar fi fost vorba de o ipotecă. Nu e nimic neobișnuit, exceptând suma. E mare pentru zona aceea, în afară de cazul în care este o casă nouă.

— E o casă foarte veche și în stare foarte proastă. O mie și cinci sute ar fi deja prea mult.

— Atunci e chiar neobișnuit, pentru că acest contract datează de acum patru ani.

— Cine a făcut asta? Vreo companie de investiții?

— Nu. O persoană particulară. Un om numit Lindsay Marriott. O.K.?

Nu mai țin minte ce i-am spus sau în ce fel i-am mulțumit. Probabil, că au fost cuvinte goale. Mă uitam pe pereți, gânditor.

Stomacul și-a revenit dintr-o dată. Îmi era foame. M-am dus la Mansion House Coffee Shop și am luat masa de prânz, apoi am scos mașina din parcare de lângă clădire.

Am luat-o spre sud, apoi spre est, către West 54-th Place. De data asta, n-aveam nici un fel de băutură la mine.

Capitolul 16

Cartierul arăta exact ca și cu o zi în urmă. Strada era pustie, cu excepția unei camionete de înghețată, două Ford-uri în parcare și un nor de praf într-un colț. Am trecut încet prin dreptul numărului 1644, am parcat ceva mai încolo și am studiat casele de pe ambele părți ale străzii. M-am întors și m-am oprit, privind pajiștea uscată și neîngrijită. Casa părea pustie, dar probabil nu era. Balansoarul singuratic de pe verandă era în aceeași poziție ca și ieri. Pe alee era o hârtie aruncată. Am ridicat-o, i-am tras un șut și atunci am văzut mișcându-se perdeaua de la fereastra din fața casei alăturate.

Iarăși Bătrâna Spioană. Am căscat de plictiseală și am salutat-o, scoțând pălăria. Un nas ascuțit se lipise de partea interioară a geamului. Păr alb deasupra lui și ochi despre care nu puteam să spun nimic din locul unde mă aflam. Am pornit de-a lungul aleii, în timp ce ochii mă urmăreau. M-am îndreptat spre casă. Am urcat treptele de lemn și am sunat.

Ușa s-a deschis cu zgomot. Era o individă înaltă, bătrână, cu o bărbie ca de iepure. Văzuți de aproape, ochii erau ascuțiți, ca lumina ce se reflectă în apa liniștită. Mi-am scos pălăria.

— Sunteți cea care a sunat la poliție în legătură cu doamna Florian?

Mă privea neprietenos și mă studia. Probabil n-a scăpat nici alunița de pe omoplatul drept.

— N-am spus că sunt, tinere, și n-am spus nici că nu sunt. Cine ești dumneata?
Era o voce foarte sonoră, în stare să acopere zgomotul unei petreceri.

— Sunt detectiv.

— Pentru Dumnezeu, de ce nu spui așa? Ce-a mai făcut? N-am mai văzut nimic, deși n-am scăpat nici un minut. Henry face toate cumpărăturile pentru mine. Nu s-a mai întâmplat nimic interesant acolo.

A lăsat ușa exterioară deschisă și m-a poftit înăuntru. Holul mirosea a lac pentru lemn. Conținea multă mobilă închisă la culoare, care odată fusese la modă, cu lemn încrustat și sculpturi în colțuri. Am intrat în camera din față, plină cu obiecte din bumbac și dantelă agățate oriunde puteai să bați un cui.

— Nu te-am mai văzut până acum?, m-a întrebat deodată cu o notă de suspiciune în glas. Sunt sigură că te cunosc. Ești cel care...

— Exact. Totuși, sunt detectiv. Cine e Henry?

— A, un băiețel negru care îmi face cumpărăturile. Ei bine, ce dorești, tinere?

Și-a netezit cu mâna șorțul curat, alb cu roșu și mi-a aruncat o privire vioaie. A închis și a deschis gura de câteva ori pentru a-și potrivi proteza.

— Au trecut ieri pe aici ofițerii, după ce au fost la doamna Florian?

— Ce ofițeri?

— Cei îmbrăcați în uniformă, am spus răbdător.

— Da, au trecut pe aici puțin. Nu știau nimic.

— Poate mi-l descrieți pe tipul acela solid — cel care avea o armă și care v-a făcut să telefonați la poliție.

L-a descris cu multă acuratețe. Era chiar Malloy.

— Ce tip de mașină conducea?

— O mașină mică. Cu greu reușea să intre în ea.

— Asta-i tot ce-mi puteți spune? Acest om e un criminal!

A rămas cu gura căscată, dar ochii erau încântați.

— Pentru Dumnezeu, aș vrea să-ți pot spune mai multe, tinere, dar niciodată nu m-am priceput la mașini. Criminal? Nu poți fi în siguranță deloc în orașul ăsta. Când am venit aici, acum douăzeci și doi de ani, nici măcar nu ne încuiam ușile. Acum sunt gangsteri, și polițiști corupți, și politicieni care se luptă între ei cu mitralierele, așa am auzit. Este scandalos ceea ce se întâmplă, tinere.

— Mda. Ce știți despre doamna Florian?

Gura ei mică s-a zbârcit.

— Nu este o vecină bună. Pune radioul să cânte tare la miezul nopții. Cântă. Nu vorbește cu nimeni.

A făcut o pauză.

— Nu sunt sigură, dar cred că bea.

— Are mulți musafiri?

— N-are musafiri deloc.

— Dumneavoastră trebuie să știți asta, doamnă...

— Morrison. Pentru Dumnezeu. Ce altceva am de făcut, decât să mă uit pe fereastră?

— Pariez că e interesant! Doamna Florian locuiește aici de multă vreme?

— De vreo zece ani, socotesc eu. A avut un soț. Mi se părea un om rău. A murit.

A făcut o pauză și s-a gândit.

— Cred că a fost o moarte naturală. N-am auzit altă variantă.

— I-a lăsat ceva bani?

Ochii i s-au închis și bărbia s-a retras. A respirat adânc.

— Ai băut, a constatat rece.

— Tocmai mi-am scos un dinte. Dentistul mi-a recomandat.

— Nu prea cred.

— Alcoolul nu e bun, decât ca medicament, am zis.

— Eu nu-l folosesc nici măcar ca medicament.

— Cred că aveți dreptate, am spus împăciuitor. I-a lăsat ceva bani? Soțul ei.

— De unde să știu?

Gura avea mărimea unei prune uscate. Pierdusem.

— A mai fost cineva aici de când au venit ofițerii?

— N-am văzut.

— Mulțumesc foarte mult, doamnă Morrison. N-am să vă mai necăjesc. Ați fost foarte amabilă și de mare ajutor.

M-am îndreptat spre ieșire și am deschis ușa. Ea m-a urmat, și-a dres vocea și a

clătinat din nou din proteză de câteva ori.

— La ce număr ar trebui să sun? m-a întrebat înmuindu-se puțin.

— University 4-5000. Întrebați de locotenentul Nulty. Din ce trăiește? Milă?

— Asta nu e un cartier cu oameni miloși, a zis rece.

— Pun pariu că piesa asta a fost odată mândria lui Sioux Falls, am spus, privind fix la bufetul sculptat ce se afla în hol, pentru că nu încăpea în sufragerie. Avea muchiile arcuite și picioare subțiri încrustate, iar pe partea din față era pictat un coș cu fructe.

— Masson City, a spus îmbunătă. Da, domnule, am avut o casă frumoasă, eu și George. Foarte frumoasă.

Am deschis ușa, am ieșit și i-am mulțumit din nou. Acum zâmbea, un zâmbet la fel de ascuțit ca și privirea.

— Primește o scrisoare recomandată în prima zi a fiecărei luni, a adăugat deodată.

M-am întors și am așteptat. S-a aplecat spre mine.

— Am văzut poștașul sunând la ușă și dându-i ceva să semneze. În prima zi a fiecărei luni. Apoi se îmbracă și pleacă. Se întoarce după foarte multă vreme. Cântă jumătate din noapte. Câteodată aș fi putut chema poliția, atât de tare cânta.

Am atins-o ușor pe braț.

— Sunteți una la o mie, doamnă Morrison.

Mi-am pus pălăria, am salutat-o și am plecat. La jumătatea drumului m-am gândit la ceva și m-am întors. Stătea în continuare după plasa de țânțari, cu ușa din spatele ei deschisă. Am urcat pe scări.

— Măine e întâi, am spus, întâi aprilie. Ziua Păcălelilor. Sunteți amabilă să observați dacă își primește scrisoarea recomandată?

Ochii au sclipit și a început să râdă, un râs hotărât, de femeie bătrână.

— Ziua Păcălelilor, a mormăit. Poate că n-o s-o primească.

Am lăsat-o râzând. Parcă era o găină care sughițe.

Capitolul 17

Am sunat și am ciocănit la ușa vecina, dar n-a răspuns nimeni. Ușa exterioară nu era închisă. Am încercat ușa de la casă. Era descuiată. Am intrat.

Nimic nu era schimbat, nici măcar mirosul de gin. Nu erau cadavre pe podea. O sticlă murdară se afla pe o măsuță mică în spatele scaunului pe care doamna Florian stătuse ieri. Radioul era închis. M-am îndreptat către divan și m-am uitat în spatele pernelor. Același soldat mort, și încă unul lângă el acum.

Am strigat. Nici un răspuns. Mi s-a părut că aud o respirație lungă, tristă, un fel de oftat. Am trecut pe sub arcadă și am pătruns în hol. Ușa de la dormitor era puțin deschisă și geamătul venea din interior. Mi-am strecurat capul înăuntru și am privit.

Doamna Florian era în pat. Stătea întinsă pe spate, învelită până la bărbie cu o pătură de bumbac. Unul dintre ciucuri aproape îi intrase în gură. Fața ei lungă și palidă era vlăguită, pe jumătate moartă. Părul murdar acoperea perna. Ochii s-au deschis încet și m-au privit inexpresiv. Camera avea un miros care te îmbolnăvea, de băutură, de haine murdare și aer închis. Un ceas deșteptător de șaizeci și nouă de cenți, ticăia pe biroul a cărui vopsea gri deschis era pe ducă. Se pare că ticăia suficient de tare pentru a dărmă pereții. Deasupra lui, o oglindă arăta o imagine deformată a chipului femeii. Cufărul din care a luat fotografiile era încă deschis.

— Bună ziua, doamnă Florian. Nu vă simțiți bine? Și-a lipit buzele încet și, a pus buza de jos peste

cea de sus, apoi a scos limba, le-a umezit și și-a mișcat fălcile. Vocea suna ca o înregistrare veche și stricată. Ochii arătau că m-au recunoscut. Dar asta nu îi făcea plăcere.

— L-ai prins?

— Pe Moose?

— Sigur.

— Nu încă. Sper că în curând.

A clipt de câteva ori din ochi, apoi i-a lăsat întredeschise, ca și când ar fi vrut să scape de un coșmar.

— Ar trebui să ții ușa încuiată, am zis. S-ar putea să se întoarcă.

— Crezi că mi-e frică de Moose?

— Așa mi s-a părut ieri, când am vorbit despre el. S-a gândit la asta. A gândi e o treabă complicată.

— Ai ceva de băut?

— Nu, azi n-am adus nimic, doamnă Florian. Nu prea am mai avut bani.

— Ginu-i ieftin. Și e bun.

— S-ar putea să ies ca să-ți aduc, peste câțva timp. Deci, nu ți-e teamă de Malloy?

— De ce mi-ar fi?

— O.K., deci nu ți-e teamă de el. Atunci ce te sperie?

O lumină a sclipit în ochii ei, s-a păstrat un moment, apoi a dispărut din nou.

— Las-o baltă. Voi, polițiștii, să mă pupați în fund.

N-am spus nimic. M-am rezechat de tocul ușii, mi-am pus o țigară în gură și am încercat să o ridic suficient de sus pentru a-mi atinge nasul cu ea. Este mai greu decât pare.

— Polițiștii, a spus încet, nu-l vor prinde niciodată pe băiatul ăsta. E bun, se descurcă și are prieteni. Îți pierzi vremea.

— E doar rutină, am zis. Un fel de autoapărare. Unde ar putea fi acum?

A chicotit și și-a băgat gura sub pătura de bumbac.

— Rahat. Polițist care o face pe deșteptu'. Voi, băieți, chiar credeți că o să obțineți ceva.

— Mi-a plăcut Moose, am spus.

În ochii ei a apărut un licăr de interes.

— Îl cunoști?

— Am fost cu el ieri, când l-a omorât pe negru.

A deschis gura larg și și-a dat capul brusc pe spate, fără să facă mai mult zgomot, decât atunci când rupi o grisină. Pe față i se scurgeau lacrimi.

— Un tip mare și puternic, am zis. Un suflet bun. O dorea foarte mult pe Velma.

A căscat ochii.

— Am crezut că o căutau babacii ei, a spus blând.

— Da. Dar acum e moartă, tu ai spus. Nu mai e nimic de căutat. Unde a murit?

— Dalhart, Texas. A avut o răceală, pe urmă a coborât la plămâni și s-a dus.

— Erai acolo?

— La dracu, nu. Am auzit doar.

— Aha. Cine ți-a spus, doamnă Florian?

— O dansatoare. Nu mai știu numele. Poate o băutură bună ar ajuta. Mă simt ca Valea Moartă.

„Și arăți ca un catâr mort”, am gândit, dar n-am spus-o cu voce tare.

— Încă ceva, am zis, și pe urmă poate ies să-ți aduc niște gin. M-am uitat pe titlurile tale de proprietate, nu știu ce mi-a venit.

A devenit țeapănă, ca o femeie de lemn îmbrăcată în pijama. Pleoapele s-au închis pe jumătate și respirația s-a oprit.

— Ai un împrumut prea mare garantat cu casa, având în vedere valoarea coborâtă a proprietăților din zona asta. E vorba de un tip numit Lindsay Marriott.

A clipit repede. Nici o altă mișcare. S-a holbat la mine.

— Lucram pentru el, a spus într-un târziu. Eram servitoare în casa lui. M-a ajutat puțin.

Am scos țigara neaprinsă din gură, m-am uitat la ea fără nici un scop și am băgat-o înapoi.

— Ieri după-amiază, câteva ore după ce te-am văzut, domnul Marriott m-a căutat la birou. Mi-a oferit o slujbă.

— Ce fel de slujbă?

Vocea era și mai răgușită acum. Am ridicat din umeri.

— Nu-ți pot spune asta. E confidențial. Am fost la el noaptea trecută.

— Ești un ticălos deștept, a țipat și și-a mișcat o mână.

M-am uitat la ea și n-am spus nimic.

— Polițist deștept, a bombănit.

Mi-am plimbat o mână pe tocul ușii. Era lipicios. Imediat ce l-am atins am simțit nevoia să fac o baie.

— Ei, asta e tot. Mă întrebam cum vine treaba. În definitiv, poate nu e nici o legătură. Doar o coincidență. Dar poate că înseamnă ceva...

— Polițist deștept... Tu nu ești polițist adevărat... Ești un rahat ieftin...

— Se poate, i-am zis. Ei bine, la revedere, doamnă Florian. Fiindcă a venit vorba, nu cred că veți primi scrisoarea recomandată mâine dimineață.

A aruncat plapuma la o parte și a sărit în picioare cu ochii strălucind. Ceva lucea în mâna ei dreaptă.

Un mic revolver, un Banker Special. Era vechi și ruginit, dar părea în stare de funcționare.

— Spune, a mârâit ea. Spune repede.

M-am uitat la armă și arma s-a uitat la mine. Nu prea prietenos. Mâna din spatele ei a început să tremure, dar ochii străluceau încă. Saliva a început să i se prelingă pe la colțurile gurii.

— Noi doi am putea lucra împreună, i-am zis.

Și arma și maxilarul au coborât în același timp. Eram foarte aproape de ușă. În timp ce arma încă cobora, m-am furișat în afara bății ei, dincolo de ușă.

— Gândește-te, am zis peste umăr.

Nu se auzea nici un sunet, de nici un fel.

Am trecut repede prin hol și prin sufragerie și am ieșit din casă. Mă durea spatele în timp ce mergeam pe trotuar. Mușchii îmi erau înțepeniți.

Nu s-a întâmplat nimic. Am luat-o de-a lungul străzii, m-am urcat în mașină și am plecat.

Ultima zi din martie și o căldură de vară. Mi-am scos haina în timp ce conduceam. În fața secției din 77-th Street, doi băieți de la patrulă stăteau rezemați de o aripă a mașinii. Am trecut printre ușile batante și am găsit un locotenent în uniformă în spatele balustradei, studiind un raport. L-am întrebat dacă Nulty este sus. A spus că așa crede și m-a întrebat dacă sunt un prieten. Eu am spus da, el a zis să urc. Așa că am urcat, am luat-o de-a lungul coridorului și am ciocănit la ușă. O voce a zbierat și am intrat.

Își scobea dinții, stând pe un scaun, cu un picior pe altul. Se uita la degetul mare al mâinii stângi și la lungimea brațului. Degetul părea în regulă, dar privirea lui Nulty era îngândurată, ca și cum lucrurile n-ar merge bine.

S-a ghemuit pe scaun, a pus piciorul pe podea și a început să privească la mine în locul degetului său mare. Purta un costum cenușiu închis, alături, pe masă, un trabuc mutilat, aștepta ca el să termine cu scobitul între dinți.

Am îndreptat husa de pâslă a scaunului, care nu era prinsă de nimic, m-am așezat și mi-am scos o țigară.

— Tu, a spus Nulty, privindu-și scobitoarea să vadă dacă era mestecată îndeajuns.

— Ai avut noroc?

— Malloy? Nu mă mai ocup de chestia asta.

— Și cine se ocupă?

— Nimeni. De ce? Tipu-i la pământ. Noi am anunțat prin telex, iar ei îl caută. Pe naiba, e probabil demult în Mexic.

— Sigur, doar n-a făcut decât să ucidă un negru, am spus. Probabil că nu este decât o chestie minoră.

— Încă mai ești interesat? Credeam că ai altceva de făcut. Ochii săi deschiși la culoare au alunecat peste fața mea.

— Am avut o treabă astă-noapte, dar n-a ieșit bine. Mai ai încă fotografia aia a arlechinului?

S-a uitat în jurul său și a dat peste sugativă. A ridicat-o și a scos poza. Arată încă destul de bine. M-am uitat la fața sa.

— Asta-i chiar a mea, am zis. Dacă n-ai nevoie de ea pentru dosar aș vrea s-o păstrez.

— Ar trebui să existe un dosar, presupun... Mă fac că uit de ea. O.K., păstrează-o la pălărie. Dosarul l-am dat deja.

Am pus fotografia în buzunarul de la piept și m-am ridicat.

— Ei bine, cred că asta-i tot, am zis răsufărând ușurat.

— Miros ceva, a spus Nulty pe un ton ceva mai rece.

M-am uitat la obiectul de pe marginea biroului său. Ochii lui mi-au urmărit privirea. A azvâlit scobitoarea pe podea și și-a bagat trabucul deformat în gură.

— Pe-asta nu ți-o dau, a zis el.

— Este doar o vagă bănuială. Dacă se adevărește, nu te voi uita.

— Viața-i grea. Aș avea nevoie de o pauză, amice.

— Un tip care muncește atât de mult o merită din plin.

Și-a aprins un chibrit cu unghia degetului mare, arătând încântat că a reușit din prima încercare și a început să inhaleze fumul trabucului.

— Bună poantă, a spus Nulty întristat, în timp ce ieșeam.

Coridorul era liniștit, întreaga clădire era liniștită.

Jos, în față, tipii de la patrulă încă mai stăteau lângă aripă. Am luat-o înapoi spre Hollywood.

Suna telefonul când am intrat eu în birou. M-am așezat pe masă și am răspuns.

— Da?

— Vorbesc cu domnul Philip Marlowe?

— Da, Marlowe este.

— Aici este reședința doamnei Grayle. Doamna Lewin Lockridge Grayle. Doamna Grayle ar dori să vă vadă cât mai curând posibil.

— Unde?

— Adresa este 862 Aster Drive, în Bay City. Pot să-i transmit că veți sosi în mai puțin de o oră?

— Sunteți cumva domnul Grayle?

— Bineînțeles că nu. Sunt valetul.

— Mă veți auzi curând sunând la ușă, am spus și am închis.

Capitolul 18

Eram aproape de ocean, îl simțeam, dar apa nu se vedea din locul în care mă aflam. Aster Drive era o curbă lungă și blândă, iar casele din interiorul ei erau doar niște case drăguțe, pe când pe partea canionului erau proprietăți mari și tăcute, cu ziduri de 12 picioare înălțime cu porți de fier forjat și garduri vii ornamentale, iar înăuntru, dacă puteai ajunge acolo, un colț de paradis, foarte liniștit, doar pentru cei bogați.

Un bărbat cu o tunică rusească albastru închis, o moletieră neagră lucioasă și pantaloni bufanți, strălucitori stătea în mijlocul porții deschise. Era un negru arătos, cu umeri largi și părul lins și lucios, iar cozorocul șepcii îi umbrea ușor ochii. Avea o țigară în colțul gurii și ținea capul puțin înclinat, ca și cum ar fi vrut să țină fumul departe de nas. Într-o mână avea o mânășă moale neagră, iar cealaltă mână era goală. Avea un inel mare pe al treilea deget.

Numărul casei nu era la vedere, dar ar fi trebuit să fie 862. Am oprit mașina, m-am aplecat înspre el și l-am întrebat. I-a luat multă vreme să-mi răspundă. A trebuit să mă studieze foarte atent. Nu numai pe mine, ci și mașina pe care o conduceam. S-a îndreptat neglijent spre mine și în acest timp și-a coborât mâna neînмănușată pe lângă coapsă. Era genul de neglijență făcută special, pentru a fi observată.

S-a oprit la câțiva pași de mașină și m-a studiat din nou.

— Caut reședința familiei Grayle, i-am zis.

— Asta e, dar nu e nimeni acasă.

— Sunt așteptat.

A clătinat ușor din cap. Ochii lui luceau ca apa.

— Numele?

— Philip Marlowe.

— Așteaptă aici.

S-a îndreptat fără grabă înspre porți și a descuiat o ușă de fier aflată într-unul din stâlpii masivi. Era un telefon înăuntru. A vorbit scurt la el, a trântit ușa și s-a întors la mine.

— Aveți vreun act de identitate?

L-am lăsat să se uite la actul de proprietate al mașinii.

— Asta nu dovedește nimic. De unde știu eu că e mașina dumneavoastră?

Am scos cheile din contact, am deschis ușa și am ieșit. Eram cam la o jumătate de metru distanță de el. Mirosea frumos. Haig Haig, cel puțin.

— Ascultă, am să vorbesc la telefon cu valetul; el îmi cunoaște vocea. După asta mă lași să trec sau trebuie să-mi fac loc singur?

— Asta-i slujba mea, a spus împăciuitor. Dacă n-o fac bine..., a lăsat restul să plutească în aer, continuând să zâmbească.

— Ești un flăcău de treabă, am zis și l-am bătut ușor pe umăr. Dartmouth sau Dannemora?

— Cristoase! De ce n-ai spus că ești polițist?

Am rânjit amândoi. A făcut un semn cu mâna și am trecut prin jumătatea de poartă deschisă. Drumul făcea o curbă; garduri vii înalte, verde închis, formau un paravan care separau casa de stradă. În spatele altei porți, am văzut un grădinar japonez lucrând la o peluză imensă. Ducea buruienile în afara spațiului verde, zâmbind în felul specific al

japonezilor. Apoi a apărut din nou gardul viu și n-am mai văzut nimic pe o porțiune de cincizeci de metri. Drumul s-a terminat într-un rond foarte larg, în care erau parcate mai multe mașini.

Una din ele era un mic cupeu. Mai era o pereche de Buick-uri ultimul model, destul de bune pentru a fi trimise la piață. Lângă ele, o limuzină neagră cu capacele roților mari și nichelate. Mai era o mașină sport, lungă și joasă. Un drum foarte scurt, din beton, ducea de aici, la intrarea principală.

În stânga, alături de spațiul de parcare era o grădină mai joasă cu câte o fântână arteziană în fiecare din cele patru colțuri. Intrarea era barată de o poartă de fier forjat, cu un Cupidon înaripat în mijloc. Mai erau busturi pe suporturi subțiri și o bancă de piatră cu grifoni sculptați la fiecare capăt; un lac lunguiet cu nuferi de piatră în el și cu o broască mare de piatră stând pe una din frunzele nufărului. Mai departe, o boltă de trandafiri conducea la un fel de altar, acoperit în ambele părți, astfel încât razele soarelui să deseneze arabescuri pe treptele altarului, în continuare, în stânga, era o grădină sălbatică, nu prea mare, cu un cadran solar lângă un perete înclinat, construit în așa fel, încât să pară o ruină. Și acolo erau flori. Un milion de flori.

Casa în sine nu era cine știe ce. Ceva mai mică decât palatul Buckingham, cam cenușie pentru California și probabil, cu mai puține ferestre decât Chrysler Building.

M-am îndreptat spre intrare, am apăsat pe sonerie și undeva înăuntru, o mulțime de mecanisme au produs un sunet profund, asemănător clopotelor de la biserică.

Un om îmbrăcat cu o vestă cu nasturi aurii a deschis ușa, s-a înclinat, mi-a luat pălăria și a dispărut. În spatele lui, în umbră, un bărbat în pantaloni cu dungă, haină neagră, guler brodat și cravată gri, și-a înclinat capul cenușiu cam cu o jumătate de centimetru și a spus:

— Domnul Marlowe? Vă rog să mă urmați.

Am intrat în hol. Era un hol foarte liniștit. Nici măcar o muscă nu se auzea. Podeaua era acoperită cu carpete orientale, iar pe pereți erau picturi. Am schimbat direcția și am trecut în alt hol. Printr-o ușă din sticlă am văzut o scânteiere de apă în depărtare și mi-am amintit aproape cu un șoc că eram lângă Pacific și casa era pe marginea unuia dintre canioane.

Valetul s-a îndreptat spre o ușă și a deschis-o, a rămas în picioare alături și eu am intrat. Era o cameră frumoasă cu divane mari și fotolii învelite în piele bej, așezate în jurul unui șemineu în fața căruia, pe o podea lucioasă, dar nu alunecoasă, se afla un covoraș subțire ca mătasea și bătrân ca mătușa lui Esop. Un buchet de flori strălucea într-un colț, altul pe o masă joasă; pereții erau din lemn pictat. Era confort, spațiu, un loc agreabil în care noul se îmbina cu vechiul; trei oameni au tăcut brusc, privindu-mă cum traversam încăperea.

Unul dintre ei era Anne Riordan, arătând exact cum o văzusem ultima oară, cu excepția faptului că ținea în mână un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Altul era un tip înalt și subțire, cu o față tristă, o bărbie ascuțită și ochi înfundați și fără nici o culoare pe față, cu excepția unui galben nesănătos. Avea vreo șaiszeci de ani, dar arăta mai în vârstă. Purta un costum închis la culoare cu o floare roșie la butonieră și părea preocupat.

A treia persoană era blondă. Îmbrăcată de oraș, într-un albastru-verzui șters. N-am dat prea multă

atenție hainelor ei. Era ceea ce îi recomandase designerul! și sunt convins că își alesese unul potrivit. Rolul lor era s-o facă să pară timidă, iar ochii ei să pară foarte albaștrii. Părul avea culoarea aurului din picturile vechi și fusese aranjat exact cât trebuie. Avea forme care nu trebuiau decât puse în valoare. Rochia era mai degrabă simplă, cu excepția unei cleme din diamant la gât. Măinile nu erau mici, dar aveau o formă frumoasă, iar unghiile erau vopsite într-o culoare obișnuită, aproape roz. Mi-a aruncat un zâmbet. Părea că zâmbeste cu ușurință, dar ochii ei aveau încă o privire curioasă. Gura era senzuală.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să veniți, mi-a spus ea. Acesta este soțul meu. Prepară-i domnului Marlowe o băutură, dragă.

Domnul Grayle a dat mâna cu mine. Avea o mână rece și puțin umedă. Ochii erau triști. A preparat un whisky cu apă gazoasă și mi l-a dat.

Apoi s-a așezat într-un colț și a rămas tăcut. Am băut jumătate din băutură și am rânjit către domnișoara Riordan. S-a uitat la mine cu o expresie absentă, ca și cum n-ar fi avut habar de nimic.

— Credeți că puteți face ceva pentru noi?, a întrebat blonda încetișor, privind în paharul ei. Dacă da, aș fi încântată. Dar prefer să suport această pierdere — destul de

mică — decât să mai am de-a face cu gangsteri și tot soiul de indivizi dubioși.

— Nu prea știu multe despre cazul ăsta.

— Da` sper să ne poți ajuta. Mi-a aruncat un zâmbet pe care l-am simțit în buzunarul de la sold.

Am băut și cealaltă jumătate de pahar. Începeam să mă simt odihnit. Doamna Grayle a sunat dintr-un clopoțel aflat pe brațul divanului de piele și a intrat un servitor. Ea a schițat un gest către tavă. El a privit în jur și a preparat două băuturi. Domnișoara Riordan încă se mai juca cu paharul ei, iar domnul Grayle aparent nu băuse. Servitorul a ieșit.

Eu și doamna Grayle ne-am luat paharele. S-a așezat picior peste picior, puțin cam neglijent.

— Nu știu dacă pot face ceva. Mă îndoiesc. Ce avem pentru a putea continua?

— Sunt sigură că poți. Mi-a mai zâmbit o dată. Cât de departe a mers Lin Marriott cu confidențele lui?

S-a uitat pieziș către domnișoara Riordan. Numai că ea nu i-a prins privirea. Continua să stea jos și se uita în altă parte. Doamna Grayle s-a uitat la soțul ei.

— Chiar trebuie să te plictisești cu astea, dragă? Domnul Grayle s-a ridicat în picioare, mi-a spus că i-a făcut plăcere să mă cunoască și că ne va părăsi pentru scurt timp, nu se simte foarte bine și spera că o să-l scuz. Era atât de politicoasă, încât am vrut să-l ajut să iasă din cameră pentru a-mi exprima aprecierea.

A plecat. A închis ușa încetisor, ca și când i-ar fi fost teamă să nu trezească pe cineva. Doamna Grayle s-a uitat la ușa un moment, apoi și-a reluat zâmbetul și m-a privit.

— În domnișoara Riordan puteți avea toată încrederea, desigur.

— În nimeni nu pot avea toată încrederea, doamnă Grayle. Se întâmplă să știe despre caz — ce este de știut.

— Da. A băut o gură sau două, apoi și-a terminat paharul dintr-o înghițitură. La dracu cu toată politețea asta, a spus deodată. Hai să discutăm normal. Ești un tip care arată prea bine pentru meseria asta.

— Este o muncă destul de urât mirositoare.

— N-am vrut să spun chiar așa. Câștigi ceva bani din asta, sau este o întrebare impertinentă?

— Nu sunt prea mulți bani la mijloc. E o grămadă de bucluc. Dar și multă distracție. Și întotdeauna există șansa unui caz mare.

— Cum ajunge cineva detectiv particular? Te superi că te interoghez puțin? Mută măsuta aici, ca să pot ajunge la băuturi.

M-am ridicat și am împins uriașa tavă de argint pe podeaua lucioasă până în dreptul ei. A mai preparat două băuturi. Eu mai aveam încă jumătate din al doilea pahar.

— Cei mai mulți sunt foști polițiști, am continuat. Eu am lucrat la D.A. un timp. Am fost concediat.

— Nu pentru incompetență, sunt sigură.

— Nu, pentru obraznicie. Ați mai primit telefoane?

— Ei bine... S-a uitat înspre Anne Riordan. A așteptat; privirea ei spunea multe.

Anne Riordan s-a ridicat în picioare. Și-a dus paharul încă plin înapoi la tavă și l-a pus jos.

— Probabil aveți multe de discutat, a spus ea. Vă mulțumesc foarte mult că ați vorbit cu mine, doamnă Grayle. Nu voi folosi nimic din ce mi-ați spus. Aveți cuvântul meu pentru asta.

— Cerule, sper că nu pleci! a spus doamna Grayle cu același zâmbet.

Anne Riordan și-a prins buza de jos între dinți și a ținut-o acolo un moment, ca și când s-ar fi gândit dacă s-o muște și s-o arunce afară sau s-o lase în pace.

— Îmi pare rău, trebuie. Eu nu lucrez pentru domnul Marlowe. Sunt doar o prietenă. La revedere, doamnă Grayle.

Blonda a clipit către ea.

— Sper că vei mai trece pe aici, curând. Oricând.

A apăsător pe sonerie de două ori. Asta l-a adus pe valet. Acesta a ținut ușa deschisă.

Domnișoara Riordan a ieșit repede și ușa s-a închis. Ceva vreme după asta, doamna Grayle a rămas fixând ușa cu un zâmbet obosit.

— E mult mai bine așa, nu crezi? a spus ea după un timp.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Te întreb, probabil, cum știe atât de multe dacă este doar o prietenă, am spus. Este o fetiță curioasă. După unele informații a făcut săpături ea însăși, ca de exemplu, cine ești tu și al cui este colierul de jad. Altele i-au picat, pur și simplu. A venit noaptea trecută în

locul unde a fost ucis Marriott. Tocmai făcea o plimbare. S-a întâmplat să vadă o lumină și a venit acolo.

— Oh, doamna Grayle a ridicat paharul repede și s-a strâmbat. Groaznic! Sărmanul Lin. Era o jigodie, ca majoritatea oamenilor. Dar să mori așa, este îngrozitor. S-a cutremurat. Ochii ei erau mari și întunecați.

— Deci, este în regulă cu domnișoara Riordan. Nu va vorbi. Tatăl ei a fost șeful poliției aici, multă vreme, am spus eu.

— Da. Nu prea bei.

— Fac ceea ce eu numesc, băut.

— Noi doi ar trebui să ne înțelegem. Ți-a povestit Lin — domnul Marriott — cum a avut loc jaful?

— Am înțeles că undeva între zona aceasta și Trocadero. N-a spus exact. Trei sau patru oameni.

— Și-a înclinat capul auriu strălucitor.

— Să știi că este ceva amuzant în jaful asta. Mi-au înapoiat unul din inele, unul destul de drăguț.

— Mi-a spus asta.

— Nu prea purtam colierul acela. Este o piesă de muzeu, probabil nu mai sunt multe în lume asemănătoare; un tip deosebit de jad. Le-a sărit în ochi imediat. Nu cred că ei știu cât valorează, ce zici?

— Știau că nu l-ați purta dacă n-ar fi prețios. Cine știe cât valorează?

S-a gândit. Era o plăcere să o privești gândindu-se. Stătea în continuare picior peste picior, la fel de neglijent.

— Tot felul de oameni, bănuiesc.

— Dar nu știau toți că îl veți purta în noaptea aceea. Cine știa despre asta?

Umerii albastru deschis s-au mișcat. Am încercat să-mi țin ochii acolo unde le era locul.

— Servitoarea mea dar ea ar mai fi avut o sută de ocazii. Și am încredere în ea.

— De ce? Nu știu. Pur și simplu, am încredere în unii oameni. Și în tine am încredere.

— În Marriott aveai încredere?

Fața i s-a încruntat puțin. Ochii au devenit mai atenți.

— În unele lucruri, nu. În altele, da. Există niște nuanțări.

Avea un fel plăcut de a vorbi, adânc, pe jumătate cinic și nu prea înflăcărat. Potrivea bine cuvintele.

— Bine, în afară de servitoare. Șoferul?

A scuturat din cap în semn că nu.

— Lin a condus în noaptea aceea, cu propria lui mașină. Cred că George nu era pe aici. Nu era într-o joi?

— Nu eram de față. Marriott spunea că patru sau cinci zile înainte de a-mi povesti mie. Joi ar fi fost chiar o săptămână din seara trecută.

— Era chiar joi. Mi-a luat paharul din mână și degetele ei le-au atins pe ale mele puțin, o atingere foarte catifelată. George are seara de joi liberă. E ziua lui liberă, obișnuită.

A turnat o porție zdravănă de whisky în paharul meu și a adăugat puțin sifon. Este genul de băutură din care crezi că poți bea într-una și totuși, amețește. A preparat o porție asemănătoare și pentru ea.

— Lin ți-a spus numele meu?, m-a întrebat încetitor, cu aceeași privire concentrată.

— A avut grijă să n-o facă.

— Atunci, probabil, că ai pierdut timp. Hai să vedem cum stăm. Deci, servitoarea și șoferul ies din discuție. Din punct de vedere, al complicității, vreau să spun.

— Din partea mea, nu.

— Ei, cel puțin încerc și eu, a spus râzând. Deci, mai e Newton, valetul. Ar fi putut vedea colierul la gâtul meu în seara aceea. Dar atârna destul de jos și eram îmbrăcată într-o manta de seară, din vulpe argintie; nu cred că l-ar fi putut vedea.

— Pariez că arătai ca un vis.

— Sper că nu te-ai îmbătat?

— Sunt recunoscut pentru sobrietate.

— Și-a dat capul pe spate și a început să râdă în hohote. Am cunoscut doar patru femei în viața mea, care pot să facă asta și să rămână frumoase. Ea era una din ele.

— Newton e OK, am spus. Un tip de genul lui nu se amestecă cu borfașii. Este doar o presupunere. Cum e cu servitorul?

S-a gândit și și-a amintit. A clătinat din cap.

— Nu m-a văzut.
— Ți-a cerut cineva să porți colierul?
Instantaneu, ochii ei au devenit mai atenți. S-a întins după paharul meu pentru a-l umple din nou. Am lăsat-o să-l ia, deși mai avea destul în el. Am urmărit frumoasele linii ale gâtului ei.
După ce a umplut paharele și am început să ne jucăm amândoi cu ele, am continuat.
— Hai să dăm cărțile pe față și după aceea îți voi spune ceva. Povestește-mi cum a fost seara.
Și-a privit ceasul de la încheietura mâinii, făcând pentru asta un gest foarte larg.
— Ar fi trebuit să fiu...
— Lasă-l să aștepte.
Ochii i-au strălucit. Îmi plăceau așa.
— E o chestie să fii atât de direct, a spus.
— Asta e meseria mea. Povestește-mi despre seara respectivă. Sau concediază-mă. Una sau alta, frumoaso.
— Mai bine ai veni și ai sta lângă mine.
— Mă gândesc la asta de multă vreme. De când te-ai așezat picior peste picior, ca să fiu mai exact.
Și-a tras rochia în jos.
— Lucrurile astea blestemate ți se ridică întotdeauna până la gât.
M-am așezat lângă ea pe divanul din piele bej.
— Nu lucrezi puțin cam rapid? a întrebat încetșor.
Nu i-am răspuns.
— Faci des lucruri de genul ăsta? a întrebat, privindu-mă pieziș.
— Practic, deloc. Sunt un călugăr tibetan în timpul meu liber.
— Numai că nu prea ai timp liber.
— Hai să ne concentrăm, am spus eu. Hai să strângem tot ce mai e din mintea noastră — sau a mea. Cu cât ai de gând să mă plătești?
— Oh, deci asta e problema. Credeam că ai de gând să-mi aduci colierul înapoi. Sau măcar să încerci..
— Trebuie să lucrez în felul meu. Ți-a felul meu. Am luat o înghițitură mare care aproape mi s-a urcat la cap. Am tras puțin aer în piept.
— Și să investighez o crimă, am continuat.
— Dar n-are nimic de-a face cu asta. Vreau să spun, este treaba poliției, nu-i așa?
— Mda, numai că sărmanul băiat mi-a plătit o sută de dolari ca să am grijă de el și eu nu am făcut asta. Mă face să mă simt vinovat. Mă face să plâng. Vrei să plâng?
— Mai bea ceva.
A mai turnat niște whisky. Nu părea s-o afecteze mai mult decât afecta apa, barajul Boulder.
— Ei bine, unde am rămas?, am întrebat, încercând să-mi țin paharul în așa fel încât băutura să stea în interiorul lui. Servitoare nu, valet nu, șofer nu, servitor nu. Cum s-a întâmplat jaful? Versiunea ta ar putea avea câteva detalii pe care Marriott nu mi le-a dat.
S-a aplecat în față și și-a sprijinit bărbia în palmă. Arăta serioasă, fără să pară prea serioasă.
— Am mers la o petrecere în Brentwood Heights. Apoi Lin a propus să dăm o fugă până la Troc pentru câteva pahare și dansuri. Așa am făcut. Erau niște lucrări pe bulevard și drumul era foarte prăfuit. Așa că, la întoarcere, Lin a luat-o pe Santa Monica. Asta ne-a dus pe lângă un hotel destul de păcănit, care se numea Hotel Indio, pe care l-am observat din niște motive prostești și lipsite de importanță. De partea cealaltă a străzii era o berărie și o mașină parcată în fața ei.
— O singură mașină, în fața unei berării?
— Da. Una singură. Era o zonă dubioasă. Ei bine, mașina a pornit și a început să ne urmărească și bineînțeles, că noi n-am bănuțit nimic. Nu aveam motive. Apoi, înainte de a ajunge la intersecția dintre Santa Monica și Arguello Boulevard, Lin a spus: „Să mergem pe celălalt drum” și a luat-o pe o stradă rezidențială cu multe serpentine. Imediat, o mașină a trecut pe lângă noi, ne-a atins aripa și s-a oprit. Un bărbat îmbrăcat cu un pardesiu, cu o eșarfă la gât și o pălărie coborâtă pe ochi s-a întors să ne ceară scuze. Avea o eșarfă albă legată în afară, care mi-a sărit în ochi. A fost cam tot ce am observat, cu excepția faptului că era înalt și subțire. Imediat ce s-a apropiat - și mi-am amintit mai târziu că n-a intrat deloc în bătaia farurilor...
— Natural. Nimănui nu-i place să stea în bătaia farurilor. Mai bea ceva. Torn eu de data

asta.

S-a aplecat. Sprâncenele ei frumoase — fără a fi desenate — s-au încruntat ușor. Am preparat două băuturi. A continuat:

— Imediat ce a ajuns pe partea unde stătea Lin, și-a ridicat eșarfa și am văzut o armă strălucind. „Rămâneți liniștiți și totul va fi în regulă”, a spus el. Apoi un alt tip a venit pe partea cealaltă.

— Și toate astea în Beverly Hills, cartierul cel mai bine păzit din California.

A ridicat din umeri.

— Da. Mi-au cerut bijuteriile și geanta. Omul cu eșarfa a făcut-o. Cel din partea mea n-a vorbit deloc, i-am dat lucrurile peste Lin și omul mi-a înapoiat geanta și un inel. A zis să nu chemăm poliția și oamenii de la asigurări un timp, că ne vor propune o afacere care să ne convină. Spunea că i se pare mai ușor să muncești pentru un procent corect. Se purta de parcă avea tot timpul din lume. A mai zis că ar fi putut lucra cu oamenii de la asigurări, dacă ar fi fost nevoie, dar asta însemna complicații și au preferat să n-o facă. Vorbea ca un om cu oarecare educație.

— Ar fi putut fi Dressed-Up Eddie, am spus eu. Numai că a fost împușcat la Chicago.

Iar a ridicat din umeri. Am băut amândoi. A continuat:

— Apoi au plecat. Noi ne-am întors acasă și i-am spus lui Lin să păstreze secretul. În ziua următoare am primit un telefon. Avem două numere de telefon, dintre care unul direct. Telefonul l-am primit la acesta din urmă. Numărul era secret, bineînțeles.

Am clătinat din cap.

— Se poate cumpăra orice număr cu câțiva dolari. Se întâmplă mereu. Unele vedete sunt nevoite să-și schimbe numărul de telefon în fiecare lună.

Am băut din nou.

— I-am spus omului care a sunat să ia legătura cu Lin, care mă reprezintă, și, dacă vor fi rezonabili, vom face afacerea. A spus că e-n regulă și de atunci presupun, că au avut destul timp să ne urmărească, în sfârșit, cum ști, am căzut de acord la suma de opt mii de dolari și restul îl cunoști.

— L-ai putea recunoaște pe vreunul din ei?

— Bineînțeles că nu.

— Randall știe toate astea?

— Sigur. Mai trebuie să discutăm despre asta? Mă plictisește.

Mi-a arătat din nou zâmbetul ei fermecător.

— A făcut vreun comentariu?

S-a gândit puțin.

— Poate. Am uitat.

Stăteam cu paharul gol în mână și mă gândeam. Mi l-a luat și a început să-l umple din nou. Am luat paharul plin din mâna ei, l-am transferat în mâna mea stângă, iar cu dreapta i-am prins mâna stângă. Era catifelată și plăcută. A strâns-o pe a mea. Avea mușchi puternici. Era o femeie foarte bine construită, nu o floare de hârtie.

— Cred că avea o idee, dar n-a spus ce.

— Oricine ar fi avut o idee, ascultând toate astea. Și-a întors capul încetișor și s-a uitat la mine.

Apoi, a clătinat din cap.

— Îi prinzi, nu-i așa?

— De cât timp îl cunoști?

— A, de mulți ani. Era crainic la stația care aparține soțului meu. KFDK. Acolo l-am întâlnit și pe soțul meu.

— Știu asta. Dar Marriott trăia ca și când ar fi avut bani. Nu foarte mulți, dar suficienți.

— A dat de niște bani și a renunțat la radio.

— Ști sigur că a primit bani, sau așa a zis el? Mi-a strâns mâna.

— Sau n-au fost prea mulți bani și i-a cheltuit repede? i-am strâns și eu mâna. A împrumutat de la tine?

— Ești un tip de modă veche, nu-i așa?

S-a uitat în jos, la mâna pe care i-o țineam.

— Încă sunt în timpul muncii. Și whisky-ul tău e atât de bun, încât mă ține pe jumătate treaz. Nu că ar fi trebuit să fiu beat...

— Da. Și-a tras mâna și a frecat-o puțin. Ai ceva forță. Lin Marriott era - un șantajist de clasă, bineînțeles. Trăia de pe urma femeilor.

— Te avea la mână?

— Trebuie să-ți spun?

— Probabil, n-ar fi înțelept.
A râs.
— O voi face totuși. Am avut odată o întâlnire la el acasă. Nu am prea des aventuri din astea. M-a fotografiat cu hainele ridicate până la gât.
— Porcul, am zis. N-ai cumva câteva poze din acelea la îndemână?
M-a pălmuit peste încheietura mâinii, apoi m-a întrebat cu blândețe:
— Cum te cheamă?
— Phil. Pe tine?
— Helen. Sărută-mă.
Mi-a căzut în brațe; i-am dat capul pe spate și am început să o mângâi. A clipit și m-a sărutat pe obraji. Când am ajuns la gură, era pe jumătate deschisă și ardea, iar limba se mișca, precum un șarpe.
Ușa s-a deschis și în cameră a intrat domnul Grayle. O țineam în brațe și n-am avut cum să-i dau drumul. Am ridicat capul și m-am uitat înspre el. Mă simțeam la fel de rece ca piciorul lui Firmegan, în ziua în care l-au ars. Blonda nu s-a mișcat, nici măcar nu și-a apropiat buzele. Avea o expresie pe jumătate visătoare, pe jumătate sarcastică.
Domnul Grayle și-a dres vocea și a spus: „Îmi cer scuze”, apoi a ieșit înceteșor din cameră. În ochii lui se citea o imensă tristețe.
Am împins-o de lângă mine, m-am ridicat în picioare, am scos batista și mi-am șters fața.
Ea a rămas așa cum am lăsat-o, pe jumătate întinsă de-a lungul divanului, cu pielea dezgolită deasupra ciorapului.
— Cine era?
— Domnul Grayle.
— Dă-l naibii.
Am plecat de lângă ea și m-am așezat pe scaunul pe care am stat inițial.
După un timp s-a îndreptat, apoi s-a ridicat și m-a privit serioasă.
— E-n regulă. Înțelege. La ce dracu' s-ar putea aștepta?
— Îmi dau seama că știe.
— Ți spun eu că nu e nici o problemă. Nu ajunge? E un om bolnav. Ce dracu...
— Nu țipa la mine. Nu-mi plac femeile isterice.
A deschis o geantă aflată alături, a scos o batistă mică, și-a șters buzele și și-a privit fața într-o oglindă.
— Presupun că ai dreptate, a spus. Prea mult scotch. Diseară la Belvedere Club. La ora zece.
Nu se uita la mine. Respira precipitat.
— E un loc bun?
— Aparține lui Laird Brunette. Îl cunosc foarte bine.
— Bine, am spus. Eram încă înghețat. Mă simțeam vinovat, ca și când aș fi furat din buzunarul unui om sărac.
A scos un ruj și a început să-ți aranjeze buzele, apoi s-a uitat la mine. Mi-a aruncat oglinda. Am prins-o și mi-am privit mutra. Am mai curățat-o cu batista și m-am ridicat ca să-i înapoez oglinda.
S-a lăsat pe spate, arătându-mi tot decolteul și m-a privit languros.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic. Ora zece la Belvedere Club. Să nu fi prea strălucitoare. Eu n-am decât un costum de seară. În bar?
A aprobat din cap, cu ochii tot languroși.
Am traversat camera și am ieșit, fără să privesc înapoi. Servitorul mă aștepta în hol și mi-a dat pălăria; arăta ca un Sfinx.

Capitolul 19

Am coborât pe alee, m-am pierdut în umbra uriașului gard viu și am ajuns la poartă. Un alt tip era de gardă acum, un voinic în haine civile, în mod clar, un bodyguard. M-a lăsat să ies și m-a salutat.
Am auzit un claxon. Mașina domnișoarei Riordan era parcată în spatele mașinii mele. M-am apropiat și m-am uitat înăuntru. Stătea cu mâinile subțiri și înmănușate pe volan. Zâmbea.

— Am așteptat, deși nu e treaba mea. Ce părere ai despre ea?
— Pariez că se dezbracă foarte ușor.
— Chiar trebuie să spui întotdeauna lucruri de genul ăsta? S-a înroșit. Câteodată urăsc bărbații. Bărbați tineri sau bătrâni, jucători de fotbal sau tenori, milionari care o fac pe deșteptii, gigoli și chiar... detectivi particulari.

Am privit-o cu un aer trist.

— Știu că vorbesc urât. Dar se poartă în ziua de azi. Cine ți-a spus că era gigolo?

— Cine?

— Nu fi obtuză! Marriott.

— A, era ușor de ghicit. Îmi pare rău. N-am vrut să fiu răutăcioasă. Presupun că e adevărat că poți să o dezbraci când dorești. Dar de un lucru poți fi sigur — nu ești primul.

Strada lată, curbă, moțăia liniștită în bătaia soarelui. Un camion cu pereții frumos vopsiți a frânat zgomotos în fața casei aflate de cealaltă parte a străzii, apoi a dat puțin înapoi și un tip a luat-o pe alea din dreptul intrării. Pe o parte a camionului era scris: „Bay City Infant Service”.

Anne Riordan a privit spre mine. Ochii ei albastru-cenușiu erau triști și mohorâți. Buza de sus — un pic prea lungă — s-a ridicat puțin, apoi a revenit. Respirația ei a produs un zgomot ascuțit.

— Probabil ți-ar place să-mi văd de treburile mele. Și să nu am idei pe care nu le-ai avut tu mai întâi. Credeam că te voi ajuta și eu puțin.

— Nu am nevoie de nici un fel de ajutor. Nici poliția nu vrea să mă bag. Nu pot face nimic pentru doamna Grayle. Mi-a spus o poveste despre o berărie de unde a pornit mașina care i-a urmărit, dar practic cu ce mă ajută asta? Era o tavernă pe Santa Monica. Aștia sunt hoți de clasă. Au chiar pe cineva care poate recunoaște jadul Fei Tsui.

— Dacă n-a fost un aranjament.

— Corect, am spus și am scos o țigară din pachet. Chiar și așa, nu e nimic pentru mine în povestea asta.

— Nici treaba cu psihiatria?

Am rămas cu gura căscată.

— Psihiatrie?

— Dumnezeule, a zis încet, credeam că ești detectiv.

— Afacerea asta nu trebuie trâmbitată, am zis. Va trebui să-mi controlez fiecare mișcare. Acest Grayle are o grămadă de parale. Și dreptatea se cumpără în orașul ăsta. Uită-te ce metode simpatice folosește poliția. Fără reclamă, fără comunicate de presă, nici o șansă ca vreun străin să le dea un fir care poate fi important. Nimic în afară de liniște și avertismente să renunț. Nu-mi place deloc.

— Mai ai încă urme de ruj, a spus Anne Riordan. Ți-am amintit de psihiatru. Ei, la revedere. Mi-a părut bine să te cunosc — într-un fel.

A pornit, a accelerat și a dispărut într-un nor de praf.

Am privit-o plecând. Când nu s-a mai văzut, m-am uitat pe partea cealaltă a străzii. Omul cu camionul pe care scria „Bay City Infant Service” a ieșit pe o ușă laterală a casei, îmbrăcat într-o uniformă atât de bătoasă și de strălucitoare încât mă făcea să mă simt curat, doar privindu-l. Transporta o cutie de carton. S-a urcat în camion și a plecat.

Presupun că a schimbat niște scutece.

M-am suit în propria mea mașină și mi-am privit ceasul înainte de a porni. Era aproape cinci.

Whisky-ul, foarte bun, de altfel, s-a făcut simțit pe drumul înapoi spre Hollywood. Am prins toate stopurile.

„Este o fată drăguță”, mi-am spus cu voce tare, „pentru un tip interesat de fete drăguțe”. Nimeni n-a zis nimic. „Dar eu nu sunt”, am continuat. Nici de data asta n-a răspuns nimeni. „Ora zece, la Belvedere Club”, am mormăit. „Ptiu”, am auzit deodată.

Parcă ar fi fost vocea mea.

Era șase fără un sfert, când am ajuns la birou. Clădirea era foarte liniștită. Mașina de scris din spatele peretelui era tăcută. Mi-am aprins o pipă și am așteptat.

Capitolul 20

Indianul mirosea. Mirosea toată camera de așteptare când s-a auzit bâzâitul și am deschis ușa ca să văd cine e. Stătea chiar pe coridor, arătând ca și când ar fi fost turnat în

bronz. Era un tip solid de la mijloc în sus și avea un piept zdravăn. Arăta ca un vagabond.

Purta un costum maro a cărui haină era prea mică pentru umerii lui, iar pantalonii îi ajungeau probabil, până sub braț. Pălăria era cu cel puțin două numere mai mică și fusese folosită din plin de cineva căruia i se potrivea mai bine. Arăta ca o giruetă pe o casă. Avea un guler maro-murdar care s-ar fi potrivit și unui cal. O cravată atârna peste jacheta închisă la nasturi, o cravată neagră prinsă într-un nod de mărimea unui bob de mazăre. În jurul gâtului gros, pe lângă gulerul murdar, mai avea și o bandă lată, neagră, ca femeile bătrâne.

Fața era mare și lată, cu un nas borcănat mare, cât prova unui vapor. Avea ochi umflați, pleoape mari, umeri de fierar, picioare scurte și aparent greoaie, ca de cimpanzeu. Mai târziu, am aflat că erau doar scurte.

Dacă s-ar fi curățat puțin și ar fi fost îmbrăcat într-o togă albă, ar fi semănat cu un senator roman.

Nu mirosea a praful orașului, ci a pământ, ca un om de la țară.

— Hei, a zis. Vino repede. Vino acum.

M-am întors înapoi în birou, i-am făcut semn cu degetul și m-a urmat, făcând la fel de mult zgomot ca o muscă pe perete. M-am așezat, mi-am rotit scaunul ca un profesionist adevărat și am arătat spre locul destinat clienților, aflat de cealaltă parte a biroului. Nu s-a așezat. Ochii lui mici și negri mă priveau ostil.

— Să vin unde?

— Eu, Second Planting⁴. Eu, indian din Hollywood.

— Ia loc, domnule Planting.

A răsuflat foarte zgomotos; nările lui erau largi, cât o gaură de șoarece.

— Nume Second Planting. Nume, nu domnul Planting.

— Ce pot face pentru dumneata?

Și-a ridicat vocea și a început să-mi vorbească într-o cascadă de bubuituri sonore.

— A spus vino repede. Mare tata alb a spus vino repede. A spus te aduc în căruța de fier. A spus...

— Mda. Ia-mă încet. Nu sunt copil de școală.

— Rahat, a spus indianul.

Am rânjit unul la altul pe deasupra biroului câțva timp. Rânjea mai bine decât mine. Apoi și-a scos pălăria cu un imens dezgust. A băgat un deget sub căptușeală, a scos o bucată de hârtie și a pus-o pe birou. A arătat încrunțat înspre ea, cu un deget având o unghie foarte roasă. Părul lui lucios avea urme lăsate de pălăria prea strâmtă.

Am luat bucata de hârtie și am constatat că era o carte de vizită, deloc nouă pentru mine. Mai aveam trei identice, în filtrele celor trei țigări rusești.

M-am jucat cu pipa, fixându-l pe indian și încercând să-l impresionez cu privirea mea. Părea la fel de impresionat ca și peretele din spatele lui.

— O.K. Ce vrea?

— Vrea tu vii repede. Vii acum. Vii...

— Rahat, am spus.

Indianului i-a plăcut asta. A închis gura încetișor, a clipit dintr-un ochi cu un aer solemn, apoi aproape zâmbitor.

— Îl va costa o sută de parale avans, am adăugat, încercând să par dur.

— Hm?

Era depășit. Mă abătusem de la engleza de bază.

— O sută de dolari, am spus. Oameni de fier. Peste. Bucăți în număr de o sută. Eu nu bani, eu nu vin. Priceput? Am început să număr o sută cu ambele mâini.

— Aha. Mare scofală, a rânjit indianul.

A început din nou să cotrobăie sub căptușeala pălăriei și a scos o altă hârtie. Am luat-o și am desfăcut-o. Conținea un bilet nou-nouț de o sută de dolari.

Indianul și-a pus pălăria pe cap, fără a se mai obosi să pună căptușeala la loc. Nu arăta mult mai rău așa. Am rămas privind cu gura căscată la suta de dolari.

— Psihiatrii ăștia sunt tari, am spus. Un tip atât de deștept mă înspăimânta.

— Nu avem toată ziua, a remarcat indianul pe ton de conversație.

Am deschis biroul și am scos un Colt 38 automatic, un tip considerat dintre cele mai bune. Nu-l purtasem în timpul vizitei la doamna Lewin Lockridge Grayle. Mi-am scos haina, am prins tocul de piele al armei, am pus-o înăuntru, am fixat-o bine și mi-am pus din nou haina.

Indianul era la fel de impresionat ca și când m-aș fi scărpinat pe gât.

⁴Al Doilea Semănat

- Eu mașină, zis el. Mașină mare.
- Nu-mi mai plac mașinile mari. Eu mașină proprie.
- Tu vii mașina mea, a spus indianul amenințător.
- Bine, eu vin mașina ta.

Am încuiat biroul și camera, am deconectat soneria și am plecat, lăsând camera de primire neîncuiată, ca de obicei.

Am traversat holul și am coborât cu liftul. Indianul mirosea. Chiar și liftierul a observat asta.

Capitolul 21

Mașina era o limuzină cu șapte locuri, de culoare albastru închis, un Packard ultimul model, făcut la comandă, genul de mașină în care se poate purta un colier de perle. Era parcată lângă o pompă de incendiu și un șofer închis la culoare, ce părea străin, cu o față ca cioplită în lemn, stătea în spatele volanului. Interiorul era tapițat în piele gri. Indianul m-a pus să stau în spate. Rămânând singur acolo, mă simțeam ca un cadavru de lux, aranjat de un tip cu mult gust de la pompe funebre.

Indianul s-a așezat lângă șofer, mașina a întors în fața blocului și un polițist aflat de cealaltă parte a străzii a strigat: „Hei”, timid, ca și când n-ar fi vrut să facă asta, apoi s-a aplecat repede să-și lege șireturile de la pantofi.

Am luat-o spre vest, ne-am îndreptat spre bulevardul Sunset și am mers repede și fără zgomot, de-a lungul lui. Indianul stătea nemișcat lângă șofer. Adieri ocazionale îmi aduceau mirosul lui în nări. Șoferul arăta ca și cum ar fi fost pe jumătate adormit, dar depășea mașinile decapotabile ca și când ar fi fost remorcate. A prins toate semafoarele pe verde; așa sunt unii șoferi.

Am cotit cu o milă sau două înainte de Strip, am trecut pe lângă magazinele de antichități cu nume faimoase, pe lângă vitrinele pline cu dantele și vase antice prețioase, pe lângă noile și strălucitoare baruri de noapte, cu bucătari faimoși și săli de joc, la fel de faimoase, conduse de tipi bine instruiți, absolvenți ai școlii Purple Gray, pe lângă muzeul Georgian-Colonial, pe lângă clădirile moderne în care impresarii din Hollywood fac bani în flux continuu, am trecut de un loc unde se putea servi prânzul în mașină și care nu se prea potrivea cu peisajul, deși fetele care serveau purtau bluze albe de mătase și șepci ca ale membrilor fanfarei militare; nu se potriveau decât cizmele lungi până la coapse. Am trecut de toate astea și am coborât în serpentine pe un drum lat, spre Beverly Hills; în sud erau multe lumini, de toate culorile, limpezi, precum cristalul, într-o seară fără ceață; am trecut de vilele aflate pe deal, spre nord, am trecut și de Beverly Hills și am luat-o pe șoseaua de la baza dealului. Amurgul s-a lăsat brusc și se simțea briza mării.

Fusese o după-amiază toridă, dar arșița trecuse. Am lăsat în urmă un grup de clădiri luminate, aflate la oarece distanță și au apărut o grămadă de vile, nici ele prea aproape de șosea. Am coborât pe lângă un imens teren de polo pe iarbă, învecinat cu un câmp la fel de mare, pentru antrenamente, apoi am luat-o din nou spre vârful dealului, am ocolit piscul pe un drum de beton, în serpentine, pe lângă o livadă de portocali, probabil mania unui om bogat, pentru că nu suntem într-o țară propice pentru asemenea cultură, și apoi, încetul cu încetul, ferestrele luminoase ale caselor milionarilor au dispărut, șoseaua s-a îngustat și am ajuns în Stillwood Heights.

Mirosul de salvie care venea dintr-un canion mă făcea să mă gândesc la un om mort și la un cer fără lună. Case de stuc erau împrăștiate pe deal, ca niște basoreliefuri. Pe urmă, n-au mai fost case, ci dealuri tăcute și întunecate, cu o stea sau două deasupra lor, o bucată de șosea asfaltată și un scurt povârniș cu un amestec de stejari și manzanită, un loc unde câteodată poți auzi potârnichea dacă te oprești și aștepți. Pe cealaltă parte a șoselei era o zonă argiloasă, deasupra căreia câteva flori sălbatice încăpățănate erau suspendate ca niște copii neascultători, care nu vor să se ducă la culcare.

Apoi șoseaua s-a răsucit brusc, cauciucurile mari au scârțâit și mașina a început să urce mai puțin silențios pe o alee lungă mărginită de geranium⁵ sălbatici. În vârful acestuia, slab luminat, singuratic ca un far, se afla un cuib de vultur, o clădire cu multe colțuri, din stuc, cărămidă și sticlă, nouă și modernă, însă nu urâtă; una peste alta, un loc foarte potrivit pentru ca un psihiatru să-și atârne sigla. Nimeni n-ar fi auzit vreun țipăt.

Mașina a întors în fața casei și o lumină a clipit deasupra unei uși negre, pe un perete

⁵ Plantă de grădină cu flori roșii, roz sau albe

solid. Indianul a sărit din mașină mormăind și a deschis ușa din spate. Șoferul și-a aprins o țigară cu o brichetă electrică și un miros aspru de tutun a venit înspre mine în aerul serii. Am ieșit.

Ne-am apropiat de ușa neagră. S-a deschis singură, încetișor, aproape cu menajamente. În spatele ei, un hol îngust ducea în casă. Dinspre pereții de cărămidă și sticlă, venea lumină.

Indianul a bombănit:

— Hm. Tu intră înăuntru.

— După dumneata, domnule Planting.

S-a încruntat puțin, dar a intrat, iar ușa s-a închis după noi la fel de tăcut și misterios ca și atunci când s-a deschis. La sfârșitul holului îngust ne-am urcat într-un mic lift. Indianul a închis ușa și a apăsător pe buton.

Ne-am mișcat încetișor, fără zgomot. Mirosul pe care îl împrăștiase indianul până acum era o joacă față de ceea ce simțeam în momentele acelea.

Liftul s-a oprit, ușa s-a deschis. Era lumină și am intrat într-un foisor unde ziua încă mai încerca să se facă simțită. Erau ferestre de jur împrejur. În depărtare strălucea marea. Întunericul se lăsa încet peste dealuri. Unde nu erau ferestre erau pereți pictați; carpete persane vechi, în culori blindate, zăceau pe podea; mai era și un birou de recepție care arăta ca și când ar fi fost făcut din bucăți de sculpturi furate dintr-o biserică, veche. În spatele biroului stătea o femeie și îmi zâmbea, un zâmbet uscat și ascuțit care te-ar fi prefăcut în pulbere imediat ce îl atingeai.

Avea părul lucios răsucit în coc și fața de tip asiatic, închisă la culoare, subțire și ofilită. Avea pietre vii colorate în urechi și inele mari pe degete, inclusiv un smarald montat în argint, care ar fi putut fi un smarald veritabil, dar nu știu cum, reușea să pară la fel de dubios ca o brățară cumpărată dintr-un magazin de doi bani. Măinile erau uscate și închise la culoare, nu prea tinere și nu prea potrivite pentru a purta inele.

A vorbit. Vocea îmi era cunoscută.

— Ah, domnul Marlowe, ce drrăguț din parrtea dumneavoastră să veniți. Amthor va fi atât de încântat.

Am pus pe birou biletul de o sută de dolari pe care mi-l dăduse indianul.

M-am uitat în spate. Indianul coborâse cu liftul.

— Îmi pare rău. Ar fi fost frumos, dar nu pot lua asta.

— Doomnul Amthor ar dorri să vă angajeze, nu-i așa?

A zâmbit din nou. Buzele erau la fel de subțiri ca o foiță de pergament.

— Mai întâi trebuie să știu despre ce slujbă e vorba.

A înclinat din cap și s-a ridicat încet. A apărut în fața mea într-o rochie strâmtă care i se potrivea ca pielea unei sirene și arăta că avea o siluetă frumoasă, dacă îți plăceau fetele cu fundul mare.

— Să vă conduc.

A apăsător pe un buton de pe panou și o ușă s-a deschis silențios. În spatele ei era o lumină lăptoasă. M-am uitat înapoi la zâmbetul ei, înainte să intru. Era mai bătrân decât Egiptul. Ușa s-a închis fără zgomot în spatele meu.

Nu era nimeni în camera de formă octogonală, tapetată de sus până jos în catifea neagră, cu un tavan înalt și negru, care ar fi putut fi tot din catifea. În mijlocul unui covor negru, mat, de culoarea antracitului se afla o, masă albă, de formă octogonală, îndeajuns de mare pentru două perechi de coate și pe ea un glob alb, lăptos, într-un suport negru. Lumina venea de aici. Cum, nu-mi puteam da seama. De fiecare parte a mesei se afla un taburet octogonal alb, care era o copie la dimensiune redusă a mesei. Lângă un perete mai era un taburet. Nu erau ferestre. Și nu mai era nimic altceva în cameră. Pe pereți nu se vedea nici măcar un suport pentru lampă. Dacă mai erau și alte uși, eu nu le-am văzut. M-am uitat înapoi la cea pe care tocmai intrasem. N-am mai văzut-o nici pe asta.

Am stat acolo vreo cincisprezece secunde cu sentimentul ciudat că sunt urmărit. Era probabil vreo fereastră de observație pe undeva, dar n-am putut-o repera. Am renunțat să mai încerc. Mi-am ascultat respirația. Camera era atât de liniștită, încât o puteam auzi trecând prin nas, încetișor, ca un foșnet de perdea.

Apoi o ușă invizibilă din partea îndepărtată a camerei s-a deschis silențios, un bărbat a intrat înăuntru și ușa s-a închis în spatele lui. Omul s-a îndreptat spre masă, cu capul plecat, s-a așezat pe unul din taburetele octogonale și a făcut o mișcare elegantă cu una din cele mai frumoase mâini pe care le-am văzut vreodată.

— Te rog, ia loc. În partea opusă mie. Nu fuma și nu te agita. Încearcă să te relaxezi total. Ce pot face pentru tine?

M-am așezat, am luat o țigară în gură și am plimbat-o de-a lungul buzelor fără s-o aprind. L-am studiat. Era înalt, slab și drept ca un stâlp de oțel. Avea cel mai frumos păr cărunt pe care îl văzusem vreodată. Parcă era trecut prin sita de mătase. Pielea era proaspătă ca o petală de trandafir. Ar fi putut avea treizeci și cinci sau șaizeci și cinci de ani. Era un om fără vârstă. Părul lui era periat, dat pe spate, mai frumos decât orice profil pe care Barrymore l-a creat vreodată. Sprâncenele erau negre, mate, ca și pereții, tavanul și podeaua. Ochii erau pătrunzători, mult prea pătrunzători. Erau ochii imobili și parcă drogați ai unui somnambul. Erau ca o fântână dintr-un vechi castel despre care citisem odată. Avea o vechime de nouă sute de ani. Puteai să arunci o piatră în ea și să aștepți. Ascultai și așteptai până când te săturai de așteptat, renunțai și râdeai și tocmai când te pregăteai să pleci, un clipocit venea înapoi spre tine din fundul fântânii, atât de mic, atât de îndepărtat, încât cu greu îți venea să crezi că o fântână ca asta există cu adevărat.

Ochii lui erau la fel de adânci. N-aveau nici expresie, nici suflet, erau ochi care puteau privi un leu rupând un om în bucăți și n-ar fi clipit, ochi care puteau privi un om tras în țeară țipând în arșița soarelui fără ca genele să-i tresare.

Purta un costum sobru, negru, la două rânduri, croit de un artist. Privea vag spre degetele mele.

— Te rog, nu te agita, a spus. Asta sparge undele, îmi perturbă concentrația.

— Face ca gheața să se topească, untul să alerge și pisica să cărâie, am zis eu.

A zâmbit, cel mai insensibil zâmbet din lume.

— N-ai venit aici ca să fii impertinent, bănuiesc.

— Se pare că ai uitat de ce sunt aici. Că a venit vorba, am înapoiat biletul de o sută de dolari secretarei tale. Am venit, cum poate îți reamintești, în legătură cu niște țigări. Țigări rusești, umplute cu marihuana. Cu cartea ta de vizită înfășurată în interiorul filtrului.

— Și vrei să afli de ce s-a întâmplat așa?

— Mda. Eu ar fi trebuit să-ți dau o sută de dolari.

— Nu este necesar. Răspunsul este simplu. Sunt lucruri pe care nu le cunosc. Acesta este unul din ele.

Pentru o clipă aproape l-am crezut. Fața lui era la fel de candidă ca a unui înger înaripat.

— Atunci de ce mi-ai trimis un indian dur care pute și o mașină? Chiar așa, de ce trebuie să pută indianul? Dacă tot lucrează pentru tine, nu l-ai putea pune să facă o baie?

— Este un medium natural. Sunt foarte rari, ca diamantele, și tot ca diamantele, se găsesc câteodată în locuri murdare. Să înțeleg că ești detectiv particular?

— Da.

— Cred că ești o persoană foarte proastă. Pari prost. Te ocupi de afaceri proaste. Și ai venit aici cu o misiune stupidă.

— M-am prins, am spus. Sunt prost. Așa se întâmplă, se prostește omul cu vârsta.

— Și cred că nu mai e cazul să te rețin.

— Nu mă reții deloc. Eu te rețin pe tine. Vreau să știu ce căutau acele cărți de vizită în țigări.

A tresărit; cea mai mică tresărire pe care ar fi putut-o avea.

— Cărțile mele de vizită sunt disponibile pentru toată lumea. Nu dau prietenilor mei țigări cu marihuană. Întrebarea ta rămâne stupidă.

— Poate te ajut să-ți amintești. Țigările erau într-un port-țigaret chinezesc sau japonez, o imitație de carapace de broască țestoasă. Ai văzut vreodată ceva de genul ăsta?

— Nu. Oricum, nu-mi amintesc.

— O să-ți mai dezvălui câte ceva. Port-țigaretul se afla în buzunarul unui om numit Lindsay Marriott. Ai auzit de el?

S-a gândit.

— Da. Nu putea să suporte lumina puternică și am încercat să-l tratez. Vroia să lucreze în cinematografie. Era pierdere de vreme. Cinematograful nu-l vroia.

— E ușor de ghicit asta. Ar fi arătat ca Isadora Duncan. Mai am încă ceva grozav. De ce mi-ai trimis o sută de dolari?

— Dragul meu domn Marlowe, a spus cu răceală. Nu sunt un prost. Am o meserie extrem de sensibilă. Sunt un fel de vraci. Asta înseamnă că fac lucruri pe care medicii, egoiști și fricoși, nu pot să le facă. Sunt în pericol tot timpul din cauza unor oameni ca tine. Vreau să pot estima pericolul înainte de a avea de-a face cu el.

— Un pericol foarte palid, cazul meu, nu?

— Practic nu există, a răspuns politicoș și a făcut un gest ciudat cu mâna stângă, care

mi-a atras atenția. Apoi, a pus încetișor mâna pe masa albă și a privit spre ea. Și-a înălțat din nou privirea adâncă și și-a încrucișat brațele.

— Auzul tău...

— Îi simt mirosul, am spus.

Nu mă gândeam la el. Mi-am întors capul spre stânga. Indianul ședea pe al treilea taburet alb, lângă catifeaua neagră.

Avea ceva în genul unui halat alb pe deasupra celorlalte haine. Stătea nemișcat, cu ochii închiși și cu capul aplecat puțin înainte, ca și când ar fi adormit de o oră. Fața lui puternică și închisă la culoare era plină de umbre.

M-am uitat înapoi la Amthor. Zâmbea cu zâmbetul lui imperceptibil.

— Pun pariu că văduvelor bogate le tremură dinții falși atunci când îl văd. Ce face el ca să câștige bani? Stă pe genunchii tăi și cântă cântece franțuzești?

A făcut un gest repezit.

— Treci la subiect, te rog.

— Noaptea trecută, Marriott m-a angajat să merg cu el într-un fel de expediție, al cărei scop era plata unor bani către niște pungași, într-un loc ales de ei. Eu am fost lovit în cap. Când mi-am revenit, Marriott era mort.

Nu s-au schimbat prea multe pe fața lui Amthor. N-a țipat și nici n-a început să se urce pe pereți. Dar pentru el a fost o reacție puternică. Și-a desfăcut brațele și apoi și le-a încrucișat invers. Gura lui arăta cruzime. Apoi a rămas nemișcat ca un leu de piatră de lângă Public Library⁶.

— Țigările au fost găsite la el, am adăugat.

S-a uitat la mine cu o privire de gheață.

— Dar nu de către poliție; eu le-am luat. Normal, din moment ce poliția nu te-a vizitat încă.

— Corect. Suta de dolari, a spus foarte blând, e mai mult decât suficientă.

— Asta depinde de ce dorești să cumperi cu ea.

— Ai țigările acelea la tine?

— Una din ele. Dar nu dovedește nimic. Cum spuneai, oricine ar fi putut avea cărțile tale de vizită. Doar mă întrebam de ce se aflau unde se aflau. Ai vreo idee?

— Cât de bine îl cunoșteai pe domnul Marriott? m-a întrebat.

— Nici un pic. Dar mi-am format niște păreri despre el. Lucruri care sar în ochi.

Amthor bătea cu degetele pe masa albă. Indianul tot mai dormea cu bărbia sprijinită în piept și pleoapele umflate, închise.

— Că veni vorba, ai întâlnit vreodată o doamnă Grayle, o lady bogată care locuiește în Bay City?

A aprobat din cap cu un aer absent.

— Da, i-am tratat centrii vorbirii. Avea un defect neimportant.

— Ai făcut o treabă bună cu ea. Vorbește la fel de bine ca și mine acum.

Asta a părut să-l amuze. Încă mai ciocănea cu degetele în masă. Ascultam bătaile. Era ceva în ele ce nu-mi plăcea. Sunau ca un fel de cod. S-a oprit, și-a încrucișat din nou brațele și s-a lăsat pe spate.

— Ce-mi place mie în afacerea asta este că toată lumea cunoaște pe toată lumea. Și doamna Grayle îl cunoștea pe Marriott.

— Cum ai aflat asta?, m-a întrebat încet.

N-am răspuns nimic.

— Va trebui să spui poliției despre țigările acelea, mi-a spus el.

Am ridicat din umeri.

— Te întrebi probabil, de ce nu te-am dat afară, a continuat Amthor. Second Planting ți-ar putea frânge gâtul ca pe o tulpină de țelină. Și eu mă întreb. Se pare că ai unele teorii. Dacă e vorba de șantaj, nu plătesc. Nu folosește la nimic — am mulți prieteni. Dar, bineînțeles, mai sunt indivizi care vor să mă facă să apar într-o lumină proastă. Psihiatrii, specialiști sexologi, neurologi, practicieni mărunți și nesuferiți cu ciocane de cauciuc și rafturi pline de literatură aberantă. Și, bineînțeles, ei toți sunt doctori. Câtă vreme eu sunt doar un vraci. Care este teoria ta?

Am încercat să-l fac să-și plece capul în fața privirii mele, dar nu era posibil. Mi-am umezit buzele. A tresărit ușor.

— Nu te pot condamna că vrei să o păstrezi pentru tine. Este o problemă la care trebuie să mă mai gândesc. Probabil, că ești mai inteligent decât mi s-a părut. Pot să fac și eu greșeli. Între timp...

⁶Biblioteca publica

S-a aplecat înainte și a pus ambele mâini pe globul alb lăptos.

— Cred că Marriott șantaja femeii, am spus. Și făcea parte dintr-o bandă care fura bijuterii. Dar cine îi spunea ce femeii să cultive, în așa fel încât să știe tot ce fac, să devină intim cu ele, să se culce cu ele, să le pună să se încarce cu bijuterii și să le scoată în oraș și apoi să se repeadă la telefon și să le spună băieților unde să opereze?

— Aceasta, a spus Amthor atent, este imaginea ta despre Marriott și despre mine? Sunt foarte dezgustat.

Mi-am apropiat fața de a lui până când n-a mai rămas decât o jumătate de metru între noi.

— Ești complice într-o afacere necurată. Dă-i ce formă îți place, dar tot o să rămâi băgat în asta. Și nu e vorba numai de cărțile de vizită, Amthor. După cum spuneai, oricine poate ajunge la ele. Nu e vorba de marihuana. Nu te-ai fi vârat într-o treabă ieftină ca asta, ai posibilități mult mai mari. Dar pe spatele fiecărei cărți de vizită era un spațiu liber. Iar în spațiile libere, se afla câteodată tot felul de lucruri scrise cu cerneală invizibilă.

A zâmbit sumbru, dar nu prea am avut timp să-l studiez. Măinile lui se mișcau pe globul de sticlă. Lumina s-a stins. Camera era în benză totală..

Capitolul 22

Mi-am împins scaunul înapoi, m-am ridicat și mi-am scos arma din tocul de sub braț. Dar a fost inutil. Haina era închisă la nasturi și m-am mișcat prea încet. Eram prea încet oricum, dacă era vorba să împrusc pe cineva.

Am simțit o adiere de vânt și miros de pământ. În întunericul desăvârșit, indianul m-a lovit din spate și mi-a imobilizat brațele lângă corp. A început să mă ridice. Puteam încă să mai scot arma și să trag la întâmplare, dar eram departe de prieteni și nu părea să aibă vreun rost.

Am renunțat la armă și l-am apucat de încheieturile mâinilor. Eram greu de ținut pentru că erau alunecoase. Indianul a răsuflat adânc și m-a trântit, lovindu-mă cu capul de podea. În loc să-l prind eu pe el, m-a prins el pe mine. Mi-a încrucișat mâinile la spate și un genunchi ca un colț de stâncă m-a lovit în spinare. M-a îndoit. Puteam fi îndoit. Nu sunt City Hall⁷. M-a îndoit.

Am încercat să țip, fără să am vreun motiv. Dar sunetul mi-a rămas în gât. Indianul m-a aruncat într-o parte și m-a imobilizat cu genunchii.

Mă avea împachetat. Măinile lui m-au apucat de gât. Câteodată mă trezesc noaptea. Îmi simt mâinile în jurul gâtului și îmi simt mirosul. Îmi simt respirația gătită și pierdută și degetele sleioase chinându-mă. Atunci mă trezesc, beau ceva și deschid radioul.

Eram aproape pe ducă atunci când s-au aprins din nou luminile, de un roșu sângerieu, din cauza sângelui din ochii mei. O față a plutit în jurul meu, o mână m-a atins cu delicatețe, dar celelalte mâini erau în continuare înfipite în gâtul meu.

O voce a spus cu blândețe.

— Lasă-l să respire... puțin.

Degetele s-au înmuiat. M-am smuls din strânsoarea lor. Ceva ce strălucea m-a lovit peste obraz.

Vocea a spus încet:

— Pune-l pe picioare.

Indianul m-a ridicat în picioare. M-a împins înapoi lângă perete, ținându-mă de încheieturile mâinilor.

— Amator, s-a auzit vocea blândă și obiectul acela lucios m-a lovit din nou peste față. Ceva cald picura încet. Am dat cu limba și am simțit gust de fier și de sare.

O mână îmi cerceta portofelul. O altă mână scotocea prin toate buzunarele. Țigara învelită în hârtie a ieșit la iveală și a fost despachetată. A dispărut undeva în ceața din fața mea.

— Erau trei țigări? a întrebat amabil vocea și chestia aia lucioasă m-a lovit din nou în maxilar.

— Trei, am zis înăbușit.

— Și unde spuneai că sunt celelalte?

— În biroul meu.

Obiectul strălucitor m-a lovit din nou.

⁷ — Primăria orașului

— Probabil mă minți, o să aflu.
O mulțime de luminițe roșii, jucăușe, străluceau în fața mea. Vocea a spus:
— Mai sugrumă-l puțin.
Degetele de fier s-au înfipt din nou în gâtul meu. Eram foarte aproape de el, foarte aproape de mirosul lui și de mușchii tari ai stomacului său. Am prins unul dintre degete și am încercat să-l îndoi.
Vocea a spus încet:
— Uimitor. Învață ceva.
Obiectul strălucitor a vâjâit din nou prin aer. M-a pocnit în falcă, sau în ceva ce fusese odată falca mea.
— Dă-i drumul. E îmblânzit.
Brațele groase și puternice s-au îndepărtat de mine. M-am aplecat, am făcut un pas și m-am proptit pe picioare. Amthor stătea zâmbind foarte liniștit, aproape visător în fața mea. Ținea arma mea în mâna lui delicată și frumoasă. O ținea îndreptată spre pieptul meu.
— Te-aș putea învăța, a spus cu vocea lui blândă. Dar la ce ar folosi? Un om mărunț și murdar într-o lume mărunță și murdară. Chiar dacă te luminez puțin, tot așa vei rămâne. Sau nu-i așa?
Zâmbea atât de frumos!
I-am zdrobit zâmbetul cu toată forța pe care o mai aveam.
N-a fost chiar atât de rău. S-a clătinat și sângele a început să curgă pe ambele nări. S-a echilibrat, s-a îndreptat și a ridicat din nou arma.
— Stai jos, copile, a spus cu blândețe. Am musafiri. Sunt atât de bucuroși că m-ai lovit! Mă ajută mult.
Am dat peste taburetul alb, m-am așezat pe el și mi-am pus capul pe masa cea albă lângă globul de un alb lăptos care strălucea din nou. Priveam fix la el, stând cu fața pe masă. Lumina mă fascina. Era o lumină frumoasă, o lumină frumoasă și blândă.
În spatele meu, în jurul meu, nu era decât liniște.
Cred că am adormit, pur și simplu, cu fața însângerată lipită de masă și cu un diavol subțire și frumos lângă mine, ținând arma mea în mâna lui, privindu-mă și zâmbind.

Capitolul 23

— În regulă, a spus un tip solid. Poți să te scoli acum.
Am deschis ochii și m-am ridicat.
— Afară, în camera cealaltă, amice.
Eram în picioare, încă visând. Am plecat undeva, printr-o ușă. Am recunoscut locul unde eram — camera de recepție, cea cu ferestre de jur împrejur. Afară era întuneric acum.
Femeia cu inele nepotrivite stătea la biroul ei. Un bărbat stătea în picioare, în spate.
— la loc aici, amice.
M-a împins în jos. Era un scaun frumos, drept dar confortabil, însă n-aveam chef de asta. Femeia din spatele biroului avea o agendă deschisă și citea cu voce tare din ea. Un om în vârstă și scund, cu o față lipsită de expresie și mustăți cărunte o asculta.
Amthor stătea lângă o fereastră, cu spatele la cameră, privind afară, la linia imobilă a oceanului, departe, în spatele luminilor de pe dig, în spatele lunii. Privea într-acolo ca și când i-ar fi plăcut. Și-a întors capul pe jumătate, ca să mă privească, și am observat că sângele îi fusese curățat de pe față, dar nasul nu mai era cel pe care îl văzusem prima oară, se putea sesiza o diferență de vreo două numere. Asta m-a făcut să zâmbesc, să-mi plescăi buzele și atât.
— Te distrezi, amice?
M-am uitat de unde venea zgomotul; era în fața mea și era cel care mă ajutase să ajung aici. Un roșcovan cu fața bătută de vânturi, de vreo nouăzeci de kilograme, cu dinți pătați și o voce puternică, de circar. Era dur, rapid și se hrănea cu carne crudă. Nimeni nu-l putea îmblânzi. Era genul de polițist care scuipă pe bastonul de cauciuc în fiecare seară, în loc să-și facă rugăciunea. Dar avea ochi veseli.
Stătea crăcănat în fața mea, ținând portofelul meu deschis în mână, zgâriind pielea cu unghia degetului mare de la mână dreaptă, ca și când i-ar fi plăcut doar să distrugă lucruri. Chiar și lucruri mici, dacă n-avea altceva. Dar sunt convins că ar fi zdrobit o mutră cu

mult mai multă plăcere.

— Cam scuturat, amice, nu? Din orașul mare și rău, nu? O mică încercare de șantaj, hm?

Pălăria era dată pe spate. Avea păr castaniu închis, transpirat, lipit de frunte. Ochii lui amuzați străluceau de îngâmfare.

Îmi simțeam gâtul ca și când ar fi fost strâns în menghină. M-am ridicat și- i-am simțit mirosul. Indianul. Avea degetele ca bucățile de oțel de scule.

Femeia s-o oprit din cititul agendei și a închis-o. Tipul mai în vârstă, scund și cu mustață căruntă, a clătinat din cap și a venit să stea în spatele celui care vorbea cu mine.

— Polițisti? i-am întrebat, frecându-mi bărbia.

— Tu ce crezi, băiete?

Umor de polițist. Cel scund se uita chiorâș și părea aproape orb.

— Nu din Los Angeles, am spus privindu-l. L-ar fi dat afară din cauza ochiului.

Tipul solid mi-a înapoiat portofelul. M-am uitat în el. Aveam încă toți banii. Și toate cărțile de vizită. Tot ce conținuse era înăuntru. Eram surprins.

— Spune ceva, amice, a zis cel solid. Ceva care să ne facă să ne îndrăgostim de tine.

— Dați-mi arma înapoi!

S-a aplecat puțin înainte și s-a gândit. Îl puteam vedea gândindu-se. Se simțea călcat pe bătătură.

— Ah, îți vrei arma, amice?

S-a uitat întrebător la cel cu mustața căruntă.

— Își vrea arma, i-a spus.

Apoi s-a uitat din nou la mine.

— Și la ce-ți trebuie arma, amice?

— Vreau să împușc un indian.

— A, vrei să împuști un indian, amice.

— Da, doar un indian.

S-a uitat din nou la cel cu mustața căruntă.

— Tipul ăsta e tare dur. Vrea să împuște un indian.

— Ascultă, Hemingway, nu mai repeta tot ce zic eu.

— Cred că tipul e trăznit. Tocmai m-a numit Hemingway. Tu ce zici, e traznit?

Cel cu mustața a mușcat o țigară și n-a zis nimic. Omul subțire și chipeș de la fereastră s-a întors și a spus cu blândețe:

— Cred că e posibil să fie puțin dezechilibrat.

— Nu văd nici un motiv să-mi spună Hemingway! Numele meu nu e Hemingway.

Omul în vârstă a adăugat:

— N-am văzut nici o armă.

S-au uitat amândoi la Amthor, care a spus:

— Este înăuntru, la mine. O să ți-o dau, domnule Blane.

Solidul și-a îndoit puțin genunchii și s-a aplecat până când i-am simțit respirația.

— De ce mi-ai spus Hemingway, amice?

— Sunt doamne de față!

S-a îndreptat din nou.

— Pricep.

S-a uitat la tipul cu mustață. Acesta a dat din cap, s-a întors și s-a îndreptat spre partea opusă a camerei. Ușa glisantă s-a deschis. Tipul a intrat și Amthor l-a urmat.

Era liniște. Femeia cu ten închis la culoare a privit în jos, spre suprafața biroului, și s-a încruntat. Solidul s-a uitat la sprânceana mea dreaptă și a clătinat ușor din cap dintr-o parte în alta, impresionat.

Ușa s-a deschis din nou și omul cu mustață s-a întors. A cules o pălărie de undeva și mi-a înmănat-o. A scos arma mea din buzunar și mi-a dat-o și pe asta. Știam că e descărcată, după greutate. Am prins-o sub braț și m-am ridicat.

— Să mergem, amice, a spus tipul solid. Departe de aici. Cred că puțin aer te va ajuta să te îndrepti.

— O.K., Hemingway.

— O face din nou, a zis tipul, supărat. Continuă să-mi spună Hemingway, pentru că sunt doamne de față. Înseamnă cumva vreo porcărie?

— Grăbește-te, a intervenit tipul cu mustață.

Solidul m-a prins de braț și ne-am îndreptat cu toții spre micul lift. Am intrat în el.

Capitolul 24

Când liftul a ajuns jos, am luat-o de-a lungul unui coridor îngust și am ieșit pe o ușă neagră. Afară era aer proaspăt și rece, deasupra stratului de ceață ce venea dinspre ocean. Am respirat adânc.

Tipul solid încă mă mai ținea de braț. Era o mașină acolo, o limuzină închisă la culoare, particulară. Solidul a deschis ușa din față.

— Nu e chiar confortul cu care ești obișnuit, amice. Dar puțin aer o să te ajute să-ți revii. Ai ceva împotriva? N-am vrea să facem vreun lucru care nu ți-ar place, amice.

— Unde e indianul?

Și-a mișcat puțin capul și m-a împins în mașină. M-a așezat în partea dreaptă, în față.

— A, da, indianul. Trebuie să-l omori cu un arc și o săgeată. Așa e corect. E și el în mașină, în spate.

M-am uitat în spate. Nu era nimeni.

— La naiba, nu-i aici, a zis solidul. Probabil, că cineva l-a ajutat să scape. Nu mai poți să lași nimic într-o mașină neîncuiată.

— Grăbește-te, a spus tipul cu mustață și s-a urcat în spate.

Hemingway a ocolit mașina și și-a înghesuit burta în spatele volanului. A pornit. A întors și am început să coborâm pe drumul mărginit de geranium sălbatic. O briză rece venea dinspre ocean. Stelele erau mult prea îndepărtate. Abia se vedeau.

Am ajuns la capăt și am luat-o pe drumul de munte asfaltat, fără nici o grabă.

— Cum se face că ai venit fără mașină, amice?

— Amthor a trimis după mine.

— De ce ar fi făcut asta, amice?

— Probabil, pentru că vroia să mă vadă.

— Băiatul ăsta are o imaginație bogată.

A scuipat în afară, a luat frumos o curbă și a lăsat mașina să alunece la vale.

— Noi am auzit că tu l-ai căutat la telefon și ai încercat să intri în legătură cu el. Deci, s-a gândit că n-ar fi rău să aibă o întrevedere, ca să știe cu cine are de-a face. Așa încât și-a trimis propria mașină.

— Pentru că știa că are de gând să cheme niște polițiști și că nu o să am nevoie de mașina mea ca să ajung acasă. O.K., Hemingway.

— Mda. Iar asta. Bine. Avea un dictafon sub masă și secretara lui a notat toată conversația; i-a citit-o domnului Blane.

M-am întors și l-am privit pe domnul Blane. Fuma liniștit o țigară, aproape adormit. Nu se uita la mine.

— A notat pe dracu. Probabil are o colecție de conversații special pregătite, pentru cazuri de genul ăsta.

— Poate ne poți spune de ce ai vrut să-l vezi pe tipul ăsta, a sugerat Hemingway politicos.

— Adică, să-ți spun cât încă mai am o bucățică de față?

— Oh, noi nu suntem băieți răi, a spus, cu un gest larg.

— Îl cunoști destul de bine pe Amthor, nu-i așa, Hemingway?

— Domnul Blane îl cunoaște. Eu respect ordinele.

— Cine naiba e domnul Blane?

— Este domnul care stă pe locul din spatele tău.

— Și în afară de asta, cine naiba e?

— Vai, dar toată lumea îl cunoaște pe domnul Blane.

— Bine, am spus simțindu-mă dintr-o dată foarte obosit.

Era ceva mai multă liniște, mai multe curbe, mai multe porțiuni asfaltate, mai mult întuneric și mai multă durere.

— Acum că suntem între prieteni, nu sunt doamne de față și nu mai avem suficient timp ca să aflăm de ce te-ai dus acolo, n-ai putea să-mi spui ce e chestia asta cu Hemingway?

— O poantă, am spus. O poantă foarte veche.

— Și cine e acest Hemingway?

— Un tip care obișnuia să spună aceleași și aceleași lucruri, până când te convingea că are dreptate.

— Probabil, că asta îi lua al naibii de mult timp. Ai o minte tare aiurită pentru un detectiv particular. Mai ai încă dinții tăi naturali?

— Mda, cu câteva plombe în ei.
— Atunci cu siguranță ești un norocos, amice. Omul din spate a intervenit.
— Lasă asta. Ia-o pe prima stradă la dreapta.
— Sigur.
Hemingway a dus limuzina pe o stradă îngustă și murdară care cobora. Am mers pe acolo cam o milă. Mirosul de salvie devenise insuportabil.
— Aici, a spus omul din spate.
Hemingway a oprit mașina și a tras frâna de mână.
S-a întins peste mine și a deschis ușa.
— Ei, mi-a făcut plăcere să te cunosc, amice. Dar nu te mai întoarce. Oricum, nu cu afaceri. Ieși.
— Mă duc acasă de aici?
Tipul din spate a intervenit iarăși:
— Grăbește-te.
— Mda. Te duci acasă de aici, amice. O să te descurci?
— Sigur, asta o să-mi dea timp să mă gândesc la câteva lucruri. De exemplu, voi, băieți, nu sunteți polițiști din Los Angeles. Dar unul dintre voi e polițist, poate chiar amândoi. Aș zice că sunteți din Bay City. Mă întreb de ce ați ieșit din zona voastră?
— N-o să fie cam greu de dovedit, amice?
— Noapte bună, Hemingway.
Nu mi-a răspuns. Nici unul din ei n-a mai vorbit. Am încercat să ies din mașină, am pus picioarele pe bordură și m-am aplecat puțin, amețit.
Tipul din spate a făcut o mișcare bruscă, pe care mai mult am simțit-o, decât am văzut-o. O gaură întunecată s-a deschis în fața mea, mult, mult mai adâncă decât noaptea care ne înconjură.
M-am scufundat în ea. Nu avea sfârșit.

Capitolul 25

Camera era plină de fum.
Fumul atârna în aer, în fire subțiri, urcând și coborând, ca o perdea din mărgelile mici și transparente. Două ferestre păreau a fi deschise pe peretele din fața mea, dar fumul nu se mișca. Nu mai văzusem niciodată această cameră. Ferestrele aveau gratii.
Eram amorțit și fără putere. Mă simțeam ca și când aș fi zăcut un an. Dar fumul mă deranja. M-am lăsat pe spate și m-am gândit la asta. După multă vreme am respirat adânc și am simțit o durere în plămâni.
— Foc! am strigat.
Asta m-a făcut să râd. Nu știu ce era așa de amuzant, dar am început să râd. Stăteam întins pe pat și râdeam. Nu mi-a plăcut râsul meu. Era un râs prostesc.
Un singur strigăt a fost de ajuns. Un zgomot de pași s-a auzit în afara camerei, o cheie a fost introdusă în broască și ușa s-a deschis. Un om a sărit înăuntru și a trântit ușa după el. Ținea mâna dreaptă lângă șold.
Era un om scund și slab, într-o haină albă. Ochii lui aveau o privire amețită, întunecată și fără vlagă. Erau vineți.
Am pus capul pe pernă și am căscat.
— Nu te supăra, Jack. Mi-a scăpat.
Stătea încruntat, cu mâna dreaptă lângă șoldul drept. O față sălbatică, ochi negri inexpressivi, piele alb-cenușie și un nas care semăna cu o carapace.
— Poate vrei și o cămașă de forță, s-a răstit la mine.
— Lasă, Jack. În regulă. Am dormit puțin. Unde sunt?
— Unde ți-e locul.
— Pare a fi un loc drăguț. Oameni drăguți, atmosferă drăguță. Cred că voi mai trage un pui de somn.
— N-ai face rău, a bombănit.
A ieșit. Ușa s-a închis. Cheia s-a răsucit și pașii s-au îndepărtat.
Nu a reușit să facă fumul mai suportabil. Încă mai plutea în mijlocul camerei. Ca o perdea. Nu se dizolva, nu pleca, nu se mișca. Era aer în cameră, îl puteam simți pe față. Dar fumul nu-l simțeam. Era ca o țesătură cenușie construită de o mie de păianjeni. Mă întrebam cum au reușit să-i pună să lucreze împreună.

Pijama din bumbac. În genul celor pe care le are Spitalul Central. Fără dublură, fără o cusătură mai mult decât strictul necesar. Bineînțeles, material de proastă calitate. Gulerul îmi zgâria gâtul, care era încă inflammat. Am început să-mi amintesc câte ceva. M-am ridicat și am simțit mușchii gâtului. Erau încă dureroși. Doar un indian... O.K., Hemingway. Deci, ai vrea să-te faci detectiv? Să câștigi bani buni? Nouă lecții ușoare. Furnizăm și insigne. Pentru încă 50 de cenți, trimitem și o centură.

Gâtul era dureros, iar degetele simțeau că nu simt nimic. Erau ca niște banane. M-am uitat la ele. Arătau ca niște degete. Nu prea frumoase. Degete obișnuite. Au fost livrate probabil împreună cu insigna, centura și diploma.

Era noapte. Lumea din spatele ferestrelor era întunecată. Un glob de porțelan atârna în mijlocul tavanului, susținut de trei fire. Era luminat. Avea o mulțime de luminițe colorate pe margine, portocalii și albastre. M-am uitat la ele. Mă săturasem de fum. În timp ce le priveam, au început să se deschidă ca niște hublouri și au apărut câteva capete. Mici, dar vii, ca de păpuși, dar vii. Era un om cu o beretă de marinar și un nas de Johnnie Walker, având o șapcă pe care era desenată o blondă; mai era un tip slăbuț, cu cravata răsucită, arătând ca un chelner dintr-o bodegă de pe faleză. Și-a dezlipit buzele și a întrebat:

— Cum doriți friptura, domnule? În sânge sau mai bine prăjită?

Am închis ochii și i-am strâns tare, iar când i-am deschis din nou, nu mai era decât un glob de porțelan, susținut de trei fire.

Dar fumul stătea nemișcat în aerul care se mișca.

Am apucat colțul unui cearceaf jegos și mi-am șters transpirația de pe față, cu degetele amorțite pe care le-am primit după absolvirea școlii, după nouă ore ușoare, plătite pe jumătate înainte. Căsuța Poștală Două Milioane Patru Sute Șaizeci și Opt de mii Nouă Sute și Douăzeci și Patru, Cedar City, Iowa. Scrântiți. Idioți.

M-am ridicat și după un timp am ajuns cu picioarele pe podea. Erau înțepenite și pline cu ace. Ace obișnuite, de cusut, în stânga, doamna. Ace mai mari în dreapta. Picioarele au început să simtă podeaua. M-am ridicat. Mult prea sus. M-am ghemuit de durere, respirând greu în timp ce mă țineam de o margine a patului, iar o voce care părea să vină de sub pat repeta într-una: „Ar trebui să.... ar trebui să... ar trebui să...”

Am început să merg, clătănându-mă ca un om beat. Pe o măsuță mică, albă, lucioasă, aflată între două ferestre cu gratii, se găsea o sticlă cu whisky. Arăta bine. Părea pe jumătate plină. Sunt mulți oameni drăguți pe lume, în ciuda aparențelor. Poți fi nemulțumit de ziarul de dimineață și te poți lua la hartă cu tipul care stă lângă tine în sala de cinema, poți să urli la politicieni și cu toate astea, sunt o grămadă de oameni buni pe lume. De exemplu, tipul care a lăsat aici jumătate de sticlă de whisky. Avea o inimă mare, cât sânii lui Mae West.

M-am îndreptat spre ea, am apucat-o cu mâinile pe jumătate înțepenite și am dus-o la gură, tanspirând ca și cum aș fi ridicat unul din picioarele podului Golden Gate.

Am luat o înghițitură lungă. Am pus din nou sticla jos, cu multă grijă. Am încercat să ling ce-mi cursese pe bărbie.

Whisky-ul avea un gust ciudat. Tocmai când realizam asta, am văzut o chiuvetă înghesuită într-un colț și am făcut-o. Da, am făcut-o. Am vomitat. Dizzy Dean n-a făcut niciodată un asemenea efort.

Timpul trecea. Mi-era greață, eram amețit, mă țineam strâns cu mâinile de marginea chiuvetei, scoțând strigăte animalice, cerând ajutor.

A trecut. M-am întors în pat, m-am întins pe spate și am zăcut acolo, respirând cu greutate și privind fumul, care nu mai era așa de clar. Nu mai era așa real. Poate era ceva cu ochii mei. Dintr-o dată, a dispărut cu totul, iar lumina globului de porțelan fixat în tavan a devenit mai puternică.

M-am ridicat din nou. Era un scaun de lemn lângă peretele cu ușa. Mai era încă o ușă, în afară de cea pe care intrase omul cu haină albă. De la toaletă, probabil. Acolo puteau să fie hainele mele. Podeaua era acoperită cu un linoleum în pătrate verzi și gri. Pereții erau zugrăviți în alb. O cameră curată. Patul în care zăcusem era din fier, îngust, pat de spital, mai scund decât e normal și avea curele subțiri de piele în ambele părți, cam în locurile unde ar trebui să se afle încheieturile și gleznela „pacientului”.

Era o cameră din care îți face plăcere să ieși.

Îmi simțeam tot corpul acum, capul amețit, gâtul inflammat și durerea din brațe. Nu-mi aminteam nimic despre brațe. Am suflecăt mânecile pijamalei și m-am uitat. Între cot și umăr mâinile erau pline de înțepături. În jurul fiecăreia se vedea o mică pată decolorată, de mărimea unui sfert de dolar.

Droguri. Am fost umplut cu droguri ca să rămân liniștit. Poate chiar scopolamină, ca să

mă facă să vorbesc. Prea multe droguri deodată. Am avut noroc să ies din starea asta. Unii reușesc, alții nu. Depinde de constituția fiecăruia. Droguri.

Asta era cauza fumului și a capetelor micuțe de pe marginea globului de porțelan, a vocilor, a gândurilor năstrușnice, a gratiilor și a amortelii pe care o simțeam la degete. Whisky-ul făcea parte probabil, din medicația necesară unei dezalcoolizări intensive. S-au gândit să nu ratez cumva vreun tratament.

M-am ridicat, dar n-am reușit să stau în picioare și am lovit cu stomacul peretele opus. Asta m-a făcut să cad și să respir greu multă vreme. Eram plin de transpirație și mă furnica tot corpul. Simțeam picăturile reci de sudoare formându-se pe frunte și apoi coborând încet de-a lungul nasului până ajungeau în colțul gurii, de unde le lingeam prosteste.

M-am ridicat încă o dată, mi-am fixat bine picioarele în podea și am reușit să stau aproape drept.

— O.K., Marlowe, am spus printre dinți. Tu ești un tip tare. Un om de fier, înalt de vreo 2 metri, 90 de kilograme dezbrăcat și spălat pe față. Mușchi puternici, maxilare tari. Poți să te descurci. Ai fost pus la pământ de două ori, sugrumat și lovit în falcă cu patul armei. Ai fost umplut cu droguri și ținut sub influența lor, până când ai ajuns la fel de nebun ca un șoarece dansator. Și ce înseamnă toate astea? Rutină. Acum să te văd făcând ceva într-adevăr dur, de exemplu, să-ți pui pantalonii.

M-am întins din nou pe pat.

Timpul a trecut. Nu știu cât. Nu aveam ceas în stare de funcționare. Oricum, ceasurile nu măsoară genul ăsta de timp.

M-am săltat. Devenise deja monoton. M-am ridicat în picioare și am început să merg. Nu e ușor să mergi. Inima îți saltă ca o pisică nervoasă. Mai bine mă întind la loc și mă culc. Mai bine stau cuminte o vreme. Ești într-un mare rahat, amice, O.K. Hemingway, sunt un tip slab. Nu pot să sparg o vază de flori, nici să rup o unghie de la un deget.

Nu contează. Merg. Sunt puternic. O să ies de aici.

Și m-am întins din nou pe pat.

A patra oară a fost ceva mai bine. Am traversat camera, înainte și înapoi de două ori. M-am dus la chiuvetă, am curățat-o puțin, m-am aplecat și am băut apă din palmă. Am așteptat câteva clipe și am mai băut puțin. Mult mai bine.

Am mers. Am mers. Am mers.

După jumătate de oră de mers, genunchii îmi tremurau, dar capul era limpede. Am mai băut apă, multă apă. Gemeam și beam apă.

M-am întors la pat. Era un pat minunat. Era făcut din petale de trandafir. Cel mai frumos pat din lume. L-au luat de la Carole Lombard. Pentru ea era prea moale. Mi-aș fi dat tot restul vieții ca să mă odihnesc în el două minute. Un pat minunat, moale, un somn minunat, ochi care se închid și pleoape care cad, sunetul blând al respirației, întineric, odihnă, perne moi...

Am mers.

Au construit piramidele, apoi s-au plictisit de ele, le-au dărâmat, piatra s-a transformat în nisip și a fost folosită pentru asfaltul din care e făcut barajul Boulder. După ce l-au construit, au adus apa în sud și au folosit-o pentru irigații.

Am mers, gândindu-mă la tot felul de lucruri. Nu mă puteam plictisi.

M-am oprit. Eram pregătit pentru o discuție.

Capitolul 26

Ușa de la toaletă era încuiată. Scaunul greu era mult prea greu pentru mine. Chiar așa trebuia să fie. Am luat perna și cearceafurile de pe pat și am dat salteaua la o parte. Era o rețea de arcuri dintr-un metal negru, lucios, lungi de vreo douăzeci de centimetri, prinse sus și jos cu alte arcuri, mai mici. M-am apucat să meșteresc la unul din ele. A fost cea mai dificilă treabă pe care am făcut-o vreodată. Zece minute mai târziu, aveam două degete însângerate și un arc scos. L-am întins. Îmi plăcea cum oscilează. Și avea un sunet plăcut.

Când am terminat, m-am uitat spre sticla de whisky. Ce bine mi-ar fi prins o băutură!

Am mai băut niște apă. M-am odihnit puțin, stând pe arcuri. Apoi m-am dus lângă ușă, mi-am apropiat gura de broască și am strigat cât am putut de tare:

— Foc! Foc! Foc!

A fost o așteptare scurtă și plăcută. A venit alergând greoi. Cheia n-a intrat bine în broască și s-a răsucit greu. Ușa a sărit într-o parte. Eram lipit de perete, în spatele ei.

Adusese alt baston de data asta, un instrument scurt și drăguț, învelit în piele maro. Privirea lui a poposit pe patul dezmembrat, apoi a început să cerceteze în jur.

Mi-am luat avânt și l-am lovit. L-am lovit la tâmplă și s-a prăbușit. Stătea în genunchi. L-am mai lovit de două ori. A scos un sunet înăbușit. Am luat bastonul din brațul neputincios. A gemut.

L-am lovit cu genunchiul în față și mă durea genunchiul. El nu mi-a spus dacă îl doare fața. Fiindcă mai horcăia încă, l-am pocnit cu bastonul.

Am luat cheia din ușă, de afară, am încuiat pe dinăuntru și m-am dus lângă el. Mai avea niște chei. Una dintre ele s-a potrivit la toaletă, unde atârnav hainele mele. Au scotocit prin buzunare. Bani nu mai erau în portofel. M-am întors la omul cu haina albă. Avea prea mulți bani pentru meseria pe care o practica. Am luat ceea ce îmi aparținea, apoi l-am târât până în pat, l-am legat de mâini și de picioare și i-am îndesat un metru de cearceaf în gură. Avea nasul sfărâmat. Am așteptat un timp ca să mă conving că poate respira.

Îmi părea rău pentru el. Un om mărunț, încercând să-și păstreze slujba și să încaseze cecul săptămânal. Poate avea soție și copii. Păcat. Singurul lui ajutor era bastonul. Nu era prea cinstit. Am pus jos sticla de whisky desfăcută, așa încât ar fi putut ajunge la ea, dacă n-ar fi avut mâinile legate.

L-am bătut pe umăr. Îmi venea să plâng pentru el.

În toaletă erau toate lucrurile mele, chiar și tocul de piele și arma, fără gloanțe în ea. M-am îmbrăcat greu, datorită degetelor înțepenite.

Tipul din pat dormea. L-am lăsat acolo și l-am încuiat înăuntru.

Afară era un culoar lung și liniștit, cu trei uși închise. Nici un sunet nu se auzea din spatele lor. O carpetă deschisă la culoare era pusă pe jos și era la fel de tăcută, ca și restul casei. La capăt era alt hol, perpendicular pe primul, și începutul unei scări mari, vechi, cu balustrada din stejar alb. Cobora în spirală până la un hol slab luminat, care avea două uși cu vitralii, era pardosit cu mozaic și acoperit cu două carpete groase. O rază de lumină se strecura pe lângă o ușă aproape închisă. Dar nici un zgomot.

O casă veche, cum se construiau pe vremuri și nu se mai construiesc acum. Aflată probabil pe o stradă liniștită, înconjurată cu tufe de trandafiri și având o mulțime de flori în față. Cât despre interior, important e să nu se audă țipetele.

Tocmai pusesem un picior pe scară, când am auzit un om tușind. Asta m-a făcut să sar înapoi și am văzut că în capătul primului hol era o ușă pe jumătate deschisă. M-am îndreptat în direcția aceea, în vârful picioarelor. Am așteptat, lipit de ușa parțial deschisă, fără să intru. O rază de lumină cădea lângă piciorul meu, pe carpetă. Omul a tușit din nou. Era o tuse adâncă, din plămâni puternici. Liniștită și relaxată. Nu era treaba mea. Treaba mea era să ies de aici. Dar orice individ care stătea cu ușa deschisă în casa asta mă interesa. Putea fi un grangur sau un servitor. M-am apropiat puțin. Un ziar a foșnit.

Am putut vedea o parte dintr-o cameră aranjată ca o cameră, nu ca o celulă. Un birou negru avea pe el o pălărie și niște reviste. Ferestre cu perdele din dantelă, un covor bun.

Arcurile patului au scrâșnit. Un tip solid, ca și tușea lui. Am prins ușa cu vârfurile degetelor și am mai împins-o câțiva centimetri. Nu s-a întâmplat nimic. Capul meu s-a strecurat înăuntru. A fost cel mai lent lucru pe care l-am făcut în viața mea. Acum am văzut bine camera, patul și omul din el; scrumiera plină cu mucuri de țigări se revărsa pe noptieră și de acolo pe covor. O mulțime de ziare erau împăștiat pe pat. Unul din ele stătea într-o pereche de mâini uriașe, acoperind o față uriașă. Am văzut părul, pe la marginea ziarului. Era negru, ondulat și foarte des, cu o fâșie de piele albă sub el. Ziarul s-a mișcat puțin și mi-am ținut respirația, dar tipul nu și-a ridicat privirea.

Avea nevoie de un bărbierit. Oricum, tot nebărbierit ar fi arătat. Îl mai văzusem, pe Central Avenue, într-o tavernă de negri, numită Florian's. Era îmbrăcat într-un costum țăpător, cu mingi albe de golf pe haină și un pahar de whisky în mână. Și îl mai văzusem cu un Army Colt, arătând ca o jucărie în mâna lui, trecând cu ușurință printr-o ușă. Văzusem căeva din activitățile lui. Toate bine făcute.

A tușit din nou, s-a răsucit pe spate, a căscat și s-a întins după un pachet mototolit de țigări, aflat pe noptieră. La capătul degetului mare a strălucit o flacăra. Pe nări a ieșit fum.

— Ah, a suspinat, și ziarul a ajuns din nou în fața mutrei lui.

L-am lăsat acolo și am pornit-o înapoi pe hol. Domnul Moose Malloy se afla pe mâini bune. M-am dus la scări și am coborât.

O voce murmură ceva în spatele unei uși puțin deschise. Am așteptat să aud o altă voce răspunzând. Nimic. Era o conversație telefonică. M-am apropiat de ușă și am ascultat. Era o voce foarte joasă, practic un murmur. N-am înțeles nimic. Pe urmă s-a auzit un

clinchet. Liniște după aceea.

Era timpul s-o șterg, cât mai departe. Așa că am deschis ușa și am pășit înăuntru.

Capitolul 27

Era un birou nici prea mare, nici prea mic, cu un aspect foarte ordonat. O bibliotecă cu uși de sticlă, având înăuntru cărți grele. Un dulăpior de prim ajutor pe perete. Un sterilizator din email și sticlă, plină cu ace și seringi puse la copt. Un birou masiv, lat, având pe el o sugativă, un cuțit de bronz pentru tăiat hârtie, o trusă de stilouri, o agendă, mai nimic în rest, exceptând coatele unui om îngândurat, care-și acoperea fața cu palmele.

Printre degetele răsfirate, galbene, i-am văzut părul de culoarea nisipului ud, atât de neted, încât părea pictat pe scalp. Am mai făcut trei pași și ochii lui trebuie să se fi uitat dincolo de birou, pentru că mi-a văzut pantofii. Și-a ridicat capul și m-a privit. Ochi adânci, palizi, într-o față ca pergamentul. Și-a descleștat mâinile, s-a lăsat pe spate și s-a uitat spre mine, inexpresiv.

Și-a întins mâinile cu gesturi greoaie și nemulțumite și când s-au oprit din nou, una dintre ele era foarte aproape de marginea biroului.

Am făcut încă doi pași și i-am arătat bastonul. Arătătorul și degetul mijlociu se tot deplasau către colțul biroului.

— Soneria n-o să te ajute cu nimic în seara asta, am zis. L-am trimis la culcare pe băiatul ăla puternic.

Ochii lui păreau adormiți.

— Ați fost un om foarte bolnav, domnule. Foarte bolnav. Nu vă pot recomanda să intrați în normal, încă.

— Mâna dreaptă, am zis și l-am amenințat cu bastonul. S-a chircit ca un șarpe încolțit.

Am trecut pe partea cealaltă a biroului rânjind fără vreun motiv anume. Avea un pistol. În sertar, bineînțeles. Toți au un pistol în sertar și întotdeauna pun mâna pe el prea târziu, dacă mai ajung să-l atingă. L-am scos. Era un „38 automatic” un model standard, mai prost decât al meu, dar puteam să-i folosesc muniția. Nu am văzut gloanțe în sertar. Numai în încărcătorul lui.

S-a mișcat abia perceptibil, privind trist.

— Poate mai ai o sonerie sub covor. Poate da alarma la cartierul general. N-o folosi. O oră de-acum încolo sunt un tip foarte dur. Cine intră pe ușa asta iese cu picioarele înainte.

— Nu e nici o sonerie sub covor, a zis încet, cu un accent străin, greu sesizabil.

Am luat încărcătorul lui plin și încărcătorul meu gol și le-am schimbat între ele. Am scos glonțul de pe țeava pistolului său și l-am lăsat alături. Am încărcat pistolul meu și m-am dus pe cealaltă parte a biroului.

Ușa avea o yală. M-am întors, am încuiat-o și am auzit un clinchet. Mai era și un lanț. L-am folosit.

— Whisky, am zis.

A început să-și agite mâinile.

— Whisky!

S-a dus la dulăpiorul cu medicamente și a scos o sticlă plată cu etichetă verde și un pahar.

— Două pahare, am zis. Am încercat o dată whisky-ul vostru și era gata-gata să ajung pe insula Catalina.

A adus două pahare mici, a scos dopul și a umplut paharele.

— Întâi tu.

A zâmbit puțin și a ridicat unul dintre pahare.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule — ce-a mai rămas din ea.

A băut. Am băut și eu. Am luat sticla, am pus-o lângă mine și am așteptat reacția inimii. A început să bată tare, dar era iarăși în pieptul meu, la locul ei.

— Am avut un coșmar. O idee tâmpită. Se făcea că eram legat, îndopat cu droguri, încuiat într-o celulă. Mi-a fost foarte rău. Am dormit. N-am mâncat nimic. Am fost lovit la cap și adus într-un loc unde mi s-au întâmplat toate astea. S-au obosit destul de tare. Nu sunt chiar așa important.

N-a zis nimic. Mă privea. În ochii lui se citea uimirea, ca și când s-ar fi întrebat cât mai am de trăit.

— M-am trezit și camera era plină de fum. Era doar o halucinație, o iritație a nervului

optic sau cum dracu numește asta, un tip ca tine. În loc de șerpi roz, vedeam fum. Deci, m-am trezit și un dur în haină albă a venit și mi-a arătat un baston. A trecut ceva timp, până am fost în stare să- i iau. I-am luat cheile, mi-am luat hainele și banii mei din buzunarul lui. Și iată-mă aici. Vindecăt. Ce părere ai?

— N-am nimic de zis.

— Vrei, nu vrei, tot o să zici. Abia aștept să-mi spui câte ceva. Obiectul ăsta — și am ridicat bastonul — te va convinge. A trebuit să-l împrumut de la cineva.

— Vă rog să mi-l dați imediat, a zis, cu un zâmbet pe care puteai să-l îndrăgești. Semăna cu zâmbetul unui călău care vine în celulă să te măsoare, pentru sicriu. Puteai să-l îndrăgești, dar n-ai mai fi trăit destul pentru asta. I-am pus bastonul în palmă, în palma stângă.

— Acum și pistolul, vă rog, a zis încet. Ați fost foarte bolnav, domnule Marlowe. Insist să vă întoarceți în pat.

M-am holbat la el.

— Sunt doctor Sonderborg și n-aș vrea să faceți vreo prostie.

A pus bastonul pe birou, în fața lui. Avea un zâmbet rigid, ca un pește congelat. Degetele lui lungi se mișcau ca niște fluturi muribunzi.

— Arma, vă rog. Vă sfătuiesc...

— Cât e ceasul, domnule temnicer?

M-a privit surprins. Aveam ceas la mână, dar se opri.

— E aproape miezul nopții. De ce?

— Ce zi e?

— Dragă domnule, e duminică seara, bineînțeles. M-am rezemat de birou, am încercat să mă gândesc și am pus arma aproape de el, așa încât să fie tentat să o ia.

— Au trecut mai mult de 48 de ore. Nu-i de mirare că sunt în halul ăsta. Cine m-a adus aici?

M-a privit și mâna lui stângă a început să se miște către armă.

— Nu mă face să fiu dur, am strigat. Nu mă face să renunț la manierele elegante și la engleza literară. Spune-mi, cine m-a adus aici.

Avea curaj. A încercat să-mi ia arma. Numai că nu mai era unde o văzuse el. M-am lăsat pe spate și am pus pistolul pe genunchi.

S-a înroșit, s-a întins după sticla de whisky, și-a turnat încă un pahar și l-a dat pe gât. A respirat adânc și s-a scuturat. Nu-i plăcea gustul băuturii. Nici unui drogat nu-i place.

— Vei fi arestat imediat ce ieși de aici, a zis tăios. Ne-ai fost încredințat de către un ofițer de poliție...

— Poliția n-avea voie să facă așa ceva.

Asta l-a tulburat puțin. Fața lui gălbejită a început să se strâmbe.

— Amestecă bine și toarnă. Cine m-a adus aici, de ce și cum? Sunt puțin cam nervos în seara asta. Vreau să dansez în spumă. Aud vocea zeului morții. De mult n-am mai omorât pe cineva. Dă-i drumul, doctore Fell. Eliberează corzile viorii, lasă muzica să ne învalui.

— Sunteți intoxicat cu narcotice, a spus rece. Erați aproape mort. A trebuit să vă dau digitalis de trei ori. V-ați luptat, ați țipat, a trebuit să vă constrângem.

Cuvintele veneau atât de repede, încât nu se mai deosebeau unul de altul.

— Dacă părăsiți spitalul meu în starea aceasta, veți avea mari necazuri.

— Ai spus că ești doctor — adică medic?

— Desigur, sunt doctor Sonderborg, după cum v-am mai spus.

— Nu te luptă și nu țipi atunci când ești sub influența narcoticelor, doctore. Pur și simplu intri în comă. Ia mai încearcă. Și fă o selecție. Nu vreau decât lucruri importante. Cine m-a băgat în clinica asta particulară, ciudată?

— Dar...

— Nici un dar. Te fac praf. Te înec într-un butoi cu vin de Malmsey. Chiar mi-aș dori un astfel de butoi ca să mă scufund eu însumi în el. Shakespeare. Și el bea. Hai să mai luăm o doză de medicament. M-am întins după sticlă și am turnat pentru amândoi. Ia zi, Karloff.

— Poliția v-a adus aici.

— Care poliție?

— Poliția din Bay City, bineînțeles.

Degetele lui galbene și agitate au apucat paharul.

— Suntem în Bay City.

— Aha! Și poliția asta, avea în nume?

— Sergeant Galbraith, cred. Nu era de la patrulă. El și încă un ofițer v-au găsit

agitându-vă prin fața casei, într-o stare jalnică, vineri seara. V-au adus aici, pentru că era mai aproape. Am socotit că sunteți un drogat care a luat o doză prea mare. Poate m-am înșelat.

— E o poveste bună. Nu pot dovedi că e falsă. Dar de ce m-ați ținut aici?

— Și-a încrucișat mâinile.

— V-am spus de o sută de ori că vă simțeați foarte rău și că nu sunteți încă sănătos.

Ce-ați fi vrut să fac?

— Probabil că-ți datorez niște bani, atunci.

A ridicat din umeri.

— Bineînțeles. Două sute de dolari.

Mi-am tras scaunul puțin mai în spate.

— Al dracului de ieftin! Încearcă să-i iei.

— Dacă plecați de aici, a zis tăios, veți fi arestat imediat.

M-am aplecat peste birou și am răsuflat în nasul lui.

— Atunci să nu fie numai pentru că am ieșit de aici, Karloff. Deschide seiful acela.

S-a ridicat și a respirat adânc.

— Ați mers deja prea departe.

— Nu-l deschizi?

— În nici un caz.

— Ceea ce țin eu în mână este o armă.

A zâmbit amar.

— E un seif teribil de mare, am zis. Și e nou. Asta e o armă foarte bună. Nu-l deschizi?

Nimic nu s-a schimbat pe fața lui.

— Fir-ar a dracului de treabă, am exclamat. Atunci când ai o armă în mână, toată lumea ar trebui să te asculte. Dar nu merge întotdeauna, nu-i așa?

A zâmbit, cu o plăcere sadică. M-am retras. Nu mai rezistam. M-am rezemat de birou și el a așteptat, cu buzele întredeschise. Am stat așa câteva clipe, privindu-l în ochi. Am zâmbit. Rânjea ca o cârpă unsuroasă. Sudoarea i-a apărut pe frunte.

— La revedere. Te las pe mâini mai murdare decât ale mele.

M-am dus la ușă, am deschis-o și am ieșit.

Ușile din față erau deschise. Am văzut o boltă și o grădină plină cu flori. Un mic chioșc și o poartă. Casa era pe un colț. Era o noapte rece și umedă, fără lună.

Pe una din plăcuțele de pe colț scria Descanso Street. Casele de pe stradă erau luminate. Am așteptat să aud o alarmă. Nimic. Pe cealaltă plăcuță scria Twenty-third Street. Am luat-o spre Twenty-Fifth Street și am ajuns la numărul 800. La 819 stătea Anne Riordan. Ce noroc!

Am mers o bună bucată de vreme fără să-mi dau seama că am arma în mână. N-am auzit nici o alarmă.

Am continuat să merg. Aerul îmi făcea bine, dar se cam terminase cu whisky-ul și mă simțeam și eu terminat. Casele erau din cărămidă, iar strada avea brazi pe margini. Semăna mai degrabă cu Capitol Hill din Seattle, decât cu o stradă din sudul Californiei.

La numărul 819 era încă lumină. O poartă înaltă și îngustă, lipită de un gard viu înalt, din chiparoși. În fața casei erau tufe de trandafiri. Am mers pe o potecă și am așteptat puțin înainte de a suna. S-a auzit un clinchet și peste câteva clipe o voce la o drăcie electrică ce îți permite să vorbești cu musafirul fără să deschizi ușa.

— Da, vă rog.

— Marlowe.

Poate i s-a tăiat respirația, poate a fost doar sunetul aparatului închis.

Ușa s-a deschis larg și a apărut Anne Riordan, într-un costum subțire, verde deschis.

M-a privit speriată. Fața ei, luminată de felinarul de la intrare, a devenit foarte palidă.

— Dumnezeu!, a gemut. Arăți ca tatăl lui Hamlet!

Capitolul 28

Camera de zi avea un covor maroniu, scaune albe și roz, un șemineu din marmură neagră cu un grătar foarte înalt de alamă, rafturi pentru cărți în perete și draperii crem pe peretele opus celui pe care se afla o oglindă venețiană. Nu era nimic feminin în cameră, cu excepția unei oglinzi înalte, cu o bucată de podea neacoperită în fața ei.

Eram prăbușit pe un scaun, cu picioarele pe un taburet. Am băut două cești cu cafea

neagră, apoi niște whisky, am mâncat două ouă fierte și o felie de pâine prăjită, apoi iarăși cafea neagră, cu brandy în ea. Toate astea s-au întâmplat într-o altă cameră, dar nu sunt capabil să-mi aduc aminte cum arăta.

Eram din nou în formă, aproape treaz. Stomacul nu mai era lipit de șira spinării.

Anne Riordan s-a așezat în fața mea, aplecată, cu bărbia fină sprijinită în palma la fel de fină, cu ochii negri sub zulfii maro-roșcat. Avea un creion înfipt în păr. Părea îngrijorată. I-am spus câte ceva, nu tot. Am evitat în special partea cu Moose Malloy.

— Credeam că te-ai îmbătat. Nu mi-am imaginat că ai putea să vii la mine altfel. Credeam că ai ieșit cu blonda. Credeam... nu mai știu ce credeam.

— Pariez că n-ai cumpărat toate astea scriind, am spus privind în jur. Nici măcar dacă ești plătită pentru ceea ce ai crezut că ai crezut.

— Iar tata nu le-a cumpărat luând mita. Ca porcul ăsta, care e șeful poliției acum.

— Nu e treaba mea.

— Am avut niște terenuri la Del Rey. Terenuri nisipoase. Dar s-au dovedit a fi bogate în petrol.

Am dat din cap și am băut din paharul frumos, de cristal, pe care-l țineam în mână. Lichidul din el avea un gust minunat.

— Un tip se poate stabili aici fără dureri de cap. Se mută, pur și simplu. Totul e aranjat pe gustul unui bărbat.

— Dacă e genul. Și dacă îl dorește cineva.

— N-ai valet, asta-i singura problemă.

— Numai tu nu te-ai muta aici, a izbucnit. Ai prefera să ți se spargă capul, să ți se injecteze droguri și să-ți folosească mutra drept panou de baschet. Și câte altele, probabil.

N-am zis nimic. Eram prea obosit.

— Bine că ți-a trecut prin cap să te uiți în filtrele alea. După cum vorbeai pe Aster Drive, am crezut că ai pierdut firul.

— Cărțile alea de vizită nu înseamnă nimic.

S-a holbat la mine.

— Spui asta după ce ai fost pocnit de niște polițiști corupți și ți-au făcut timp de două zile o cură de droguri, ca să te învețe să-ți vezi de treburile tale? Când lucrurile sar în ochi!?

— Trebuia să spun asta. E stilul meu. Crud. Ce sare în ochi?

— Că psihiatrul ăsta elegant e un bandit. Alege victimele, le aburește mintea, apoi le spune băieților să se ducă să ia bijuteriile.

— Chiar crezi asta?

M-a privit fix. Am terminat paharul și mi-am compus din nou o mutră răutăcioasă. A ignorat-o.

— Bineînțeles, că așa cred. Și tu gândești la fel.

— E puțin mai complicat decât crezi.

A zâmbit drăguț, dar acru.

— Te rog să mă ierți. Am uitat pentru o clipă că ești detectiv. Trebuie să fie complicat, nu-i așa? Un caz simplu e ceva indecent.

— Chiar este mai complicat.

— În regulă. Ascult.

— N-am ce să-ți spun. Așa cred. Îmi mai dai ceva de băut?

S-a ridicat.

— Ar trebui să mai bei și apă din când în când, așa, ca să nu-i uiți gustul.

Mi-a luat paharul.

— Asta o să fie ultimul, a zis.

A ieșit din cameră, s-a auzit zgomot de cuburi de gheață puse în pahar, am închis ochii și am ascultat. Nu știu de ce am venit. Dacă băieții știu despre mine atât de multe câte cred eu, atunci s-ar putea să mă caute aici. Ar fi o mare porcărie.

A venit cu paharul și degetele ei reci — de la gheață — le-au atins pe ale mele. Le-am ținut câteva clipe, apoi le-am dat drumul încet, așa cum te desparți de un vis, atunci când te trezești cu soarele în față.

S-a înroșit, s-a dus înapoi la scaunul ei, s-a așezat și a făcut o mulțime de mișcări încercând să stea cât mai comod. Și-a aprins o țigară și m-a privit.

— Amthor e un tip destul de brutal, am zis. Dar nu-l văd în postura de șef al unei bande de hoți de bijuterii. Poate mă înșel. Dacă era șeful și avea impresia că știu ceva despre el, nu mai ieșeam viu din spitalul ăla. Dar are și el motive să se teamă. Nu s-a enervat decât atunci când am început să aberez despre scris invizibil.

M-a privit curioasă.
— Era așa ceva?
Am zâmbit.
— Dacă era, nu l-am citit.
— E un mod destul de ciudat de a ascunde date despre o anumită persoană,, nu crezi?
Ar fi putut să nu fie găsite. În filtrul unei țigări !
— Cred că Marriott se temea și era convins că dacă i se întâmpla ceva, cărțile de vizită vor fi găsite. Poliția l-ar fi scotocit prin toate buzunarele. Ceea ce mă pune pe gânduri este faptul că, dacă Amthor ar fi șeful, atunci n-ar mai fi nimic altceva de aflat.
— Adică, dacă Amthor l-a omorât sau a pus să fie omorât? Dar ceea ce știa Marriott despre Amthor poate să nu aibă nici o legătură cu crima.
M-am lăsat pe spate, m-am lipit de spătarul scaunului, am terminat băutura și m-am prefăcut că gândesc. Am dat din cap.
— Dar furtul de bijuterii are legătură cu crima. Iar noi, presupunem că Amthor are legătură cu furtul de bijuterii...
Mi-a aruncat o privire șireată.
— Sunt convinsă că te simți groaznic. N-ai vrea să te culci?
— Aici?
S-a înroșit toată. Și-a mișcat bărbia.
— Cam asta era ideea. Nu mai sunt copil. Cui dracu îi pasă ce fac eu?
Am lăsat paharul și m-am ridicat.
— Mă simt cuprins de unul din rarele mele momente de delicatețe. Vrei să mă duci până la o stație de taxi, dacă nu ești prea obosită?
— Nesuferit ce ești!, a zis supărată. Ți-au făcut capul praf, te-au umplut de droguri și ai nevoie de un somn bun, după care te scoli devreme și ești iarăși detectiv.
— Cred că o să mă culc ceva mai târziu.
— Ar trebui să stai într-un spital, nenorocitul!
— Uite ce e! N-am mintea prea limpede în seara asta, dar sunt convins că nu trebuie să mai pierd timpul pe aici. N-am nici o probă împotriva acestor indivizi, dar nu le sunt prea simpatici. Tot ce aş putea spune ar fi interpretat împotriva mea, pentru că în acest oraș totul se cumpără.
— E un oraș frumos, a spus tăios. Nu poți să judeci...
— Bine. E un oraș frumos. Ca și Chicago. S-ar putea să locuiești acolo multă vreme și să nu vezi nici o armă. Sigur, e un oraș frumos. Probabil că nu sunt mai mulți bandiți decât în Los Angeles. Numai că un oraș mare nu poate fi cumpărat cu totul. Asta, în schimb, da. Asta-i diferența. De-aia vreau să plec de aici.
S-a ridicat și și-a împins bărbia către mine.
— Te duci la culcare imediat, chiar aici. Ai un dormitor separat, te duci acolo și...
— Promiți că încui ușa la camera ta?
S-a înroșit și a strâns din buze.
— Uneori am impresia că ești un tip grozav. Alteori — că ești cel mai nesuferit om pe care l-am întâlnit vreodată.
— Oricum ar fi, vrei să mă duci până la o stație de taxi?
— Ba, o să rămâi aici, a strigat. Abia stai pe picioare. Ești bolnav.
— Nu sunt atât de bolnav încât să fac altceva decât vreau să fac, am spus răutăcios.
A ieșit repede, sărind peste cele două trepte dintre camera de zi și hol. S-a întors cu un pardesiu peste costumul subțire, fără pălărie, cu părul roșcat arătând la fel de furios, ca și fața. A descuiat o ușă laterală, a împins-o nervoasă, a ieșit și i-am auzit pașii pe potecă, apoi sunetul unei uși de garaj ridicate. Ușa unei mașini s-a deschis, apoi s-a închis zgomotos.
Motorul a pornit și lumina farurilor a pătruns prin ușa de sticlă, rămasă deschisă.
Mi-am luat pălăria de pe un scaun, am stins câteva lumini și am remarcat că ușa de sticlă avea yală. Am privit puțin înapoi, înainte de a închide ușa. Era o cameră drăguță. O cameră în care e plăcut să stai în papuci.
Am închis ușa, mașina a venit lângă mine, am ocolit-o și am intrat.
M-a dus până acasă, mută, supărată. A condus în mare viteză. Când am coborât în fața blocului meu, mi-a spus noapte bună cu o voce nervoasă, a întors mașina în mijlocul străzii și a dispărut înainte ca eu să apuc să-mi scot cheile din buzunar.
Ușa de la numărul 11 era încuiată. Am descuiat-o, am intrat în holul mereu mușegăit și am luat-o spre scări și lift. Am urcat pe jos. Lumină palidă pe culoar. Sticlele cu lapte în fața ușii. Era și o gură de aerisire, care nu reușea niciodată să învingă mirosul de mâncare.

Toată lumea dormea și blocul era liniștit ca o pisică somnoroasă. Am descuiat ușa apartamentului meu, am intrat și am tras aer în piept, apoi am stat câțva timp lângă intrare înainte de a aprinde lumina. Un miros cunoscut, de praf și de tutun, mirosul unei lumi în care a trăit și continuă, să trăiască un bărbat singur.

M-am dezbrăcat și m-am culcat. Am avut coșmaruri și m-am trezit de câteva ori transpirat. Dar dimineața mă simțeam iarăși în formă.

Capitolul 29

Stăteam pe marginea patului; în pijama, mă gândeam că e cazul să mă ridic, dar nu eram foarte hotărât. Nu mă simțeam foarte bine, dar era mai bine decât ar fi trebuit și mult mai bine, decât dacă aș fi avut ceva important de făcut. Capul era mare, fierbinte și mă durea, limba era uscată și încărcată, gâtul era țeapăn și falcile nu erau tocmai în regulă. Dar am avut și zile mai neplăcute.

Era o dimineață cu ceață deasă, dimineața unei zile ce se anunța călduroasă. M-am ridicat din pat și mi-am pipăit stomacul. Mă durea. Piciorul stâng era întreg. Nu simțeam ace în el, așa că l-am pus să facă primul pas.

Eram încă amețit, când am auzit bătăi puternice în ușă, genul de ciocănit care te face să deschizi ușa cinci centimetri, să scuipi și să o închizi la loc.

Am deschis-o ceva mai mult de cinci centimetri. Era locotenent-detectiv Randall, într-un costum maro din gabardină, cu o șapcă din piele de porc, calm, curat, sobru, cu o privire răutăcioasă. A împins ușa încet și eu m-am dat la o parte. A intrat, a închis ușa și a privit în jur.

— Te caut de două zile, a zis, dar nu se uita la mine. Măsura camera cu privirea.

— Am fost bolnav.

A început să se plimbe cu un pas vioi, cu părul strălucind, șapca sub braț și mâinile în buzunare. Și-a scos o mână din buzunar și a pus-o pe un teanc de ziare.

— N-ai fost aici.

— Am fost într-un spital.

— Ce spital?

— Un spital veterinar.

S-a strâmbat de parcă l-aș fi pălmuit. Apoi a devenit posac.

— Nu-i cam devreme pentru genul ăsta de poante?

N-am răspuns. Mi-am aprins o țigară, am tras un fum și m-am prăbușit pe pat.

— Nu mă pot înțelege cu indivizi ca tine. Ar trebui să te închid.

— Am fost bolnav și nu mi-am băut cafeaua încă. Nu te poți aștepta la poante de mai bună calitate.

— Ți-am spus să nu mai lucrezi la cazul ăsta.

— Numai că nu ești Dumnezeu. Nu ești nici măcar Isus.

Am mai tras un fum. M-a înțepat ceva, dar a fost mai bine decât prima dată.

— Nici nu-ți dai seama câte necazuri îți pot face!

— Posibil.

— Știi de ce n-am făcut-o până acum?

— Mda.

— De ce?

S-a aplecat puțin, atent ca un terrier, cu o privire dură, specifică polițiștilor cu vechime.

— Pentru că nu m-ai găsit.

S-a îndreptat și s-a ridicat pe călcâie. Fața i s-a mai luminat puțin.

— Credeam că ai să spui altceva. Te-aș fi pocnit.

— Nu știu dacă douăzeci de milioane de dolari te sperie. Dar știu că muntele ăsta de bani îți poate da ordine.

A respirat adânc, cu gura puțin deschisă. A scos încet un pachet de țigări din buzunar și l-a desfăcut. Degetele îi tremurau puțin. Și-a pus o țigară între buze și s-a uitat după un chibrit pe măsuta pentru ziare. A aprins țigara cu grijă, a pus bățul de chibrit în coșul de gunoi, nu pe covor, și a tras un fum.

— Ți-am dat un sfat la telefon alaltăieri. Joi.

— Vineri.

— Da, vineri. Nu l-ai luat în seamă. Înțeleg de ce. Dar atunci nu știam că ascunzi niște

lucruri. Am sugerat o linie de acțiune care părea potrivită pentru caz.

— Ce zici că ascund?

M-a privit în tăcere.

— Nu vrei niște cafea?, am întrebat. Poate te face mai uman.

— Nu.

— Eu vreau.

M-am ridicat și am plecat spre bucătărie.

— Stai jos, a strigat Randall. N-am terminat.

Am continuat să merg spre bucătărie, am umplut un ibric și l-am pus pe foc. Am băut un pahar cu apă rece, de la chiuvetă, apoi încă unul. M-am întors cu un al treilea pahar, m-am oprit în ușă și m-am uitat la Randall. Era înconjurat de fum. Privea spre podea.

— De ce să nu mă duc la doamna Grayle, dacă a trimis după mine?

— Nu despre asta ziceam.

— Mda, dar ai fi spus-o și p-asta.

— N-a trimis ea după tine.

Și-a ridicat privirea. Obrajii erau negri de furie.

— Tu te-ai băgat pe sub pielea ei, practic, ți-ai căutat o slujbă.

— Interesant. Dacă îmi amintesc bine, n-am discutat nimic despre o slujbă. N-am găsit nimic important în povestea ei. Vreau să zic, nimic de care să mă agăț. Nici un capăt de fir. Bănuiesc că ți-a povestit și ție.

— Da. Berăria aia de pe Santa Monica e o ascunzătoare pentru hoți. Dar asta nu înseamnă nimic. N-am obținut nimic de acolo. Hotelul de vis-a-vis e dubios și el. Dar nimeni dintre cei pe care îi căutăm. Doar pungași mărunți.

— Ea ți-a spus că m-am băgat pe sub pielea ei?

— Nu.

M-am întors la bucătărie, am făcut cafeaua și am lăsat-o să picure. Randall m-a urmat de data asta și s-a așezat în ușă.

— Banda asta de hoți de bijuterii lucrează în Hollywood și în împrejurimi de vreo zece ani, din câte știu eu, a zis. De data asta au sărit peste cal. Au omorât un om. Cred că știu de ce.

— Dacă e opera unei bande și rezolvi cazul, va fi primul astfel de succes de când locuiesc eu în orașul ăsta. Și pot să numesc și să descriu cel puțin, încă o duzină de treburi d-astea.

— Drăguț din partea ta, Marlowe.

— Greșesc?

— Nu, fir-ar a dracului. Câteva au fost clasate. Adevărații vinovați n-au fost prinși. Au condamnat niște vagabonzi ordinari.

— Mda. Cafea?

— Dacă beau cafea, promiți să discutăm decent, ca de la bărbat la bărbat, fără poante nesărate?

— Încerc. Dar nu-ți spun toate ideile mele.

— Mă descurc și fără ele, a zis acru.

— Ai un costum frumos.

Iarși s-a posomorât.

— Costumul ăsta costă două sute șaptezeci și cinci, a mârâit.

— Doamne, ce polițist!, am zis și m-am întors la aragaz.

— Miroase bine. Cum o prepari?

Am turnat.

— Metoda franceză. Cafea puțin măcinată. Fără hârtie de filtru.

Am scos zahărul din dulap și frișca din frigider. Ne-a așezat la masă, față în față.

— Bolnav, spital, astea erau poante?

— Nu. Am avut necazuri, în Bay City. Am fost dus la spital. Nu unul normal. O clinică privată pentru dezalcoolizare și tratament anti-drog.

— Bay City? Joci tare, Marlowe.

— Nu-mi place să joc tare. S-a întâmplat. N-am mai pățit așa ceva până acum. Am fost pocnit de două ori, ultima dată de un tip care pretindea că e ofițer de poliție și arăta a ofițer de poliție. Am fost lovit cu propriul meu pistol și frământat de un indian puternic. Am fost aruncat în clinica aia, inconștient, m-au încuiat, m-au drogat, m-au legat. Și nu pot să dovedesc nimic, decât că am o întreagă colecție de vânătăi și mâna stângă plină de înțepături.

S-a uitat fix la colțul mesei.

— În Bay City, a zis încet.
— Numele e melodios. Un cântec în noroi.
— Ce căutai acolo?
— Polițiștii ăștia m-au dus acolo. Eu eram la un tip din Stillwood Heights. Asta e în Los Angeles.
— Un tip numit Jules Amthor, a zis încet. De ce ai ascuns țigările alea?
M-am uitat în jos. Proastă mică!
— Mi s-a părut interesant că el — Marriott — avea tabachera asta suplimentară. Cu țigări conținând marihuană. Se pare că în Bay City drogurile se pun în țigări rusești cu filtre găurite.
A împins către mine ceașca goală și i-am umplut-o din nou. Privirea lui îmi mătura fața, linie cu linie, milimetru cu milimetru, ca Sherlock Holmes cu lupa sau Thorndyke cu monoculul.
— Ar fi trebuit să-mi spui, a zis amar. Și-a frecat buzele cu un obiect din acelea de pânză care se folosește drept șervețel. Dar nu le-ai tăiat. Mi-a spus fata.
— La dracu! Un bărbat nu mai poate face nimic în țara asta! Tot timpul se bagă femeile.
— Îi place de tine, a zis Randall politicos, ca un ofițer FBI din filme, puțin trist, dar foarte sigur pe el. Tatăl ei era un polițist foarte bun, dar și-a pierdut slujba. Ea se amestecă în cazul ăsta pentru că te place.
— E drăguță. Dar nu e stilul meu...
— Nu-ți plac fetele drăguțe?
Și-a mai aprins o țigară, apoi a îndepărtat fumul din fața lui.
— Îmi plac fetele vesele, păcătoase, trecute prin de toate.
— Ca să te descarci, a zis Randall indiferent.
— Bineînțeles. Ce altceva am făcut toată viața mea? Acum ce fac?
A zâmbit pentru prima oară. Probabil își îngăduie patru zâmbete pe zi.
— Nu scot nimic de la tine, a zis.
— Ți voi sugera o idee, deși te-ai gândit și tu probabil la asta, Acest Marriott șantaja femeii, doamna Grayle mi-a spus asta. Dar nu numai atât. Era cel care îndruma atacurile bandei. Un tip din înalta societate, care se întâlnește cu victimele și pregătește terenul. Iese cu diverse femei, ajunge să le cunoască destul de bine. Să luăm jaful ăsta de săptămâna trecută, joi. Pute. Dacă Marriott n-ar fi condus, sau n-ar fi dus-o pe doamna Grayle la Troc, sau n-ar fi dus-o acasă pe drumul acela, nu s-ar fi întâmplat nimic.
— Chiar dacă ar fi condus șoferul, lucrurile nu s-ar fi schimbat prea mult, a remarcat Randall. Șoferii nu își asumă riscul de a fi împușcați pentru numai nouăzeci pe lună. Am vrut doar să spun că nu puteau fi prea multe jafuri cu Marriott singur cu o tipă. Altfel ar fi bătut la ochi și ar fi transpirat ceva.
— Succesul afacerii e asigurat de faptul că nu se vorbește despre ea. Drept recompensă pentru că marfa e înapoiată la un preț de nimic.
— Nu m-ai convins. Femeile vorbesc despre orice. S-ar fi aflat că acest Marriott e un tip cu care e periculos să ieși.
— Probabil, chiar s-a aflat. De-asta l-au eliminat. Randall s-a uitat fix la mine. Amesteca cu lingurița în ceașca goală. M-am întins și i-am umplut-o.
— Asta mă interesează. Poți să dezvolti?
— L-au folosit. Dar se terminase. Începuse să se vorbească despre el, după cum ai sugerat. Din treburi din astea nu poți să te retragi, pur și simplu. Așa că i-au aranjat o ultimă participare la acțiune. Uite ce e, au cerut chiar foarte puțin pentru colier. Iar Marriott era intermediarul. Cu toate astea, era speriat. În ultimul *moment* s-a gândit că ar fi bine să nu se ducă singur. A imaginat și o mică șmecherie, astfel încât poliția să aibă un fir dacă i se întâmpla ceva. Un fir care să ducă la un om suficient de dur și de inteligent, pentru a fi șeful unei astfel de bande, un om aflat în neobișnuita postură de a putea obține informații despre femei bogate. Pare copilăresc, dar a mers.
Randall a scuturat din cap.
— O bandă ar fi luat tot ce avea și ar fi aruncat cadavrul în mare.
— Nu. Vroiau să arate ca o treabă făcută de un amator. Vroiau să-și continue afacerile. Probabil, au găsit alt om.
Randall a scuturat din nou din cap:
— Omul spre care conduc acele cărți de vizită nu e genul. Are o afacere proprie, care merge. M-am interesat. Tu ce crezi despre el?
Ochii lui erau negri, prea negri.

— Mie mi s-a părut foarte potrivit. Niciodată nu ai prea mulți bani. Iar afacerea lui e o chestie temporară. Are faimă și toată lumea vine la el, dar după un timp, faima dispare și afacerea se duce de râpă. Asta dacă nu se ocupă decât de psihiatrie. Exact ca vedetele de cinema. Cinci ani, să zicem. Cam atât ar putea lucra. Deci, dacă are o modalitate de a folosi informațiile aflate de la femeile astea, face orice ca să o păstreze.

— Am să fiu mai atent în ceea ce îl privește. Dar acum mă interesează mai mult, Marriott. Hai să ne întoarcem în timp. Cum l-ai cunoscut?

— El m-a cunoscut. A luat numărul din cartea de telefon. Așa a zis, cel puțin.

— Avea cartea ta de vizită.

Am fost mirat.

— Da. Uitasem.

— Te-ai întrebat vreodată de ce te-a ales tocmai pe tine? Lăsând la o parte memoria ta scurtă.

L-am privit pe deasupra ceștii cu cafea. Începea să-mi placă. Era chiar polițist, nu numai o vestă și o cămașă.

— Deci, de-asta ai venit.

A dat din cap.

— Da. Restul a fost doar așa, pentru conversație.

A zâmbit politicos și a așteptat. L-am mai turnat cafea. S-a lăsat pe o parte și s-a uitat de-a lungul suprafeței crem a biroului.

— Cam prăfuit, a zis absent, apoi s-a îndreptat și m-a privit în ochi. Poate ar fi trebuit să pun problema puțin altfel. Spre exemplu, cred că părerea ta despre Marriott e corectă. Am găsit douăzeci și trei de miare în seiful lui — pe care am avut suficient timp să-l căutăm. Am mai găsit niște chitanțe și o poliță de împrumutat ce îi dă drepturi asupra unei proprietăți din West Fifty-fourth Place.

A luat o linguriță, s-a jucat cu ea în cană și a zâmbit.

— E vorba despre 1644 West Fifty-fourth Place.

— Mda, am mârâit.

— Erau și oarece bijuterii în seiful lui Marriott, marfă destul de bună. Dar nu cred că erau furate de el.

I-au fost date ca să le vândă, dar i-a fost frică. Asta judecând după ceea ce ți-a spus ție.

Am dat din cap.

— Da, așa gândea.

— Da. Poliția aia nu prea m-a interesat inițial, dar să vezi ce s-a întâmplat. Noi, la poliție, primim toate rapoartele despre crime și decese dubioase, de la toate secțiile. Ar trebui să le citim în aceeași zi. E o regulă, ca să ai siguranță în ceea ce faci, să nu deranjezi pe cineva fără motiv. Dar noi trecem peste regula asta. N-avem încotro. Ultimele rapoarte le-am studiat abia azi dimineață. Unul dintre ele povestește despre uciderea unui negru pe Central, joia trecută. De către un ex-pușcăriaș, numit Moose Malloy. Există și un martor. Și să fiu al dracului, dacă martorul nu ești tu!

A zâmbit, al treilea zâmbet.

— Îți place?

— Ascult.

— Dar asta s-a întâmplat azi dimineață. M-am uitat la numele tipului care a făcut raportul și îl cunosc: Nulty. Mi-am dat seama că n-o să facă nimic. Nulty este genul de om... ai fost vreodată la Crestline?

— Îhî.

— Ei bine, lângă Crestline e un loc în care sunt puse o grămadă de rulote uzate, transformate în căsuțe. Am și eu o casă pe acolo, dar nu o rulotă. Cutiile astea nu mai au roți și au fost aduse în camioane. Nulty este genul de individ care ar sta într-o căsuță de-asta și ar tăia frunză la câini toată ziua.

— Urât din partea ta! Îți este coleg.

— Așa că l-am sunat pe Nulty, el a dat din colț în colț, a scuipat de câteva ori, apoi a zis că tu ai avut o idee despre o fată pe care o cheamă Velma și pe care Malloy o iubea tare și că te-ai dus s-o vezi pe văduva tipului care conducea localul unde s-a petrecut crima, local care fusese pentru albi și la care lucraseră un timp Malloy și fata. Iar adresa văduvei este 1644 West Fifty-fourth Place, proprietatea de care se ocupa Marriott.

— Așa.

— Fiindcă mi s-a părut că sunt deja prea multe coincidențe pentru o singură dimineață, am venit la tine. Iar până acum am fost foarte calm și răbdător.

— Pare mai mult decât este. Această Velma e moartă, după spusele doamnei Florian. Am fotografia ei.

M-am dus în sufragerie și eram în drum spre sacou, atunci când am început să-mi simt mâna ciudat de goală. Dar nu luaseră nici măcar fotografiile. Le-am luat, le-am dus la bucătărie și am pus poza arlechinului în fața lui Randall. A studiat-o atent.

— N-o cunosc. Și cealaltă?

— Țasta e un articol despre doamna Grayle. Anne Riordin a făcut rost de el.

S-a uitat și a dat din cap.

— Pentru douăzeci de milioane, m-aș însura cu ea, a zis.

— Trebuie să-ți mai spun ceva. Noaptea trecută eram atât de furios, încât m-am gândit să mă întorc acolo și să încerc să mă descurc singur. Spitalul e la intersecția străzilor Twenty-third și Descanso, în Bay City. E condus de un individ numit Sonderborg, care zice că e doctor. Clinica asta e o ascunzătoare pentru bandiți. L-am văzut noaptea trecută acolo pe Moose Malloy. Într-o cameră.

Randall era foarte liniștit; mă privea. :

— Sigur?

— Nu-l pot confunda. E un tip mare, enorm. Nu mai cunosc pe nimeni care să arate așa.

Mă privea, nemișcat. Apoi, foarte încet, și-a scos picioarele de sub masă și s-a ridicat.

— Hai să mergem la doamna Florian.

— Și Malloy? .

S-a așezat din nou.

— Povestește-mi totul, cu amănunte.

I-am povestit. M-a ascultat fără să-și dezlipească privirea de pe fața mea. Cred că nici n-a clipit. Respira cu gura ușor deschisă. Capul era nemișcat. Degetele băteau gingaș în masă. După ce am terminat, m-a întrebat:

— Cum arată acest doctor Sonderborg?

L-am descris cât am putut de bine.

S-a dus în cealaltă cameră și s-a așezat lângă telefon. A format și a vorbit încet, multă vreme. Apoi s-a întors. Între timp, am mai făcut niște cafea, am fiert câteva ouă, am prăjit două felii de pâine și le-am uns cu unt. M-am pregătit să mănc.

Randall s-a așezat în fața mea și și-a sprijinit bărbia în palmă.

— Am trimis un tip de la narcotice să arunce o privire pe acolo. Poate mai găsește ceva. Pe Malloy sigur, nu. El trebuie să fi plecat la zece minute după tine. Pot să pun pariu.

— De ce n-ai vorbit cu poliția din Bay City?

Am pus sare pe ouă.

Randall n-a zis nimic. Când m-am uitat la el, am observat că se înroșise și părea jenat.

— Ești cel mai bine crescut polițist pe care l-am întâlnit până acum, i-am spus.

— Termină mai repede de mâncat. Trebuie să plecăm.

— După ce mănc trebuie să fac un duș, să mă bărbieresc și să mă îmbrac.

— N-ai putea să mergi în pijama? a întrebat acru.

— Deci, chiar atât de mare e mafia în orașul ăla?

— Este orașul lui Laird Brunette. Se spune că a reușit să pună un primar, contribuind cu 30 de miare.

— E proprietarul clubului Belvedere?

— Plus două vapoare-cazino.

— Dar e în zona noastră!

S-a uitat în jos, la unghiile curate și strălucitoare.

— Ne oprim pe la biroul tău ca să luăm celelalte două cărți de vizită. Dacă mai sunt.

Și-a împreunat degetele.

— Dacă îmi dai cheile, fac eu asta până te bărbierești și te îmbraci.

— Mergem împreună. Poate am ceva corespondență.

A dat din cap, s-a așezat și a aprins încă o țigară. M-am bărbierit, m-am îmbrăcat și am plecat cu mașina lui Randall.

Aveam corespondență, dar nu merita efortul de a fi citită. Cele două țigări din sertar erau neatinsse. Se pare că nimeni n-a cotrobăit prin birou. Randall a luat țigările, le-a mirosit și le-a pus în buzunar.

— I-ai dat una dintre cărțile de vizită. Nu era nimic pe spatele ei, așa că nu s-a mai deranjat să le caute și pe celelalte. Am impresia că lui Amthor nu îi e prea frică; a crezut doar că încerci să-l șantajezi. Hai să mergem.

Capitolul 30

Bătrâna Spioană a scos nasul câțiva centimetri în fața ușii, a adulmecat atentă, ca și când ar fi putut să simtă parfum de violete, s-a uitat de-a lungul străzii cu o privire iscoditoare și a dat din capul ei alb. Eu și Randall ne-am scos pălăriile. În cartierul ăsta, un asemenea gest îi face să te asemeni cu Valentino. Părea să mă recunoască.

— Bună dimineața, doamnă Morrison. Putem să intrăm un minut? Acesta este locotenentul Randall, de la cartierul general.

— La naiba! Sunt foarte ocupată. Am mult de călcat.

— Nu vă reținem decât un minut.

S-a dat la o parte din fața ușii, am trecut pe lângă ea și am intrat în holul unde se afla piesa aceea de la Mason City sau de unde o fi fost, apoi în sufrageria cu perdele din dantelă. A închis ușa cu multă grijă, ca și când ar fi fost făcută din foiță. Purta un șorț cu alb și bleu în dimineața asta. Privirea era la fel de tăioasă, iar bărbia nu mai crescuse. S-a proțăpît la jumătate de metru de mine, și-a împins fața înainte și m-a privit în ochi.

— N-a primit-o.

Am fost mulțumit. Am dat din cap, m-am uitat la Randall și Randall a dat din cap, apoi s-a dus la fereastră și a privit spre casa doamnei Florian. S-a întors încet, cu șapca din piele de porc sub braț, țănoș ca un conte francez dintr-o piesă jucată de studenți.

— N-a primit-o, am zis.

— Nu, n-a primit-o. Sâmbătă a fost întâi aprilie. Ziua Păcăleliilor. La dracu', la dracu'!

S-a oprit și era gata-gata să se șteargă la ochi cu șorțul, dar și-a amintit că e din cauciuc. Asta a supărat-o puțin. Și-a încleștat buzele.

— Când a trecut poștașul și n-a luat-o spre casa ei, a ieșit și l-a strigat. Dar el a scuturat din cap și a mers mai departe. Ea a intrat înapoi în casă. A trântit ușa atât de tare, încât am crezut că o să se rupă. Parcă era nebună.

Bătrâna Spioană i s-a adresat lui Randall pe un ton tăios:

— Vreau să-ți văd insigna, tinere. Tânărul de lângă tine mirosea a whisky data trecută. N-am prea multă încredere în el.

Randall a scos din buzunar o insignă strălucitoare, cu auriu și bleu, și i-a arătat-o.

— Ești chiar de la poliție, a acceptat ea. Ei bine, duminică nu s-a întâmplat nimic. A ieșit după băutură. S-a întors cu două sticle plate.

— Gin, am zis. Ca să vezi ce fel de om este. Oamenii finuți nu beau gin.

— Oamenii finuți nu beau deloc, a ținut să sublinieze bătrâna.

— Mda. Și a venit ziua de luni, iar poștașul a trecut din nou pe lângă casa ei. De data asta a fost chiar nervoasă.

— Întotdeauna vorbești așa de mult, tinere? Nici nu lași omul să deschidă gura!

— Îmi pare rău, doamnă Morrison, e foarte important pentru noi...

— O fi, dar văd că tânărul celălalt poate să-și țină gura închisă.

— E înșurat, am spus. Are exercițiu.

Fața ei a devenit violetă și mi-a amintit, neplăcut, de droguri.

— Ieși afară până nu chem poliția!

— Un ofițer de poliție se află chiar lângă dumneavoastră, a zis Randall scurt. Nici un pericol.

— Așa e. Violetul a început să dispară de pe față. Nu mai vorbesc cu omul ăsta!

— Nici mie nu-mi place. Deci, doamna Florian n-a primit nici astăzi scrisoarea recomandată.

— Nu.

Vorbea scurt și tăios. Avea o privire vinovată. A început să vorbească repede, prea repede.

— A fost cineva aici noaptea trecută. Nu l-am văzut. M-am dus la film cu niște prieteni. Imediat ce ne-am întors... nu, imediat ce au plecat ei, o mașină a demarat de lângă casa alăturată. Repede și fără lumini. N-am văzut numărul.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, lungă, vinovată. M-am întrebat de ce vinovată; m-am îndreptat spre fereastră și am ridicat perdeaua de dantelă. O uniformă bleu-gri era lângă casă. Tipul care o purta, avea pe umăr o geantă grea de piele și pe cap o șapcă cu cozoroc.

Am plecat de lângă fereastră mârâind.

— Nu sunteți prea atentă! O să fiți retrogradată!

— Nu e o poantă bună, a zis Randall rece.

— Privește pe fereastră, i-am spus încet.

S-a uitat și expresia feței i s-a schimbat. A stat liniștit, privind-o pe doamna Morrison. Aștepta ceva, un sunet anume. Și sunetul a venit.

Era sunetul unui obiect introdus în cutia de scrisori de pe ușa principală. Ar fi putut fi ceva pentru care trebuia să semneze, dar n-a fost. S-au auzit pași pe alee, apoi pe stradă, și Randall s-a dus din nou la fereastră. Poștașul nu s-a oprit la casa doamnei Florian. Bleugriul lui s-a tot îndepărtat, sub povara unei genți grele, de piele.

Randall a întors capul și a întrebat cu o politețe desăvârșită:

— De câte ori vine poștașul dimineața în cartierul ăsta, doamna Morrison?

S-a gândit.

— Numai o dată, a zis tăios. O dată dimineața și o dată după amiază.

Ochii ei s-au mișcat într-o parte și-n alta. Bărbia ca de șoarece tremura dintr-un motiv oarecare. Măinile s-au agățat de bretelele de cauciuc ce susțineau șorțul.

— Livrarea de dimineață a trecut, a zis Randall visător. Scrisorile recomandate le aduce tot poștașul obișnuit?

— Nu, curier special, a lătrat vocea bătrână.

— Oh! Dar duminică ea a strigat la poștaș, atunci când nu s-a oprit la casa ei. Și n-ați spus nimic despre curierul special.

Era frumos să vezi cum lucrează — cu altcineva.

Gura ei s-a deschis și dinții străluceau, semn că au stat toată noaptea într-un pahar cu cine știe ce soluție. Apoi a scos un fel de lătrat, a aruncat șorțul și a plecat din cameră.

Randall a privit ușa pe care a dispărut. Era dincolo de arcadă. A zâmbit. Un zâmbet de om obosit.

— Direct și deloc politicos. De acum încolo, tu o să fi acela care o face pe durul. Mie nu-mi place să mă port urât cu femeile bătrâne, chiar dacă depun mărturii false.

A continuat zâmbind:

— Aceeași poveste întotdeauna. Am experiență. Ptiu! A început cu fapte, cât știa, dar nu era prea interesant, așa că le-a mai înflorit puțin.

S-a întors și am ieșit în hol. Din fundul casei se auzeau suspine. În relațiile cu un om foarte răbdător, mort demult, plânsul era probabil, o armă. Pentru mine era doar un plâns de femeie bătrână, enervant.

Am ieșit din casă în liniște, am închis ușa principală cu multă grijă și am fost foarte atenți cu cea de a doua ușă, să nu facă vreun zgomot. Randall și-a pus șapca și a oftat. A dat din umeri, apoi și-a depărtat de corp mâinile bine întreținute. Încă se mai auzeau suspine provenind din fundul casei. Poștașul era la două case mai încolo.

— Am experiență, a zis Randall încet și și-a mișcat buzele.

Am mers spre casa alăturată. Doamna Florian nu luase nici acum rufele de pe sârmă. Atârneau, galbene și uscate, pe o sârmă din curte. Am urcat scările și am sunat. Nici un răspuns. Am bătut la ușă. Nici un răspuns.

— Era descuiat data trecută.

A încercat ușa, cu atenție. Era încuiată de data asta. Am revenit pe alee și ne-am dus în spatele casei, într-o zonă pe care n-o putea vedea Bătrâna Spioană. Ușa din spate avea și ea o plasă împotriva tânțarilor. Randall a ciocănit. Nu s-a întâmplat nimic. A coborât cele două trepte de lemn și a pornit pe un drum de mașină, de mult timp nefolosit, cu buruieni crescute pe el; a ajuns la un garaj de lemn. Ușa a scârțâit. Garajul era gol. Nu erau decât niște bușteni foarte vechi, tocmai buni de pus pe foc, unelte pentru grădinărit și multe sticle, în lăzi. De o parte și de alta a ușii, la colțurile pereților, atârna câte un păianjen mare și negru. Randall a luat o bucată de lemn și i-a omorât, foarte calm. A închis ușa și a luat-o înapoi pe drum până în fața casei. A sunat, a bătut, dar n-a răspuns nimeni. S-a întors fără grabă, uitându-se peste umăr la stradă.

— E mai ușor prin spate. Găina aia bătrână n-o să observe nimic. A mințit prea mult.

A urcat cele două trepte și a ridicat cârligul ușii exterioare, folosind lama unui briceag. Așa am ajuns la a doua ușă. Era plină de găuri și unele găuri erau pline de muște.

— Dumnezeuule, ce mod de a trăi! a zis.

Într-adevăr, era ușor de intrat prin spate. Un șperaclu banal a descuiat ușa. Dar mai era și un zăvor

— Asta mă pune pe gânduri, am zis. Cred că a pățit ceva. Altfel, nu s-ar fi încuiat așa. E prea nepăsătoare.

— Tu știi mai bine, a zis Randall și s-a uitat la mica fereastră din ușă. Am să împing geamul înăuntru. Sau terminăm mai rapid?

— Lovește-o zdravăn. Cui îi pasă pe aici?

— S-a făcut.

S-a dat puțin înapoi și a lovit ușa lângă yală, cu piciorul paralel cu podeaua. Ceva a pocnit și ușa s-a mișcat câțiva centimetri. Am împins-o, am luat de pe linoleum o bucată de metal rupt și l-am pus politicos pe o balustradă de lemn, lângă nouă sticle de gin, goale.

Muștele bâzâiau lângă fereastra închisă a bucătăriei. Puțea. Randall s-a oprit și a privit cu atenție.

A trecut de ușile batante, reușind să nu le atingă decât cu degetul mic. Sufrageria era neschimbată. Radioul tăcea.

— E un radio frumos, a zis Randall. Scump. Dacă l-a plătit... ia uite!

S-a așezat într-un genunchi și s-a uitat de-a lungul covorului. Apoi, s-a dus lângă radio și a mișcat cu piciorul un cablu. Am văzut ștecherul scos din priză. S-a aplecat și a studiat butoanele radioului.

— Mda. Mari și curate. „Isteață treabă. Pe cablu nu rămân amprente, nu-i așa?

— Bagă-l în priză și vezi dacă e deschis.

S-a uitat puțin împrejur și a băgat ștecherul în priză. Imediat s-au aprins luminițele. Am așteptat. Obiectul a mârâit câțva timp, apoi din difuzor a țâșnit un sunet foarte puternic. Randall a sărit la cablu și l-a scos din priză. Sunetul s-a întrerupt brusc. S-a îndreptat, cu ochii licărind.

Ne-am dus în dormitor. Doamna Jessie Pierce Florian zăcea în pat, pe diagonală, într-o rochie de casă din bumbac, șifonată, cu capul atârând dincolo de marginea patului. Unul din picioarele patului era uns cu ceva ce plăcea muștelor.

Era moartă de mult.

Randall n-a atins-o. A privit-o multă vreme, apoi s-a uitat la mine, dezvelindu-și dinții.

— Moartea pare să fie leitmotivul acestui caz. Acum n-au folosit decât o pereche de mâini. Dumnezeu, dar ce mâini! Uită-te la urmele de pe gât, la spațiul dintre urmele de degete.

— Tu trebuie să te uiți, am zis și m-am întors. Bietul Nulty! Nu mai e vorba doar de un negru.

Capitolul 31

Un gândac negru, strălucitor, cu cap roz și pete roz pe spate s-a târât încet pe suprafața lăcuită a biroului lui Randall și și-a agitat antenele încolo și încoace, ca și când ar fi analizat cum e vântul în vederea decolării. Se clătină un pic în timp ce mergea, de parcă ar fi fost o bătrână încărcată cu prea multe sacoșe. Un polițist oarecare stătea la alt birou și vorbea încontinuu la receptorul unui telefon demodat, încât vocea sa părea o șoaptă într-un tunel. Vorbea cu ochii întredeschiși, cu palma mare, brăzdată de cicatrici, pusă pe biroul din fața lui, strângând între încheieturile degetului arătător și celui mijlociu un chiștoc fumegând.

Gândacul a ajuns la marginea biroului lui Randall și a pășit în gol. A căzut pe spate, a dat de câteva ori din piciorușele sale subțiri și noduroase, apoi a făcut pe mortul. Cum nimeni nu l-a băgat în seamă, și-a agitat iarăși membrele și, cu mult efort, s-a răsucit pe burtă. S-a dus încet, ca pe roțile, într-un colț unde nu avea să găsească nimic, de unde nu avea să ajungă nicăieri.

De pe perete, difuzorul poliției a anunțat o spargere pe San Pedro, în sudul lui Forty-fourth Avenue. Spărgătorul era un bărbat între două vârste, purtând un costum gri-închis și o pălărie de fetru gri. Ultima oară fusese văzut alergând spre est pe Forty-fourth și apoi ascunzându-se între două case. „Apropiați-vă cu atenție”, a spus crainicul. „Suspectul e înarmat cu un revolver de calibrul 32 cu care l-a amenințat pe proprietarul unui restaurant grecesc de pe South San Pedro, numărul 3966”.

După un țcănit înăbușit, crainicul a încetat să mai emită, un altul i-a luat locul și a început să citească o listă de mașini furate, cu o voce înceată și monotună, repetând fiecare lucru de două ori.

Ușa s-a deschis și Randall a intrat cu un teanc de coli de format A4, bătute la mașină. A traversat rapid camera, s-a așezat la birou în fața mea și mi-a întins o parte dintre hârtii.

— Semnează patru exemplare, mi-a zis.

Am semnat patru exemplare.

Gândacul roz ajunsese într-un colț al camerei și și-a întins antenele, încercând să găsească un loc bun din care să-și ia zborul. Părea puțin descurajat. A mers de-a lungul

scândurilor podelei, către un alt colț. Mi-am aprins o țigară, iar polițistul de la telefon s-a ridicat brusc și a ieșit din birou.

Randall s-a lăsat pe spate, arătând la fel ca întotdeauna, la fel de rece, de degajat, la fel de gata să fie dur sau simpatice, după cum cere situația.

— O să-ți spun câteva lucruri, doar ca să te scutesc de a-ți mai veni și alte idei geniale. Doar ca să te scutesc de efortul de a trage sfori în toată țara. Doar în speranța că poate, pentru Dumnezeu!, o să lași afacerea asta în pace.

Am așteptat.

— Nu s-au găsit amprente în cocina aia, a zis. Știi la ce mă refer. Radioul a fost închis prin scoaterea cablului din priză, dar persoana care l-a dat tare a fost probabil, chiar ea. Asta e destul de evident. Bețivanilor le plac radiourile care urlă. Dacă porți mănuși pentru că ai de gând să omori pe cineva și dai radioul mai tare ca să acoperi împușcăturile sau ceva de genul ăsta, atunci îl și închizi în același fel. Dar nu s-a procedat așa. Iar gâtul femeii e rupt. Probabil că murise deja înainte ca individul să-nceapă să-i dea palme. Deci, de ce a început individul să-i dea palme?

— Eu doar ascult.

Randall s-a încruntat.

— Probabil că nu știa că-i rupsese gâtul, a spus el. Deducție.

A zâmbit acru. A suflat fum și i-am făcut vânt cu mâna.

— Deci, de ce era așa supărat pe ea? A existat o mare recompensă atunci când a fost el ridicat de la Florian's pentru spargerea băncii din Oregon. Recompensa a fost plătită unui turnător care e mort de multă vreme, dar e posibil ca și soții Florian să fi pus mâna pe o parte din ea. Malloy putea să bănuiască așa ceva. Poate că era chiar sigur. Și poate că încerca să scoată adevărul de la ea.

Am încuviințat. Povestea părea să merite o încuviințare. Randall a continuat:

— I-a apucat gâtul o singură dată și degetele nu i-au alunecat. Dacă îl arestăm, poate că vom putea dovedi după amplasarea vânătăilor, că mâinile lui au făcut-o. Sau poate că nu. Doctorul crede că s-a întâmplat noaptea trecută, destul de devreme. Oricum, cam pe la ora serialului din fiecare seară. Până acum, vecinii n-au adus nici o mărturie care să-l implice pe Malloy. Dar pare evident, că a fost el.

— Mda. E clar că a fost Malloy. Totuși, probabil că nu a intenționat să o omoare. S-a întâmplat doar pentru că e prea puternic.

— Asta nu-l va ajuta, a spus Randall, sumbru.

— Probabil că nu. Am vrut doar să atrag atenția asupra faptului că Malloy nu-mi pare un ucigaș. Omoară dacă e încolțit, dar nu din plăcere sau pentru bani, și nu femei.

— Faptul ăsta ți se pare important?

— Poate că tu știi suficient de multe, ca să-ți dai seama ce e important și ce nu. Eu nu știu.

M-a privit îndelung, dându-i crainicului poliției timp să mai facă un anunț în legătură cu spargerea restaurantului grecesc de pe South San Pedro. Suspectul fusese arestat. Mai târziu, avea să se descopere că era vorba de un puști mexican, în vârstă de paisprezece ani, înarmat cu un pistol de plastic. Ceea ce arăta câte parale fac martorii oculari.

Randall a așteptat până când *crainicul s-a oprit* și apoi a reluat discuția.

— Ne-am împrietenit în dimineața asta. Hai să rămânem prieteni. Du-te acasă și culcă-te, odihnește-te. Pari destul de obosit. Lasă-ne pe mine și departamentul de poliție să ne ocupăm de uciderea lui Marriott și de găsirea lui Moose Malloy și de toate celelalte.

— Am fost plătit pentru cazul Marriott. Nu mi-am făcut datoria. Doamna Grayle m-a angajat. Ce vrei să fac — să ies la pensie și să trăiesc din grăsimea pe care am acumulat-o?

Iarăși m-a privit fix.

— Știu. Și eu sunt om. Celor ca tine li se eliberează permise, deci se așteaptă de la voi să faceți și altceva în afară de a le atârna pe pereții birourilor voastre. Pe de altă parte, orice căpitan de poliție care are pică pe tine, te poate rupe în bucăți.

— Nu și dacă mă sprijină familia Grayle.

A studiat ideea. Nu-i convenea să admită că s-ar putea să am dreptate. Așa că s-a încruntat și a ciocănit în birou.

— Hai să ne-nțelegem, a spus după o pauză. Dacă te amesteci în cazul ăsta, o să intri în încurcătură. S-ar putea să te descurci, de data asta. Nu știu. Dar, puțin câte puțin, vei crea o asemenea atmosferă de animozitate în cadrul acestui departament, încât îți va fi al naibii de greu să mai faci vreo treabă.

— Orice detectiv particular se confruntă zilnic cu problema asta — în afară de cazul în

care se ocupă doar de divorțuri.

— N-ai voie să te ocupi de crime.

— Ți-ai ținut cuvântarea. Te-am ascultat. Nu mă aștept să ies și să realizez lucruri pe care nu le poate face un întreg departament de poliție. Ideile mele mărunte și personale chiar așa și sunt: mărunte și personale.

S-a aplecat încet peste birou. Degetele lui subțiri și neastâmpărate ciocăneau în birou, așa cum băteau crengile de poinsettia în peretele doamnei Jessie Florian. Părul său gri și unsuros strălucea. Ochii reci și hotărâți se uitau în ai mei.

— Să continuăm, a spus. Cu ce mai e de povestit. Amthor a plecat într-o călătorie.

Soția lui — care îi e și secretară — nu știe unde, sau nu vrea să spună. Și indianul a dispărut. Vrei să depui o plângere împotriva lor?

— Nu. N-am dovezi.

A părut ușurat.

— Soția spune că n-a auzit niciodată de tine. Cât despre cei doi polițiști din Bay City — dacă asta erau — problema mă depășește. N-aș vrea să complic lucrurile și mai mult. Sunt destul de sigur de un lucru: Amthor n-a avut nimic de-a face cu moartea lui Marriott. Țigările cu cartea lui de vizită nu au fost decât o pistă falsă.

— Doctorul Sonderborg?

Și-a întins mâinile.

— Au abandonat toată schema. Oamenii de la biroul procurorului s-au dus acolo pe furiș. N-au luat

legătura cu Bay City. Casa era încuiată și goală. Au intrat, bineînțeles. Se făcuse curățenie, în grabă, dar existau amprente — o grămadă de amprente. O să ne ia o săptămână să le sortăm. Mai există un seif pe perete asupra căruia se lucrează acum. Probabil, că a avut în el droguri — și alte chestii. Părerea mea e că vom descoperi că Sonderborg are cazier, nu în localitate, în altă parte, pentru avorturi sau tratarea rănilor provocate de glonț sau modificarea amprentelor sau folosirea ilegală de medicamente. Dacă intră sub incidența codului federal, vom obține mult ajutor.

— Spunea că e doctor, medic.

Randall a dat din umeri.

— Poate că o fi fost. Poate că n-a fost niciodată, în momentul de față există un individ care practică medicina lângă Palm Springs și care acum cinci ani a fost acuzat de comerț cu droguri în Hollywood. Era la fel de vinovat ca diavolul, dar a avut un „spate” tare. A scăpat. Te mai preocupă și altceva?

— Ce știi despre Brunette — și-mi poți spune?

— Brunette se ocupă cu jocurile de noroc. Câștigă mult. Duce o viață ușoară.

— Bine, am zis și m-am ridicat. Pare rezonabil. Dar nu ne apropiem deloc de găsirea bandei de hoți de bijuterii care l-a asasinat pe Marriott.

— Nu-ți pot spune chiar totul, Marlowe.

— Nici nu mă așteptam. Apropo, Jessie Florian mi-a spus — a doua oară când am văzut-o — că a fost servitoare la familia Marriott. De-asta îi trimitea el bani. Ai găsit ceva în sprijinul acestei afirmații?

— Da. În seiful lui, scrisori de la ea în care îi mulțumea și zicea același lucru.

Părea pe cale să-și piardă cumpătul.

— Acum vrei să fii atât de amabil și să te duci dracu acasă și să-ți vezi de treaba ta?

— Drăguț din partea lui că a avut atâta grijă de scrisori, nu?

Și-a ridicat ochii până când privirea lor a ajuns deasupra capului meu. Apoi și-a coborât pleoapele, până când i-au acoperit jumătate din iris. S-a uitat la mine zece secunde lungi. Apoi a zâmbit. Folosise îngrijorător de multe zâmbete în ziua aceea. Își epuiza stocul pe toată săptămâna.

— Am o teorie despre asta, a spus. E ciudată, dar ține de natura umană. Marriot era, prin forța lucrurilor, un om în pericol. Toți gangsterii sunt, mai mult sau mai puțin, jucători de noroc, și toți jucătorii de noroc sunt superstițioși — mai mult sau mai puțin. Cred că Jessie Florian era talismanul lui Marriott. Cât timp avea grijă de ea, nu i se putea întâmpla nimic.

Am întors capul și m-am uitat după gândacul cu cap roz. Încercase deja două colțuri ale camerei și se îndrepta nefericit către un al treilea. M-am dus până la el, l-am pus în batistă și l-am dus înapoi la birou.

— Uite, am zis. Camera asta se află la optsprezece etaje deasupra solului. Și gândăcelul ăsta s-a cățarat până aici doar ca să-și găsească și el un prieten. Pe mine. Talismanul meu.

Am împăturit cu grijă gândăcelul în batistă și am strecurat batista în buzunar. Randall făcuse ochii mari. Și-a mișcat buzele, dar n-a scos nici un sunet.

— Mă întreb, Marriott al cui talisman era?

— Nu al tău, amice. Vocea era acidă — acidă și rece.

— Dar poate nici al tău.

Vocea mea era doar o voce. Am ieșit din cameră și am închis ușa.

Am coborât cu liftul până la intrarea de pe Spring Street și am ieșit de sub bolta primăriei, am coborât câteva trepte și am ajuns la răsadurile de flori. Cu multă atenție, am așezat gândacul roz lângă un tufiș.

În taxiul ce mă ducea acasă m-am întrebat cât timp îi va lua ca să ajungă iarăși la biroul de omucideri.

Mi-am scos mașina din garajul din spatele casei și am mâncat ceva, în chip de dejun, în Hollywood, înainte de a porni spre Bay City. Era o după amiază frumoasă pentru plajă, însorită și răcoroasă. Am părăsit bulevardul Arguello la intersecția cu Third Street și am condus spre clădirea primăriei.

Capitolul 32

Era o clădire destul de urâtă pentru un oraș atât de prosper. Părea un loc biblic. Un lung șir de gură-cască se sprijinea de gardul care despărțea peluza din față — acum mai mult buruieni — de stradă. Clădirea avea trei corpuri și un turn foarte vechi, în care atârna, încă, un clopot. Probabil, a folosit pentru strângerea brigăzii de pompieri voluntari, la începuturile Americii.

Aleea năpădită de iarbă și treptele duceau la o ușă dublă, deschisă, unde câțiva pierde-vară așteptau să se întâmple ceva care să-i scoată din starea asta. Aveau stomacul bine hrănit, ochi iscoditori, haine frumoase și comportament de tipi duri. Mi-au lăsat vreo 10 centimetri ca să intru.

Înăuntru era un hol lung și întunecos, care nu mai fusese spălat din ziua în care a fost inaugurat. O săgeată de lemn arăta spre Biroul de Informații al Departamentului de Poliție. Un tip în uniformă moțâia la un birou de lemn. Un civil, fără sacou, cu picioarele crăcănate arătând ca o gură de incendiu a ridicat un ochi din ziarul de seară, a scuipat la 5 metri de el și apoi mi-a spus că biroul șefului este sus, în capăt.

La etaj era mai curat și mai lumină, dar asta nu înseamnă că era curat și lumină. Pe o ușă de pe partea dinspre ocean, aproape de capătul culoarului, scria „John Wax, Șef de Poliție. Secretariat”.

Înăuntru era un grilaj de lemn și în spatele lui un om în uniformă, care bătea la mașină folosind trei degete. Mi-a luat cartea de vizită, a căscat, a spus că o să vadă și a reușit să se târască până la o ușă care purta inscripția „John Wax. Șef de Poliție. Birou.” S-a întors și m-a lăsat să intru.

Am intrat și am închis ușa. Era o cameră mare și răcoroasă și avea ferestre pe trei părți. Un birou de lemn, zgâriat, era așezat *departe*, în capătul încăperii, ca biroul lui Mussolini, astfel încât trebuia să mergi destul de mult pe covorul albastru ca să ajungi la el, timp suficient ca să fi studiat din cap până-n picioare.

M-am îndreptat spre birou. Pe o plăcuță aflată pe el se putea citi: „John Wax. Șef de Poliție”. M-am întrebat dacă nu cumva îl cunosc. Am privit spre el.

Era foarte gras; prin părul scurt și deschis la culoare se vedea scalpul. Avea ochi mici și înfometați, neastâmpărați ca puricii. Purta un costum maro, cămașă și cravata cafenii, un inel cu diamant, un ac cu diamant înfipț în rever și convenționala batistă împăturită în trei, ieșind din buzunarul de la piept ceva mai mult decât cei cinci centimetri obișnuiți.

Una din mâinile lui dolofane ținea cartea mea de vizită. A citit-o, a întors-o și a citit-o și pe spate, care era alb, a citit din nou partea din față, a pus-o pe birou și a acoperit-o cu un press-papiers din bronz ce înfățișa o maimuță, ca și cum ar fi vrut să fie sigur că nu o pierde.

A întins o labă roz spre mine. Când i-am dat drumul, a arătat spre un scaun.

— la loc, domnule Marlowe. Observ că faci aceeași treabă ca și noi, într-un fel. Cu ce te pot ajuta?

— Un mic necaz, șefule. Mă poți ajuta, dacă vrei.

— Necaz..., a spus calm. Un mic necaz...

Și-a răsucit scaunul, și-a încrucișat picioarele subțiri și a privit gânditor spre una din

ferestrele duble. Asta mi-a permis să-i văd șosetele de bumbac de culoarea fildeșului și pantofii englezești arătând ca scoși din cutie. Luând în calcul tot ce puteam și nu puteam să văd, exceptând portofelul, avea pe el cam juma` de mie. Probabil, nevastă-sa e cea care are mulți bani...

— Necazul e o noțiune cu care orașelul nostru nu e obișnuit. Orașul e mic, dar e foarte, foarte curat. Mă uit pe ferestrele dinspre vest și văd Oceanul Pacific. Nimic mai curat decât el, nu-i așa?

N-a menționat cele două vapoare-cazino care se legănau pe valurile înspumate, chiar la limita celor trei mile. Nici eu.

— Așa e, Șefule.

Și-a mai umflat pieptul cu câțiva centimetri.

— Mă uit pe ferestrele dinspre nord și văd aglomerația continuă de pe Arguello Boulevard și minunatele dealuri ale Californiei, iar în prim plan, cea mai frumoasă mică întreprindere ce poate fi condusă de un om. Mă uit pe ferestrele dinspre sud, pe care mă uit chiar acum, și văd cel mai drăguț port din lume pentru yachturi mici. Nu am ferestre în partea de est, dar dacă aș avea, aș vedea o zonă rezidențială care ți-ar lăsa gura apă. Nu, domnule, micul nostru oraș nu prea știe ce este necazul.

— Am adus eu cu mine, Șefule. Puțin. Aveți un angajat pe nume Galbraith, un sergent care umblă îmbrăcat civil?

— Cred că da, a spus rotindu-și ochii. Ce-i cu el?

— Aveți vreun angajat care să semene cu asta? L-am descris pe celălalt individ, cel care a vorbit foarte puțin, scund, cu mustață, care m-a lovit cu bastonul. Umbla împreună cu Galbraith. Cineva i-a spus „domnul Blane”, dar suna fals.

— Nu-i deloc fals, a spus Șeful foarte bățos. Este șeful detectivilor, căpitanul Blane.

— Pot să-i văd pe tipii ăștia doi aici, în birou? A ridicat cartea mea de vizită și a citit-o din nou.

— Dacă îmi dai un motiv serios, a spus candid.

— Desigur. Cunoști cumva un om numit Jules Amthor? Se autodenumeste psihiatru. Locuiește pe vârful unui deal, în Stillwood Heights.

— Nu. Și Stillwood Heights nu e în zona mea. Ochii lui arătau că se gândește deja la altceva.

— Tocmai asta-i cel mai interesant. Vezi, m-am dus să-l întâlnesc pe Amthor, în legătură cu un client de-al meu. Domnul Amthor și-a imaginat că vreau să-l șantajez. Probabil că tipii care au afaceri ca a lui se simt tot timpul șantajați. Avea ca bodyguard un indian solid căruia *nu* i-am putut face față. Așa că indianul mă ținea, iar Amthor mă lovea peste față cu propria mea armă. Apoi au trimis după niște polițiști. Cei care au venit au fost chiar Galbraith și *domnul* Blane. Te interesează?

Șeful și-a pus mâinile pe birou cu multă blândețe. Își ținea ochii aproape închiși. Licărirea rece din ochii lui se strecura printre pleoapele subțiri și se îndreptă spre mine. Stătea foarte liniștit, ca și când ar fi ascultat. Apoi a deschis ochii și a zâmbit.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?, a întrebat politicos, ca o gorilă de la Stork Club.

— M-au luat, m-au băgat în mașina lor, m-au lăsat să cobor într-o zonă muntoasă și m-au lovit în cap cu un baston.

A clătinat din cap, ca și când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Și asta s-a întâmplat în Stillwood Heights?

— Mda.

— Știi ce cred eu? S-a aplecat puțin peste birou, dar nu prea mult, pentru că nu-i permitea burta.

— Că sunt un mincinos.

— Ușa este acolo, a zis arătând spre ea cu degetul mic de la mâna stângă.

Nu m-am mișcat. Îl priveam. Când a început să se enerveze și a vrut să apese pe sonerie, am spus:

— Hai să nu facem greșeli. Îți imaginezi că sunt un amărât de detectiv particular de mâna a doua, care încearcă să pară de zece ori mai important decât este făcând o plângere împotriva unui ofițer de poliție, ofițer care va avea al naibii de multă grijă ca nimic să nu poată fi dovedit. Nici vorbă. Vreau doar să mă socotesc personal cu Amthor și vreau ca omul tău, Galbraith, să mă ajute să fac asta. Domnul Blane nu va fi deranjat. Galbraith e suficient. Și n-am venit fără acoperire. Am oameni influenți în spatele meu.

— Cât de departe în spatele tău?, a întrebat Șeful și a râs satisfăcut.

— Cât de departe este 862 Aster Drive, unde locuiește domnul Merwin Lockridge Grayle?

Chipul lui s-a schimbat complet, de parcă alt om ar fi fost dincolo de birou.

— Doamna Grayle este clienta mea, am continuat.

— Încuie ușa, mi-a zis. Ești mai tânăr decât mine. Trage zăvorul. Hai să începem treaba asta prietenește. Ai o față cinstită, Marlowe.

M-am ridicat și am încuiat ușa. Până când m-am întors, Șeful scosese deja o sticlă frumoasă și două pahare. A azvârlit pe sugativă o mână de semințe de nucșoară și a umplut amândouă paharele.

Am băut. A sfărâmat câteva semințe și le-am mestecat privindu-ne în ochi.

— Îmi plac, a spus.

A umplut din nou paharele. Era rândul meu să sfarm semințe. A aruncat cojile de pe sugativă pe podea, a zâmbit și s-a lăsat pe spate.

— Și acum, hai să discutăm. Treaba pe care o faci pentru doamna Grayle are vreo legătură cu Amthor?

— Da. Dar mai bine ai verifica dacă spun adevărul.

— Corect, a zis și a luat telefonul, A scos din buzunarul de *la* vestă o agendă mică și a căutat numărul. Contribuabilii campaniei, a zis și mi-a făcut *cu ochiul*. Primarul insista să fim extrem de amabili cu ei. Da, l-am găsit. A pus agenda la loc și a format numărul.

Aceleași probleme cu valetul. I s-au înroșit urechile. În sfârșit, a reușit să vorbească cu ea. Urechile erau tot roșii. Probabil, a fost cam înțepată.

— Vrea să vorbească cu tine, mi-a zis și mi-a întins telefonul peste masă.

— Phil la telefon, am spus și i-am făcut Șefului cu ochiul, obraznic.

S-a auzit un râs provocator.

— Ce faci acolo cu nătărăul ăla gras?

— Tocmai am băut ceva.

— Și trebuie s-o faci cu el?

— Pentru moment, da. Afaceri. Ceva nou? Înțelegi la ce mă refer.

— Nu. Ești conștient, dragul meu băiat, că m-ai lăsat să aștept o *oră* în noaptea *aceea*? Ți se pare că sunt genul de femeie care trece nepăsătoare peste astfel de lucruri?

— Am avut un necaz. Diseară poți?

— Să văd. *Diseară* este... ce zi din săptămână este, pentru numele lui Dumnezeu?

— Mai bine te sun eu, am zis. S-ar putea să fiu ocupat. Este vineri.

— Mincinosule! Râsul ironic s-a auzit din nou. Este luni. Același oră, același loc, și fără glume proaste.

— Mai bine te sun eu.

— Mai bine să fii acolo.

— Nu pot să fiu sigur. Lasă-mă să te caut eu.

— Înțeleg. Ești foarte ocupat. Eu sunt proastă că mă deranjez.

— S-ar putea.

— Poftim?

— Sunt un om sărac și îmi urmez propriul drum. Și nu este atât de plăcut cum îți imaginezi tu.

— Să te ia naiba dacă nu vii...

— Am spus că o să te caut.

A oftat.

— Toți bărbații sunt la fel.

— Și femeile — după prima întâlnire.

M-a înjurat și a închis telefonul.

Ochii Șefului păreau ieșiți din orbite, parcă ar fi fost puși pe picioroange.

A umplut ambele pahare cu o mână tremurândă și a împins unul spre mine.

— Deci, asta e, a spus gânditor.

— Soțului ei nici nu-i pasă, așa ca să nu-ți faci probleme.

Părea trist. A sfărâmat semințe de nucșoară, încet și gânditor. Am mai băut un pahar.

Mi-a părut rău când Șeful a ascuns sticla și paharele și a vorbit cu aghiotantul.

— Trimite-l sus pe Galbraith, dacă este în clădire. Dacă nu, încearcă să-l găsești.

M-am ridicat, am descuiat ușa și m-am așezat la loc. N-am așteptat mult. S-a auzit o bătaie ușoară în ușă. Șeful a răspuns și Hemingway a pășit în cameră.

S-a îndreptat cu pași greoi înspre birou, s-a oprit și s-a uitat la Șef cu o expresie adecvată, foarte umilă.

— Fă cunoștință cu domnul Philip Marlowe, zise Șeful, inspirat. Este detectiv, particular, în Los Angeles.

Hemingway s-a întors atât cât să mă poată privi. Nimic n-a tresărit pe fața lui. Mi-a

întins mâna, i-am întins mâna, pe urmă s-a uitat din nou la Șef.

— Domnul Marlowe mi-a spus o poveste puțin cam ciudată, a spus Șeful, șiret ca Richelieu. Despre un om numit Amthor care are o locuință în Stillwood Heights. Se ocupa cu ghicitul în globuri de cristal. Se pare că domnul Marlowe i-a făcut o vizită, iar tu și Blane erați întâmplător acolo și ați folosit niște argumente de un anumit fel *ca* să vă impuneți punctul de vedere. Am uitat amănuntele.

A privit afară, pe fereastră, cu expresia unui om care a uitat amănuntele.

— Probabil e o greșeală, a răspuns Hemingway. Nu l-am mai văzut niciodată pe omul acesta.

— De fapt, chiar a fost o greșeală, a spus Șeful visător. Destul de neînsemnată, totuși o greșeală. Domnul Marlowe consideră că e de mică importanță.

Hemingway s-a uitat din nou la mine. Fața lui părea de piatră.

— De fapt, nici măcar nu-l interesează această greșeală, a continuat Șeful să viseze. Dar îl interesează să ajungă la individul acesta, Amthor, care *locuiește* în Stillwood Heights. Și ar vrea să aibă pe cineva cu el. M-am gândit la tine. Ar vrea pe cineva care să priceapă că i se oferă *un* târg cinstit. Se pare că domnul Amthor are un indian solid pe post de bodyguard și domnul Marlowe se teme că n-ar putea face față situației de unul singur. Crezi că poți afla unde locuiește domnul Amthor?

— Da, a spus Hemingway, dar Stillwood Heights este în afara zonei noastre, Șefule. Este o favoare pentru un prieten de-al dumneavoastră?

— Cam așa, a zis Șeful, privindu-și degetul mare de la mâna stângă. Nu vreau să faci vreun *lucru care* să nu fie strict legal, bineînțeles.

— Mda. Nu. Și-a dres glasul. Și când plecăm?

Șeful a privit binevoitor spre mine.

— Acum ar fi perfect. Dacă domnul Galbraith nu are ceva împotrivă.

— Fac ce mi se spune, a zis Hemingway.

Șeful l-a măsurat cu privirea, trăsătură cu trăsătură. L-a măturat de sus până jos.

— Cum se simte căpitanul Blane astăzi? a întrebat mestecând o sămânță de nucșoară.

— Formă proastă. Apendicele spart. Foarte grav. Șeful a clătinat trist din cap. Apoi s-a sprijinit de

brațele scaunului și s-a ridicat în picioare. A întins o labă roz pe deasupra biroului.

— Galbraith o să aibă grijă de tine, Marlowe. Poți fi sigur de asta.

— Îți rămân îndatorat, Șefule. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Vai!, nu e nevoie de mulțumiri. Întotdeauna e o bucurie să ajuți un prieten al unui prieten, ca să zic așa. Mi-a făcut cu ochiul. Hemingway a observat, dar nu mi-a spus ce-a înțeles.

Am ieșit din birou, însoțiți de murmurale politicoase ale Șefului. Ușa s-a închis și Hemingway s-a uitat într-o parte, și-n alta a holului, apoi m-a privit.

— Bine jucat, băiete. Ai pe cineva, dar noi n-am știut asta.

Capitolul 33

Mașina aluneca silențios de-a lungul unei străzii liniștite, cu locuințe frumoase. Crengile arcuite ale arborilor de piper se întâlneau deasupra noastră pentru a forma un tunel verde. Soarele se strecura cu greu printre ramurile de sus, printre frunzele înguste și deschise la culoare. O tablă indicatoare ne-a anunțat că suntem pe Eighteenth Street.

Hemingway conducea și eu stăteam lângă el. Conducea foarte încet, îngândurat.

— Cât de mult i-ai spus? s-a hotărât să mă întrebe.

— I-am spus că tu și cu Blane ați venit acolo, m-ați luat, m-ați dat jos din mașină și m-ați lovit în ceafă. Nimic altceva.

— Nici despre intersecția dintre Twenty-third și Descanso?

— Nu.

— De ce?

— M-am gândit că o să fi mai binevoitor cu mine dacă n-o fac.

— Asta e doar o părere. Chiar vrei să mergi în Stillwood Heights, sau a fost doar un pretext?

— Doar un pretext. Ce vreau cu adevărat de la tine este să-mi spui de ce m-ați dus în casa aia dubioasă și de ce am fost ținut acolo.

Hemingway s-a gândit. S-a gândit atât de profund, încât au început să se vadă

mușchii obrazului pe sub pielea cenușie.

— Blane e vinovat. Îi place carnea crudă. N-am vrut să te lovească. Ce-i drept, nici să ajungi acasă n-arn vrut. Am făcut-o doar pentru că suntem prieteni cu vraciul ăla și avem grijă să nu-l supere nimeni. Nici nu știi ce mulți oameni vor să-l deranjeze.

— Uluitor!

A întors capul. Ochii erau ca niște bucăți de gheață. A privit din nou spre parbriz și s-a mai gândit.

— Polițiștii bătrâni se mai înfurie câte o dată, a mai zis. Simt nevoia să spargă capete. Dumnezeuule, ce frică mi-a fost. Ai căzut ca un sac cu ciment. L-am calmat pe Blane. Apoi te-am dus la clinica doctorului Sonderborg, pentru că era cel mai aproape și știam că e un tip drăguț și o să aibă grijă de tine.

— Amthor știa unde mă duceți?

— Pe dracu! Nu știa, a fost ideea noastră.

— Am înțeles. Pentru că doctorul Sonderborg e drăguț și o să aibă grijă de mine. Fără bani. Deci, nu pentru ca eu să nu pot face o plângere susținută de un doctor? Oricum, plângerea mea, dacă ar fi existat, n-ar fi avut nici o șansă în orașul ăsta mic și drăguț.

— Ești dur?

— Niciodată. Și acum nu ești nici tu, probabil prima dată în viață. Pentru că s-ar putea să rămâi fără slujbă. Ai văzut asta în ochii șefului. Nu m-am dus la el fără un spate solid.

— Bine, a zis Hemingway. Nici n-am vrut să fiu dur. Am doar gura mare, din obișnuință. Ce vrei?

— Blane chiar e bolnav?

A dat din cap, dar a uitat că trebuia să aibă o mutră supărată.

— Sigur că este. Dureri de burtă alaltăieri și apendicele s-a spart înainte ca doctorii să apuce să i-l scoată. Are șanse, dar mici.

— Ar fi o mare pierdere. Un om ca el este o mândrie pentru orice unitate de poliție.

Hemingway s-a gândit la asta, apoi a scuipat iarăși afară.

— Da. Altă întrebare?

— Mi-ai spus de ce m-ați dus la Sonderborg. Dar nu mi-ai spus de ce m-a ținut acolo închiuat 48 de ore, timp în care m-a umplut de droguri. Hemingway a oprit mașina înainte de o curbă. Și-a pus mâinile mari în partea de jos a volanului și și-a împreunat degetele mari de la mâini.

— Habar n-am, a zis cu voce pierdută.

— Aveam asupra mea acte care arătau că sunt detectiv particular. În plus, chei, bani și fotografii. Dacă nu vă cunoștea bine, ar fi putut să creadă că lovitura la cap e doar o poantă, ca să mă băgați acolo și eu să-l supraveghez. Dar vă cunoaște foarte bine. Așa că mă întreb care-i treaba.

— Rămâi cu întrebarea, amice. E mai prudent.

— Știu, dar nu aduce nici o satisfacție.

— Te ajută poliția din Los Angeles pentru cazul ăsta?

— Ce caz?

— Doctorul Sonderborg.

— Nu chiar.

— Asta nu înseamnă nici da, nici nu.

— Nu sunt chiar atât de important. Poliția din Los Angeles poate să vină aici, ori de câte ori are chef. Mă rog, două treimi din ea. Adică oamenii șerifului și băieții de la D.A.⁸ Am un prieten la D.A. Am lucrat acolo. Îl chema Bernie Ohls. E șeful unei comisii de anchetă.

— Lucrezi pentru el?

— Nu. N-am mai vorbit de mult cu el.

— Te gândești să-i spui ce afli?

— Nu, pentru că se suprapune cu un caz la care lucrez eu.

— Ceva privat?

— Da.

— Bine, ce vrei?

— Cu ce se ocupă Sonderborg?

Hemingway a luat mâinile de pe volan și a scuipat.

— Suntem pe o stradă drăguță, a zis. Vile frumoase, grădini frumoase, atmosferă plăcută. Ai auzit o grămadă de lucruri despre polițiști corupți, nu-i așa?

— Am auzit câte ceva.

⁸Procurorul districtului (District Attorney — engl.)

— Câți polițiști locuiesc pe o stradă ca asta, cu grădini și flori? Eu nu știu decât patru sau cinci, șefii. Cei ca mine locuiesc în case amărâte, la periferia orașului. Vrei să vezi unde stau?

— La ce mi-ar folosi?

— Ascultă, amice, a zis serios. Slujba mea atârână de un fir care se poate rupe oricând. Polițiștii nu iau mită. Nu întotdeauna, de fapt, chiar foarte rar. Sunt prinși în joc. Trebuie să faci exact ce li se spune. Iar tipul ăla cu biroul pe colț, cu un costum frumos și cu miros de băutură fină stă acolo exact atât timp cât ține partea cui trebuie. Când nu mai face asta — nu mai dă ordine. Înțelege?

— Ce fel de om e primarul?

— Ca peste tot. Politician. Crezi că el conduce totul? Rahat. Știi care-i problema ținutului ăstuia?

— Prea mult capital blocat, așa am auzit.

— Nu poți să rămâi curat nici dacă vrei. Asta-i problema. Te sapă imediat. Sau intri în jocul ăsta murdar, sau nu mănânci. Mulți idioți cred că nouăzeci de mii de agenți FBI, cu gulere curate, ar rezolva problema. Rahat. Ar deveni exact ca noi ceilalți. Știi ce cred eu? Cred că ar trebui să construim lumea de la început. Gândește-te la regenerarea morală. S-ar putea face ceva.

— Dacă Bay City este modelul întregii lumi, atunci eu trebuie să iau o aspirină.

— Începi să o duci bine, a zis Hemingway încet. Se poate întâmpla fără să-ți dai seama cum. Și pe urmă, nu te mai gândești decât cum să o duci și mai bine. Eu sunt doar un polițist prost. Fac ce mi se ordonă. Am o nevastă și doi copii și fac numai ce spun ăia mari. Blane ar putea să-ți spună mai multe. Eu sunt un ignorant.

— Blane chiar are apendicită? Sigur nu s-a împușcat în stomac?

— Nu te purta așa, s-a plâns Hemingway și și-a plimbat mâinile pe volan. Încearcă să gândești frumos despre oameni.

— Despre Blane?

— E om — ca noi toți. E *un* păcătos, dar e om.

— Ce face Sonderborg?

— A, da, despre asta vorbeam. Poate greșesc, dar cred că ești un om căruia i se poate spune.

— Am înțeles, nu știi.

Hemingway a scos o batistă și și-a șters fața.

— Amice, trebuie să admit că așa e. Dar e clar că dacă eu sau Blane știam ce face Sonderborg, atunci sau nu te duceam acolo, sau nu mai ieșeam de acolo. Oricum, nu în picioare. Mă refer la vreo afacere foarte murdară, nu la nimicuri, cum ar fi să ghicești unor babe cu un glob de cristal.

— Nu cred că era prevăzut să mai ies de acolo. Există un drog care se cheamă scopolamina. Te face să vorbești, fără să-ți dai seama. Nu e sută la sută sigur, cum nu e nici hipnotismul. Dar uneori merge. Cred că am fost închis acolo ca să afle ce știu. Dar nu există decât trei posibilități ca Sonderborg să afle că eu știu *ceva* ce l-ar putea interesa. Sau i-a spus Amthor, sau Moose Malloy l-a informat că am fost la Jessie Florian, sau a crezut că e un truc al poliției. Hemingway m-a privit trist.

— Habar n-am despre ce vorbești. Cine dracu e Moose Molloy?

— Un tip care a omorât un negru pe Central Avenue cu câteva zile în urmă. Ați fost anunțați prin telex, dar nu cred că te-a interesat. Probabil că o să mai primiți un anunț în legătură cu el.

— Și ce dacă?

— Sonderborg îl ascunde. L-am văzut acolo, într-un pat, citind ziarul, în noaptea în care am evadat.

— Cum dracu ai evadat? Nu te-au încuiat?

— L-am pocnit pe paznic cu un arc de la pat. Am avut noroc.

— Molloy te-a văzut?

— Nu.

Hemingway a pornit motorul și s-a strâmbat.

— Hai să recapitulăm, a spus. Deci, Sonderborg ascunde băieți răi. Dacă au parale, bineînțeles. Locul e perfect pentru asta. Și câștigă bine.

A pus mașina în mișcare și a intrat în curbă.

— La naiba, eu credeam că vinde droguri, a spus dezgustat. Cu un spate asigurat. Dar, la naiba! Asta e nimic.

— Ai auzit vreodată de jocurile cu numere? O pungășie mărunță, dacă privești doar la

ea.

Hemingway a mai luat o curbă și a clătinat din cap.

— Corect. Și ruleta, și casele de bingo, și pariurile. Dar dacă pui toate astea sub conducerea unui singur om...

— Ce om?

A înlemnit din nou. A închis gura și dinții s-au lipit unii de alții. Eram pe Descanso Street și mergeam spre est. Era o stradă liniștită chiar și după-amiaza târziu. Pe măsură ce ne apropiam de Twenty-third, liniștea dispărea. Doi oameni studiau un palmier ca și când s-ar fi gândit cum să-l mute din loc. O mașină era parcată lângă casa doctorului Sonderborg, dar nu era nimeni în ea. În mijlocul drumului, un om lucra la un canal.

La lumina zilei, clinica părea un loc vesel. O mulțime de begonii roșii sub ferestrele din față, panseluțe de toate culorile în jurul tulpinii unui acacia alb, înflorit. Un trandafir agățător, roșu, tocmai își deschidea florile pe o plasă de formă semicirculară. Mai era și un covor de mazărice de *iamă*, din care ciugulea delicat un colibri verde-roșcat. Părea căminul unui cuplu nu prea în vârstă, căruia îi plăcea grădinăritul. Soarele târziu, de după-amiază, avea o strălucire liniștită, dar amenințătoare.

Hemingway a trecut încet pe lângă casă, cu un surâs în colțul gurii. Adulmeca. A cotit la prima intersecție, s-a uitat în oglinda retrovizoare și a accelerat.

După ce a mai trecut de trei intersecții, a tras din nou pe dreapta și s-a întors spre mine, ca să-mi explice.

— Poliția din Los Angeles. Unul din tipii de lângă palmier se numește Donnelly. Îl cunosc. Băieții păzesc casa. Deci, n-o să-i spui amicului tău din oraș, hm?

— Ți-am mai spus că nu.

— Șefului o să-i placă, a rânit Hemingway. Tipii ăștia vin aici și fac razii, dar nici măcar nu trec să-i spună "salut".

N-am răspuns nimic.

— L-au prins pe Moose Malloy ăsta?

Am clătinat din cap.

— Din câte știi eu, nu.

— Și cât de multe știi tu, băiete?, a întrebat cu blândețe.

— Nu destul. Este vreo legătură între Amthor și Sonderborg?

— Eu n-am auzit.

— Cine conduce orașul ăsta? Liniște.

— Am auzit că un jucător de noroc, pe nume Laird Brunette, a dat 30 de miare ca să fie ales primarul care trebuie. Și că e proprietarul clubului Belvedere și a celor două vapoare-cazino.

— Se poate, a spus Hemingway politico.

— Unde poate fi găsit Brunette?

— De ce mă întrebi pe mine, băiete?

— Unde te-ai duce dacă n-ai mai putea să stai în orașul ăsta?

— În Mexic.

Am râs.

— O.K., îmi faci un serviciu?

— Bucuros.

— Du-mă înapoi în oraș.

A pornit mașina și a condus-o cu îndemânare pe o stradă umbroasă ce ducea la ocean. A ajuns la primărie și a oprit în locul de parcare al poliției. Am coborât.

— Mai vino să mă vezi, a spus Hemingway. S-ar putea să ajung să curăț scuipători.

A scos mâna lui imensă afară, pe geam.

— Fără resentimente?

— Fără, am spus și i-am strâns mâna.

A rânit. Când plecasem deja, m-a strigat. S-a uitat atent în toate părțile și și-a apropiat gura de urechea mea.

— Vapoarele-cazino ar trebui să se afle sub jurisdicția orașului și a statului. Dar sunt sub pavilion panamez. Dacă eram eu... S-a oprit brusc și ochii lui triști păreau îngrijorați.

— M-am prins. Ideea asta am avut-o și eu. M-am deranjat atâta numai pentru ca doi oameni să aibă aceeași idee...

A dat din cap, apoi a zâmbit.

— Fără resentimente, a zis.

Capitolul 34

M-am culcat pe spate într-un pat dintr-un hotel de la malul mării și am așteptat să se întunece. Era o cameră mică, cu un pat tare și o saltea cam la fel de groasă ca pătura de bumbac ce o acoperea. Sub mine, un arc desprins mă înțepea în stânga spinării. M-am întins acolo și l-am lăsat să mă înțepe.

Lumina unei lămpi de neon, roșie, acoperise o parte din tavan. Când avea să înroșească întreaga cameră, avea să fie suficient de întuneric ca să ies. Afară se auzeau claxoanele mașinilor ce treceau pe strada numită Speedway⁹. Sub fereastra mea, pe trotuar, fremătau pași. Atmosfera era străbătută de murmurul înăbușit al celor ce veneau și plecau. Aerul ce pătrundea prin plasa ruginită a geamului mirosea a grăsime râncedă la frigare. Din depărtare se auzea stigând o voce, genul de voce care se poate auzi de departe: „Nu răbdați de foame, fraților. Nu răbdați de foame, fraților. Am crenvurști foarte buni. Nu răbdați de foame, fraților.”

Se întuneca din ce în ce. Gândeam, iar gândurile mi se mișcau în minte greoi și pe furiș, de parcă ar fi fost privite de ochi amari și sadici. M-am gândit la ochii morți ce priveau cerul fără lună, cu sânge negru la colțurile gurilor de sub ei. M-am gândit la femei bătrâne, viclene, cu capul spart de tăbliile paturilor lor murdare. M-am gândit la un bărbat cu păr blond, strălucitor, care se temea, fără să știe exact de ce se teme, care era suficient de sensibil ca să-și dea seama că ceva e necurat, dar prea orgolios sau prea prost ca să-nțeleagă ce. M-am gândit la femei frumoase și bogate pe care le puteai avea. M-am gândit la fete zvelte, drăguțe, curioase, care locuiau singure și pe care le puteai avea, de asemenea, dar în alt mod. M-am gândit la polițai, polițai duri care puteau fi mituiți, fără ca asta să însemne în vreun fel că erau pe de-a întregul putrezi, ca Hemingway. Polițai grași și prosperi, cu voci de membri ai Camerei de comerț, ca Wax. Polițai subțiri, isteți și eficienți, ca Randall, care, în ciuda istețimii și eficienței lor, nu erau liberi să facă o treabă cinstită, într-un mod cinstit. M-am gândit la țapi bătrâni și acri, ca Nulty, care renunțaseră să mai încerce. M-am gândit la indieni și spirițiști și doctori care vindeau droguri.

M-am gândit la o grămadă de lucruri. Se întunecase și mai mult. Lumina roșie se-ntinsese și mai mult pe tavan. M-am înălțat în capul oaselor, mi-am pus picioarele pe podea și mi-am frecat ceafa.

M-am ridicat, m-am dus la chiuveta din colț și mi-am aruncat apă rece pe față. După un timp m-am simțit un pic mai bine, doar un pic. Aveam nevoie de ceva de băut, aveam nevoie de o mare asigurare pe viață, aveam nevoie de o vacanță, aveam nevoie de o casă la țară. Nu aveam decât o haină, o pălărie și un pistol. Le-am pus pe mine și am ieșit din cameră. Nu exista lift. Holurile miroseau, iar scările aveau balustrade unsuroase. Am coborât, am aruncat cheia pe biroul de la recepție și am spus că mi-am încheiat șederea. Un recepționar ce avea un neg pe pleoapa stângă a dat din cap și un portar mexican cu uniformă uzată a apărut din cea mai prăfuită plantație de cauciuc din California pentru a-mi căra valizele. Nu aveam nici o valiză, așa că, fiind mexican, mi-a deschis ușa și mi-a zâmbit politicos în ciuda acestui fapt.

Afară, strada îngustă fumega, iar pe trotuare mișunau tot felul de burtoși. Vis-à-vis, o prăvălie cu jocuri mecanice era în plină activitate și lângă ea se aflau doi marinari cu fetele lor, care tocmai ieșiseră de la fotograf, unde probabil se pozaseră călărind cămile. Vocea vânzătorului de crenvurști spinteca amurgul ca un topor. Un autobuz mare, albastru se îndrepta claxonând spre rondoul pe care în trecut îl încercau tramvaiul, de parcă ar fi fost pus pe o ruletă. Am mers într-acolo. După un timp, am simțit vag mirosul de ocean. Nu prea tare, ca și când ar fi păstrat această cantitate pentru a le reaminti oamenilor că aici fusese odinioară o plajă curată, unde veneau valurile și te stropeau, iar vântul sufla și puteai miroși și altceva în afară de grăsime încinsă și transpirație rece.

Micul tramvai a sosit pe drumul asfaltat. M-am urcat în el și am mers până la capăt, unde m-am dat jos și m-am așezat pe o bancă unde era liniște și frig și unde, aproape de picioarele mele, era o grămadă mare de alge maro. În larg se aprinseseră luminile vapoarelor-cazino. Am luat tramvaiul când a plecat înapoi și m-am întors aproape de locul unde ieșisem din hotel. Dacă mă urmărea cineva, o făcea fără să se miște. Nu cred că era cazul. În orașelul ăla curat, criminalitatea era prea mică pentru ca polițaii să știe să urmărească bine pe cineva.

Țărnuț scânteia pe o porțiune, înainte de a se pierde în fundalul întunecat al nopții și al mării. Încă mai mirosea a grăsime încinsă, dar se simțea și oceanul. Omul cu crenvurștii

⁹Autostradă

continua să strige monoton: „Nu răbdați de foame, fraților, nu răbdați. Am crenvurști foarte buni. Nu răbdați de foame.” L-am zărit în spatele unei tarabe albe, gâdilând cârnații cu o furculiță lungă. Îi mergea comerțul, chiar și în perioada aceea timpurie a anului. A trebuit să aștept ceva vreme, ca să-l prind singur.

— Cum se numește nava cea mai depărtată de țarm? am întrebat, arătând cu nasul.

— Montecito. M-a privit calm și direct.

— Te poți distra acolo cu o cantitate rezonabilă de parale?

— Depinde în ce fel vrei să te distrezi.

Am râs, dezvelindu-mi dinții, foarte dur.

— Am crenvurști, și-a continuat el litania. Foarte buni, fraților. A coborât vocea. Femei?

— Nt. Mă gândeam la o cameră unde să bată o briză sănătoasă, unde să fie mâncare bună și unde să nu mă deranjeze nimeni. Un fel de vacanță. S-a îndepărtat.

— N-am auzit nimic din ce ai spus, a zis el și și-a reluat litania.

A mai vândut câte ceva. Nu știam de ce mă mai obosesc cu el. Probabil că avea o față suspectă. O tânără pereche, amândoi îmbrăcați în pantaloni scurți, a venit, a cumpărat crenvurști și s-a îndepărtat încet, băiatul ținând mâna pe sutienul fetei și mâncând fiecare din crenvurștii celuilalt.

Vânzătorul s-a apropiat puțin de mine.

— În momentul de față, ar trebui să fredonez o melodie, a zis el și s-a oprit. Te-ar costa, a continuat apoi.

— Cât?

— Cincizeci. Pe puțin. Asta dacă nu te caută poliția.

— Ăsta era un oraș bun, am zis. Un oraș unde te puteai liniști.

— Încă mai este, mi-a spus trăgănat. Da` de ce mă-ntrebi pe mine?

— N-am idee, i-am răspuns. Am aruncat o bancnotă de un dolar pe tejghea. Pune-o în contul copilului, am zis. Sau fredonează o melodie.

A întins bancnota, a îndoit-o pe lungime, apoi pe lățime și a repetat mișcarea. A pus-o pe tejghea, a pus degetul mijlociu în spatele celui mare și a plesnit-o cu un bobârnac.

Hârtia împăturită m-a lovit ușor în piept și, fără zgomot, a căzut la pământ. M-am aplecat, am ridicat-o și m-am întors repede. Dar în spatele meu nu era nici un polițist.

M-am aplecat pe tejghea și am pus iarăși bancnota pe ea.

— Oamenii nu aruncă cu bani în mine, am zis. Mi-i înmânează. Te deranjează?

A luat bancnota, a despăturit-o, a netezit-o și a șters-o de șorț. A deschis casa de bani și a lăsat-o să cadă în sertar.

— Am auzit că banii n-au miros, a zis. Uneori mă întreb dacă e adevărat.

N-am spus nimic. Alți câțiva clienți veniseră și plecaseră. Afară se răcea rapid.

— N-aș încerca la Royal Crown. Acolo e un loc pentru verități cuminți, care țin la nucile lor. Mie-mi pare că ești detectiv, dar asta-i treaba ta. Sper că știi să înoți bine.

L-am lăsat, întrebându-mă ce mă făcuse să mă duc la el. Ia-te după intuiție. Ia-te după intuiție și frige-te. În scurtă vreme te găsești cu gura plină de intuiții. Ajungi să nu mai poți comanda nici o ceașcă de cafea, fără să închizi ochii și să împungi meniul cu degetul. Ia-te după intuiții.

M-am plimbat și am încercat să văd dacă mă urmărește cineva suspect. Apoi am căutat un restaurant care să nu miroasă a slănină prăjită și am găsit unul cu firma roșie luminoasă și cu un bar în spatele unei perdele din trestie. Un efeminat cu părul uns, aplecat asupra unui pian mare de casă, gâdila lasciv clapele și cânta „Stairway to the stars”¹⁰ cu o voce din care lipseau jumătate din trepte.

Am înghițit un Martini sec și m-am grăbit să mă-ntorc prin perdeaua de trestii în sala de mese.

Cina de optzeci și cinci de cenți a avut un gust de sac murdar și mi-a fost servită de un chelner ce părea gata să mă bată măr pentru douăzeci și cinci de cenți, să-mi taie gâtul, pentru șaizeci și să mă-ngroape pe fundul mării, pentru un dolar jumate, plus adaosul comercial.

Capitolul 35

Călătoria a fost lungă, considerând că a costat doar un sfert de dolar. Vaporașul, o epavă revopsită și împrejmuțată de geamuri pe trei sferturi din lungimea ei, s-a strecurat

¹⁰ O scară spre stele

printre yahturile ancorate, ocolind mormanul de pietre ce reprezenta capul digului. Valurile ne-au lovit pe neașteptate și vaporeșul a început să salte ca un dop de plută. Dar la aceea oră, seara devreme, nu te puteai plânge că nu ai loc să verși. Nu mă însoțeau decât trei perechi și bărbatul care conducea vaporeșul, un individ cu aspect fioros, ce ședea înclinat puțin spre stânga, din cauza tocului de pistol de pe șoldul drept. Băieții și fetele au început să-și morfolescă reciproc fețele, de îndată ce am părăsit malul.

Am privit lung înapoi, spre luminile din Bay City, încercând să nu-mi chinui prea tare cina. Luminile disparate s-au strâns la un loc și au devenit nestemata unei brățări așezate în vitrina de expoziție a nopții. Apoi strălucirea s-a estompat, lăsând în urmă doar un tăciune mocnind, apărând și dispărând la marginea mării. Valurile erau lungi, line, fără spumă și mă legănau doar cât să-mi pară bine că nu-mi îmbibasem cina în whisky-ul de la bar. Vaporeșul aluneca în sus și-n jos pe valuri, cu o sinuozitate sinistă, ca a unei cobre dansând. Aerul era rece, acea răceală umedă pe care marinarii nu și-o pot alunga niciodată din oase. Luminile neoanelor, ca niște creioane roșii ce conturau Royal Crown au rămas în stânga și s-au pierdut între fantomele cenușii ale mării, apoi au reapărut, strălucind ca bilele de sticlă noi.

I-am dat un ocol mare. Părea frumos de la distanță. Ecourile vagi ale muzicii pluteau deasupra apei, iar muzica deasupra apei nu putea fi decât minunată. Royal Crown părea la fel de neclintit ca o platformă așezată pe stâlpi de susținere solizi. Puntea sa era luminată ca scena unui teatru. Toate astea s-au pierdut în depărtare și, ieșind din noapte, un alt vas, mai mic, mai vechi, a început să se furișeze spre noi. Nu prea avea cu ce să-ți bucure ochiul. Provenea din transformarea unei fregate marine și avea tăblăria murdară și ruginită: suprastructura fusese adusă la nivelul punții, deasupra rămânând două catarge butucănoase, cam la fel de înalte ca o antenă radio. Montecito era și el luminat și emitea muzica peste marea întunecată. Băieții și-au desprins dinții din gâturile fetelor, apoi s-au uitat cu toții la vas și-au început să chicotească.

Vaporeșul a virat, s-a înclinat cât să le dea emoții pasagerilor, și a tras în dreptul frânghiilor întinse de-a lungul punții. Motorul vaporeșului a încetinit ritmul și a dat câteva rateuri în ceață. Lumina unui reflector a încercuit leneș vaporul, la vreo cincizeci de metri de el.

Pilotul vaporeșului s-a prins de punte și un flăcău cu ochii oblici, purtând o haină de chelner, cu nasturi strălucitori, având un zâmbet strălucitor, a ajutat fetele să treacă pe Montecito. Eu eram ultimul. Modul degajat și precis în care m-a cercetat cu privirea mi-a spus câte ceva despre el. Modul degajat și precis în care mi-a atins catarama de pe umăr a tocului de pistol mi-a spus și mai multe.

— Nt, a șoptit el. Nu.

Avea o voce groasă și egală, de tip dur care umblă cu mânuși de mătase. A făcut un semn cu bărbia *către* pilotul vaporeșului. Acesta a legat vaporeșul de vas, a întors puțin timona și s-a urcat pe punte.

— Fără pocnitori la bord, băiete. Îmi cer scuze și așa mai departe, a tors haina de chelner.

— Aș putea să o las la garderobă. O port doar ca pe o vestă. Nu vreau decât să-l văd pe Brunette, într-o problemă de afaceri.

A părut puțin amuzat.

— N-am auzit niciodată de el, a zâmbit. Vezi-ți de drum, amice.

Pilotul m-a prins de brațul drept.

— Vreau să-l văd pe Brunette, am zis.

Vocea mea era slabă și fragilă ca a unei bătrânele.

— Hai să nu ne certăm, a spus flăcăul cu ochi oblici. Nu ne aflăm în Bay City, nici măcar în California, ba, conform unor păreri avizate, nici măcar în SUA. Cară-te.

— Înapoi în barcă, a mârâit pilotul în spatele meu. Îți datorez un sfert de dolar. Să mergem.

M-am dus înapoi la barcă. Haina de chelner m-a privit cu zâmbetul său studiat și tăcut. M-am uitat la el până când n-am mai văzut nici un zâmbet, nici o față, nimic în afara unei siluete stând între luminile de pe punte. M-am uitat și am răbdut. Drumul a părut mai lung la întoarcere. Nu i-am vorbit pilotului și nici el nu mi-a vorbit. Când am coborât pe chei, mi-a întins douăzeci și cinci de cenți.

— Rămâne pe altă dată, mi-a zis el obosit, când o să avem mai mult spațiu să te aruncăm peste bord.

Vreo zece clienți care așteptau să urce pe *vaporeș* s-au uitat lung la mine, când l-au auzit. Am trecut de ei, de ușa micii săli de așteptare de pe chei, îndreptându-mă către

treptele dinspre mal.

Un malac roșcat, murdar pe față, purtând niște teniși soioși, pantaloni jegosi și ce mai rămăsese dintr-un pulover albastru marinăresc, sprijinit de balustrada scărilor, și-a îndreptat spatele și m-a ciocănit ca din întâmplare. M-am oprit. Părea prea mare. Era cu zece centimetri mai înalt ca mine și cu vreo cincisprezece kilograme mai greu. Dar sosise ceasul să-mi vâr pumnul în dinții cuiva, chiar dacă asta nu-mi aducea decât un braț de lemn.

Lumina era puțină și venea în principal, din spatele lui.

— Ce-i, amice?, rosti el tărăgănat. Nu te-ai descurcat pe corabia dracului?

— Du-te și cârpește-ți puloverul! Ți se vede burta.

— Ar putea fi și mai rău, a spus. Dacă e s-o luăm așa, și ție ți se vede pocnitoarea prin costumul ăsta subțire.

— Ce te face să-ți bagi nasul?

— Isuse, nimic. Doar curiozitatea. N-am vrut să te jignesc, amice.

— Atunci cară-te dracu din drumul meu!

— Sigur. Nu făceam decât să mă odihnesc aici. A zâmbit încet, obosit. Avea o voce moale, visătoare, surprinzător de delicată pentru un bărbat atât de masiv. Mă făcea să mă gândesc la un alt uriaș cu voce moale, de care, în mod ciudat, îmi plăcuse.

— N-ai început bine, a spus el trist. Spune-mi Red.

— Dă-te la o parte, Red. Și cei mai buni oameni fac greșeli. Simt una urcându-mi-se la cap.

S-a uitat gânditor încolo și încoace. Mă înghesuise într-un colț. Păream să fim destul de singuri.

— Vrei să ajungi pe Monty? Se poate face. Dacă ai un motiv.

Câțiva oameni veseli, cu haine vesele, au trecut pe lângă noi și s-au urcat în vaporeș. I-am așteptat să treacă.

— Un motiv în valoare de cât?

— Cincizeci de dolari. Plus încă zece dacă îmi sângerezi în barcă.

Am început șă-l ocolesc.

— Douăzeci și cinci, a zis încet. Cincisprezece, dacă te întorci cu prietenii.

— N-am nici un prieten, am zis, și-am plecat.

N-a încercat să mă oprească. Am făcut dreapta pe drumul asfaltat pe care veneau și plecau mici tramvaie, ca niște cărucioare de copii, claxonând încet, ca să nu sperie femeile gravide. La poalele primului chei se afla un local strălucitor, pentru jocuri mecanice, care era deja plin de oameni. Am intrat și m-am sprijinit de peretele din spatele jucătorilor, unde mai stăteau și mulți alții, așteptând un loc liber.

Am privit câteva numere apărând pe un panou electronic, i-am ascultat pe cei de la mese cum le strigau, am încercat să-i depistez pe jucătorii casei, dar nu am reușit și m-am întors ca să plec.

O formă mare, albastră și mirosind a smoală a apărut lângă mine.

— N-ai bani sau ești doar zgârcit?, mi-a șoptit la ureche o voce blândă.

L-am privit din nou. Avea ochi ca-n povești. Ochi violeți. Aproape purpurii. Ochi de fată, de fată frumoasă. Pielea îi era ca mătasea. Ușor înroșită, dar nu avea să fie niciodată bronzată. Era prea delicată. Era mai masiv decât Hemingway și cu mulți ani mai tânăr. Nu era la fel de mare ca Moose Malloy, dar părea foarte rapid. Părul său avea acea nuanță de roșu ce bate înspre auriu. Dar, cu excepția ochilor, avea o față simplă, țărănească, fără nici un fel de frumusețe de actor.

— În ce branșă ești?, m-a întrebat. Detectiv particular?

— De ce ți-aș spune? m-am răstit.

— M-am gândit eu că așa este, a spus el. Douăzeci și cinci e prea mult? Nu-ți decontezi cheltuielile?

— Nu.

A oftat.

— Oricum era o idee proastă, a zis el. Te-ar fi făcut bucăți ăia acolo.

— Nu m-ar mira. Tu în ce branșă ești?

— Un dolar de ici, unul de colo. Odinioară eram polițist. M-au terminat.

— Și ce-mi spui mie?

M-a privit surprins.

— E adevărat.

— Probabil că erai prea cinstit.

A zâmbit vag.

— Îl cunoști pe un tip numit Brunette?

Zâmbelului vag i-a rămas pe față. Cineva a câștigat de trei ori la rând la jocuri mecanice. Se lucra repede acolo. Un individ înalt, cu nasul ca un cioc, cu obrații gălbui și scofâlciți, s-a apropiat de noi și s-a sprijinit de perete fără să ne privească. Red s-a aplecat ușor spre el și l-a întrebat:

— Ce-ai vrea să-ți povestim, amice?

Omul cu cioc de pasăre a rânit și a plecat. Red a zâmbit și a zguduit localul când s-a rezemat la loc.

— Am cunoscut pe cineva care te-ar putea dovedi.

— Aș vrea să fie mai mulți, a spus el grav. Un tip mare costă bani. Lucrurile nu sunt făcute la scara lui. Costă să-l hrănești, să-l îmbraci și picioarele nu-i încap în pat. Uite cum stă treaba. Poate crezi că nu e un loc potrivit pentru a vorbi, dar este. Îi cunosc pe toți informatorii, iar restul nu au ochi decât pentru jocurile alea. Am o barcă cu motor silențios. Adică, pot să împrumut una. În josul drumului există un chei neluminat. Știu un hublou pe Monty pe care pot să-l deschid. Mai transport ceva acolo, câteodată. Nu sunt prea mulți indivizi sub punte.

— Au reflector și paznici, am zis.

— O să ne descurcăm.

Mi-am scos portofelul și am extras pe ascuns o bancnotă de douăzeci și una de cinoi, pe care le-am împăturit bine. Ochii purpurii mă priveau fără să lase impresia că o fac.

— Numai dus?

— Cincisprezece ne-a fost vorba.

— Între timp a mai crescut rata inflației.

O mână murdară a înghițit bancnotele. S-a îndepărtat fără zgomot. S-a pierdut în întunericul fierbinte din afara ușilor. Omul cu cioc de pasăre s-a materializat în stânga mea și a zis încet:

— Cred că îl cunosc pe băiatul ăla îmbrăcat în marinar. E un prieten de-al tău? Cred că l-am mai văzut.

Mi-am îndreptat spatele și am plecat de lângă el, am ieșit pe ușă, apoi am făcut stânga cu ochii pe un cap roșcat, înalt, trecând de la un felinar la altul, cam vreo treizeci de metri de mine. După câteva minute am intrat în spațiul dintre două magazine. Omul cu nasul ca un cioc a apărut, plimbându-se cu ochii în pământ. Am ieșit în dreptul lui.

— Bună seara, am zis. Îmi dați douăzeci și cinci de cenți, dacă vă ghicesc greutatea?

M-am lăsat pe el. Avea un pistol sub haina mototolită. Ochii lui m-au privit fără emoție.

— Vrei să te bag la răcoare, fiule? Sunt pus aici pentru a menține legea și ordinea.

— Și cine o tulbură în momentul de față?

— Prietenul tău mi s-a părut cunoscut.

— Așa și trebuie. E polițist.

— Uf, la naiba!, a spus răbdător omul cu nasul încovoiat. De acolo îl știu. Noapte bună!

S-a întors, plimbându-se pe drumul pe care venise. Nu mai vedeam capul roșcat. Nu mă îngrijora. Nimic nu avea să mă îngrijoreze vreodată în privința acestui băiat.

Am mers încet, mai departe.

Capitolul 36

Mă aflam dincolo de felinare, dincolo de duduitul și claxonatul mașinilor, dincolo de mirosul de grăsime încinsă și de floricele, de țipetele stridente ale copiilor și ale celor ce făceau reclama la filme porno, dincolo de toate în afară de mirosul oceanului, de țărnul devenit brusc pustiu și de crestele valurilor ce se prăbușeau în nisipul înspumat. Acum mergeam aproape singur. Zgomotele se stingeau în urma mea, lumina intensă și ciudată se transforma într-o sclipire șovăitoare. Apoi am văzut cheiul întunecat, semănând cu un deget întins spre mare. M-am îndreptat spre el. Red coborâse pe mal și mi-a vorbit de jos:

— În regulă. Cobora treptele spre debarcader. Eu mă duc să iau barca și să încălzesc motorul.

— M-a urmărit unul de la poliția litoralului. Tipul de la jocuri mecanice. A trebuit să mă opresc și să vorbesc cu el.

— Olson. De la brigada antifurt. E bun. Doar că, din când în când, mai șterpelește câte

un portofel și îl pune în buzunarul altcuiva ca să-și facă planul la arestări. Asta înseamnă că e chiar prea bun. Sau poate mă înșel.

— Pentru Bay City, cred că e exact așa cum trebuie. Hai să-i dăm drumul. Îmi țin respirația de frică să nu risipesc ceața. Nu e cine știe ce ceață, dar ne-ar putea ajuta.

— O să țină destul cât să păcălim reflectorul, a spus Red. Au și mitraliere pe puntea vasului. Du-te pe debarcader. Vin repede.

S-a pierdut în întuneric, iar eu am trecut de platforma de lemn, alunecând pe scândurile unsuroase din cauza peștilor. În celălalt capăt era o balustradă joasă și murdară. Într-un colț era ghemuită o pereche. Au plecat, bărbatul înjurând.

Timp de zece minute am ascultat clipocitul valurilor. O pasăre de noapte a despicat întunericul, griul estompat al unei aripi intrând brusc în câmpul meu vizual și apoi dispărând. Mult deasupra mea zumzăia un avion. Apoi, din depărtare, am auzit lătratul și huruitul unui motor care a continuat să huruie ca o duzină de camioane. După o vreme, zgomotul s-a potolit și apoi, brusc, nu s-a mai auzit nimic.

Au mai trecut câteva minute. M-am întors la trepte și le-am coborât, atent ca o pisică pe gheață. O umbră s-a detașat din noapte și s-a auzit o bufnitură. O voce a zis:

— Gata. Vino.

Am intrat în barcă și m-am așezat lângă el, sub acoperiș. Barca aluneca deasupra apei. Motorul nu mai scotea nici un sunet acum. Nu se vedea decât apa bolborosind de ambele părți ale bărcii. Încă o dată luminile din Bay City s-au transformat într-o licărire distantă, dincolo de sușurile și coborâșurile valurilor. Încă o dată, luminile stridente de pe Royal Crown au rămas în urma mea, vaporul părând că-și etalează frumusețea, ca un manechin aflat pe o scenă rotitoare.

— Mi-e frică, am spus brusc. Mor de frică.

Red a oprit motorul și a lăsat barca să plutească cu valurile, de parcă apa ar fi trecut pe sub noi, iar barca ar fi rămas pe loc. Și-a întors fața spre mine și m-a privit.

— Mi-e frică de moarte și de tristețe, am spus. De ape întunecate și de fețe de înecați, de cranii cu orbitele goale. Mi-e teamă că sunt un nimeni, că voi muri, că nu voi găsi pe nimeni, numit Brunette.

A chicotit.

— O vreme chiar m-ai păcălit. Ai o metodă foarte interesantă de a-ți face curaj. Brunette poate fi oriunde. Pe oricare din vapoarele astea, la clubul lui, în est, la Reno, acasă, cu papucii în picioare. Numai pe el îl cauți?

— Îl caut pe unul Malloy, o brută uriașă care a ieșit acum câțva timp din închisoarea statului Oregon, după ce executase o sentință de opt ani, pentru jefuirea unei bănci. Se ascundea în Bay City.

I-am povestit. I-am povestit mult mai multe, decât am avut de gând. Probabil, că din cauza ochilor lui.

La început s-a gândit și apoi a vorbit încet, iar vorbele sale se agățau de firele de ceață, ca picăturile de apă, pe o mustață. Poate că asta le-a făcut să pară mai înțelepte decât erau, sau poate că nu.

— O parte din ce mi-ai spus e de înțeles, a zis. O parte, nu. Despre unele nu am de unde să știu, despre altele, am. Dacă Sonderborg ăsta dirija o ascunzătoare pentru criminali, făcea contrabandă cu droguri și își trimitea băieții să înhațe bijuteriile damelor bogate și speriate, atunci e normal să fi avut omul lui în conducerea orașului, dar asta nu înseamnă că toată lumea era la curent. Poate că Blane știa, iar Hemingway, cum îi spui tu, nu știa. Blane e cel rău. Celălalt e doar un polițist dur, nici prea rău, nici prea bun, nici stricat, nici cinstit, plin de curaj și suficient de prost încât să creadă, ca și mine, că a fi polițist e o meserie ca oricare alta.

Spiritistul nu are nici un amestec. El și-a cumpărat protecția din cel mai bun loc posibil: Bay City și a folosit-o când a simțit nevoia. Cu indivizii de teapa lui e greu să-ți dai seama ce au de gând să facă, ce au pe conștiința sau de ce se tem. Poate, om e și el, s-a mai îndrăgostit de vreo clientă, din când în când. Damele alea nu-s prea greu de agățat. Blane știa că Sonderborg se va speria când va afla cine ești — probabil, că lui Sonderborg chiar i-au spus că te-au găsit amețit, mergând aiurea — iar Sonderborg nu a știut ce să facă cu tine și i-a fost frică, atât să te lase să pleci, cât și să-ți dea una în cap. După o vreme, Blane i-ar fi făcut o vizită și ar fi ridicat prețul. Asta-i tot ce-a fost. S-a întâmplat că te-au putut folosi și au făcut-o. Poate că Blane știe ceva și despre Malloy. Nu m-ar mira.

Am ascultat, privind mișcarea leneșă a reflectorului, venirile și plecările vapoarelor.

— Știu cum gândesc băieții ăștia, a zis Red. Problema cu polițaii nu e că sunt proșii sau răi sau necinstiți, ci că ei cred că a fi polițai le dă ceva în plus, ceva ce le lipsea înainte.

Poate că așa era odinioară, dar acum nu mai e. Acum, se întrec cu prea multe minți luminate. Asta ne duce la Brunette. El nu conduce orașul. N-are timp. A dat o grămadă de bani ca să fie ales un primar care să-i lase vapoarele în pace. Dacă vrea ceva, obține. De pildă, cu ceva timp în urmă, unul dintre prietenii săi, un avocat, a fost prins conducând beat. Brunette a reușit să schimbe acuzația în „depășirea vitezei legate”. Ca să facă asta, a schimbat procesul verbal, ceea ce e ilegal. Înțelegi cum merge treaba? El se ocupa cu jocurile de noroc, dar în ziua de azi, toate se leagă. Așa că ar putea avea de-a face și cu contrabanda de droguri, poate că ia și un procentaj de la cei pentru care a creat atâtea locuri de muncă. Poate că îl știe pe Sonderborg, poate că nu. Dar cu furtul de bijuterii nu are nimic de-a face. Gândește-te cât au muncit băieții ăia pentru opt miare. Îmi vine să râd numai când mă gândesc că Brunette ar putea fi implicat.

— Mda, am zis. A mai fost și o crimă, ții minte?

— Nici pe-asta n-a comis-o el, și nici n-a pus pe un altul să o facă. Altfel, nu s-ar fi găsit nici un cadavru. Niciodată nu știi ce se ascunde în căptușala omului. De ce să riști? Uite ce fac eu pentru douăzeci și cinci de parale. Gândește-te ce ar face alții pentru banii pe care îi poate da Brunette.

— Crezi că ar aranja să fie omorât cineva?

Red s-a gândit o clipă.

— Poate. Probabil că a și făcut-o. Dar nu e un dur. Gangsterii ăștia sunt croiți pe alt calapot. Îi credeam recidiviști sau puști plini de cocaină. Comisarii de poliție strigau în gura mare la radio, cum că sunt lași, că omoară femei și copii și cer îndurare când văd o uniformă de polițist. Dar publicul nu înghite chestii de-astea. Există și polițai lași, și borfași lași, dar nu prea mulți, nici dintr-unii, nici dintr-alții. Iar cei de la conducere, cum e Brunette, n-au ajuns în vârf, omorând oameni. Au ajuns prin curaj și inteligență, dar nici nu au sentimentul de haită, pe care îl au polițiștii. Dar, mai presus de toate, ei sunt oameni de afaceri. Ce fac, fac pentru bani. Ca toți oamenii de afaceri. Câteodată, un individ le bagă prea multe bețe în roate. O.K. Afară. Dar întâi se gândesc bine de tot. De ce naiba te tot dăscălesc eu?

— Brunette nu l-ar ascunde pe Malloy după ce a omorât doi oameni, am spus.

— Nu. Doar dacă e vorba de bani. Vrei să ne întoarcem?

— Nu.

Red și-a pus mâinile pe volan.. Barca a căpătat viteză.

— Să nu crezi că mie-mi plac ticăloșii ăștia, a zis. Îi urăsc din inimă.

Capitolul 37

Descriind un arc de cerc, reflectorul semăna cu un deget pătat de ceață, care mângâia valurile la vreo treizeci de metri de vapor. Era mai mult o chestiune de spectacol, decât ceva util, îndeosebi la acea oră târzie. Cei care ar fi dorit să dea lovitură, furând încasările, ar fi venit în număr mare pe la patru dimineața, când mai rămân doar câțiva jucători înrăiți, iar membrii echipajului sunt frânți de oboseală. Chiar și așa, riscurile ar fi fost prea mari. Mai încercaseră și alții și dăduseră greș.

Vaporașul a sosit, a descărcat clienții, și apoi s-a îndreptat spre țărm. Red ținea barca chiar în afara zonei luminate de reflector. Dacă le-ar fi venit ideea să-l ridice câțiva metri... Dar nu le-a venit. Au continuat să-l rotească încet, făcând apele întunecate să strălucească. Barca a țâșnit în urma lui către vapor, trecând pe sub firul ancorei. Ne-am apropiat timid de carena murdară, ca un detectiv de hotel, care se pregătește să expedieze o prostituată.

Deasupra noastră se găseau hublouri de oțel, prea sus ca să ajungem la ele și prea greu de deschis, chiar dacă le-am fi atins. Purtată de valuri, barca a lovit pereții vechi ai lui Montecito. Lângă mine, o siluetă uriașă s-a ridicat din întuneric. O frânghie a fost aruncată, s-a înălțat, a lovit, s-a prins și capătul liber a căzut în apă. Red l-a pescuit cu un cârlig, a tras de el și l-a legat de carcasa motorului bărcii. Ceața, câtă era, făcea ca totul să pară ireal. Aerul umed era rece ca o iubire stinsă.

Red s-a aplecat spre mine și răsuflarea lui mi-a gădilat urechea.

— Se mișca prea tare. Dacă vine un val mai mare, o răstoarnă. Oricum, trebuie să urcăm.

— Abia aștept, i-am răspuns tremurând.

A răsucit volanul, mi-a pus mâinile pe el, a ambreiat și mi-a zis s-o țin tot așa. Am

văzut o scară de fier sudată pe carenă, mulată pe ea. Treptele erau probabil, foarte alunecoase. Urcușul părea la fel de atrăgător, ca și escaladarea unui bloc. Red s-a agățat de scară, după ce și-a frecat zdravăn mâinile de pantaloni. S-a ridicat fără zgomot, fără efort, iar picioarele au ajuns pe trepte.

Arcul de cerc al reflectorului era acum mult în urma noastră. Mi se părea că lumina reflectată de apă îmi face capul ca o torță, dar nu s-a întâmplat nimic. Am auzit deasupra sunetul înfundat al unor balamele grele. Un firicel de lumină gălbuie s-a scurs în ceață și s-a pierdut. Se vedea jumătate din conturul unui hublou folosit la încărcarea mărfurilor. Nu era închis din interior. M-am întrebat de ce.

Am auzit șoapta lui Red, fără să înțeleg ce spune. Am lăsat volanul și am început să urc. A fost unul dintre cele mai neplăcute drumuri pe care le-am făcut vreodată. Am aterizat găfâind, într-o cală plină de cutii de carton, butoaie, colace de frânghie și bucăți de lanț ruginit. Șobolanii țipau, ascunși prin colțuri. Lumina gălbuie venea din spatele unei uși înguste, din capătul opus. Red și-a apropiat buzele de urechea mea:

— De aici mergem direct la camera motoarelor. Unul dintre motoare e permanent ținut sub presiune, pentru că nu au diesel-uri pe șandramaua asta. Așa că probabil, o să dăm peste cineva acolo. Cea mai mare parte a echipajului lucrează deasupra, în sălile de joc, ca supraveghetori, chelneri etc; deși toți s-au angajat ca marinari. În camera motoarelor îți voi arăta hornul unei guri de ventilație fără grilaj. Gura dă pe punte, unde nu te mai pot însoți. Puntea va fi teritoriul tău — cât timp trăiești.

— Probabil că ai rude la bord, i-am spus.

— S-au văzut lucruri și mai ciudate. Te întorci repede?

— O să fac o grămadă de stropi când o să aterizez de pe punte, i-am răspuns și mi-am scos portofelul. Cred că meriți mai mult pentru treaba asta. Poftim. Consideră că e al tău.

— Nu îmi mai datorezi nimic, prietene.

— Îți plătesc pentru drumul de întoarcere — chiar dacă n-o să-mi fie de folos, ia banii înainte să dau în plâns și să-ți ud cămașa.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu trebuie decât să am vorba dulce. Dar parcă aș avea o coadă de șopârlă în gură.

— Ține-ți banii, a zis Red. Mi-ai plătit deja drumul de întoarcere. Cred că ți-e frică.

M-a apucat de mână. Mâna lui era puternică, tare, caldă și puțin lipicioasă.

— Știu că ți-e frică, mi-a șoptit.

— O să-mi treacă, într-un fel sau altul.

S-a întors cu o expresie ciudată, pe care nu am reușit să o descifrez în lumina slabă. L-am urmat printre cutii și butoaie, dincolo de pragul de fier al ușii, într-un coridor îngust, întunecat, cu mirosul caracteristic vapoarelor. Din coridor am ajuns pe o platformă de fier, uleioasă, de pe care am coborât pe o scară de oțel de care abia ne țineam. Șuieratul lămpilor de ulei acoperea orice alt sunet. Ne-am îndreptat către șuierat, sub privirea tăcută a munților de fier.

După colț am zărit un tip îmbrăcat într-o cămașă purpurie, care ședea într-un scaun descleiat, sub un bec ce atârna din tavan, citind ziarul de seară cu ajutorul unui deget murdar și a unei perechi de ochelari cu ramă metalică, care ar fi putut să-i aparțină bunicului său.

Red a ajuns fără zgomot în spatele lui. A zis:

— Salut, piticule. Ce-ți mai face bambina?

Italianul a căscat gura și și-a repezit mâna la cămașă. Red l-a lovit în bărbie și l-a prins înainte să cadă. L-a pus ușor pe podea și a început să rupă fâșii din cămașă purpurie.

— Asta o să-l doară mai rău decât vânătaia de pe bărbie, a șoptit Red. Dar treaba e că ar fi auzit zgomotul pe care îl faci urcând hornul. Cei de deasupra nu vor auzi nimic.

L-a legat pe italian și i-a pus un căluș în gură. A ridicat ochelarii și i-a pus într-un loc sigur. Ne-am dus la hornul gurii de ventilație care nu avea grilaj. M-am uitat în sus și nu am văzut decât întuneric.

— La revedere, i-am zis.

— Poate ai nevoie de ceva ajutor.

Mi-am scuturat capul ca un câine ud.

— Aș avea nevoie de o companie de pușcași marini. Dar treaba asta o fac sau singur sau deloc. Pe curând.

— Cât stai? m-a întrebat cu o voce care încă părea îngrijorată.

— Cel mult o oră.

M-a privit fix și și-a mușcat buzele. Apoi a încuviințat.

— Omul trebuie să facă ce trebuie, a zis. Vino pe la jocuri mecanice, dacă ai timp.

S-a îndepărtat fără zgomot. După ce a făcut patru pași s-a întors.
— S-ar putea ca hubloul ăla deschis să fie o monedă folositoare, mi-a zis și a plecat repede.

Capitolul 38

Un curent de aer rece străbătea hornul. Mi s-a părut un drum lung, până la vârf. După trei minute care au trecut ca o oră, am scos prudent capul din deschizătura în formă de trombon. Vedeam umbrele cenușii ale unor bărci acoperite cu prelate, în întuneric se auzeau voci înăbușite. Reflectorul desena încet cercuri. Se afla mai sus de punte, probabil pe o platformă așezată pe unul dintre catargele ciuntite. Mă așteptam să găsesc o santineală cu o mitralieră, și, poate, un Browning de calibru mic. Își pierdea vremea stând în frig, atât timp cât cineva lăsase cu amabilitate hubloul deschis.

Muzica zvâcnea din depărtare ca dintr-un radio de doi bani. O lumină de punte și câteva stele vizibile prin ceață, mă priveau de sus cu răceală. Am ieșit din horn, mi-am scos pistolul de calibrul 38 din centură și l-am ținut lângă piept, acoperit cu vesta. Am făcut trei pași și am ciulit urechile. Nimic. Conversația șoptită se opri, dar nu din cauza mea. Reușisem să văd de unde vine: dintre două bărci de salvare. Și, așa cum se întâmplă, din noapte și din ceață s-a născut în mod misterios, o rază de lumină suficient de puternică pentru a lumina contururile amenințătoare ale unei mitraliere montate pe un trepid și plasată lângă balustradă. Lângă ea stăteau doi bărbați, nemișcați, fără să fumeze: au început din nou să vorbească în șoapte care nu se închegau în cuvinte.

Am ascultat mult prea mult timp. O altă voce se auzi în spatele meu.

— Îmi pare rău, accesul oaspeților pe punte este interzis.

M-am întors, nu prea repede, și m-am uitat la mâinile lui. Nu se vedeau prea clar, dar erau goale. Am făcut un mic pas lateral, încuviințând, și capătul unei bărci de salvare ne-a ascuns de privirile celorlalți. Bărbatul a venit încet după mine, fără ca pantofii săi să facă vreun zgomot pe puntea umedă.

— Se pare că m-am rătăcit, am zis.

— Așa se pare. Avea o voce tinerească, nu era vocea unui bloc de piatră. Dar în capul scărilor aveam o ușă închisă cu yala. E o yală bună. Pe vremuri, ușa era deschisă și pusesem un lanț și o tăbliță, dar am descoperit că cei mai vioi treceau peste lanț.

Vorbea mult, fie din politețe, fie pentru că aștepta ceva. Nu-mi dădeam seama exact.

— Probabil, că cineva a lăsat ușa deschisă, am spus.

Umbra a dat din cap. Era mai scundă decât mine.

— Dar vezi că asta ne creează o problemă. Dacă cineva a lăsat ușa deschisă, șefu` n-o să fie deloc încântat. Dacă nu, am vrea să știm cum ai ajuns aici. Sunt sigur că înțelegi.

— Nu pare o problemă prea complicată. Hai să coborâm și să vorbim cu el.

— Ai venit cu cineva?

— Cu o persoană foarte drăguță.

— Ar fi trebuit să rămâi cu ea.

— Știi cum e: cum ai întors capul, cum a agățat-o altcineva.

A chicotit. Apoi bărbia i s-a mișcat încet, în sus și-n jos. M-am lăsat în jos și am sărit într-o parte. Șuieratul bastonului a fost ca un oftat în atmosfera calmă. Mi se părea că toate bastoanele din jur erau îndreptate către mine. Bărbatul înalt a înjurat.

— Hai, faceți pe eroii! am zis.

Am deblocat zgomotos siguranța de la pistol.

Uneori chiar și o scenă proastă are priza la public. Cel înalt a înghețat și am văzut bastonul ce i se legăna în mână. Cel cu care vorbisem s-a gândit fără grabă.

— Asta nu o să-ți ajute la nimic, a spus el pe un ton grav. N-o să pleci niciodată de aici.

— M-am gândit la asta. Dar apoi m-am gândit că pentru tine n-ar mai conta.

Continua să fie o scenă de doi bani.

— Ce vrei?, m-a întrebat liniștit.

— Am un pistol zgomotos, am zis, dar nu țin neapărat să-l folosesc. Vreau să vorbesc cu Brunette.

— E plecat la San Diego, cu afaceri.

— Atunci cu înlocuitorul lui.

— Ești un tip grozav, a spus cel cumsecade. Vom coborî. Îți pui pistolul la loc înainte să

trecem de ușă.

— O să-l pun când o să fiu sigur că trec de ușă. A chicotit.

— Du-te înapoi la postul tău, Slim. Mă ocup eu de ăsta..

A trecut leneș prin fața mea, iar înaltul s-a topit în întuneric.

— Atunci, urmează-mă.

Am traversat puntea în șir indian. Am coborât treptele alunecoase, acoperite cu alamă. În capul scărilor era o ușă groasă. A deschis-o și a studiat yaia. A zâmbit, a încuviințat și mi-a ținut ușa. Am trecut de ea și am vârat pistolul în buzunar.

În urma noastră, ușa s-a închis cu un țcănit.

— A fost o seară interesantă, până acum, a zis.

În fața noastră era un coridor boltit, dincolo de care se vedea o sală de jocuri nu prea aglomerată. Arăta la fel ca oricare altă sală de jocuri. În capătul opus era un mic bar de sticlă și câteva taburete. În mijloc — o scară ce cobora până într-un loc de unde se auzea muzica ce se risipea în sală. Auzeam roțile ruletelor. Un crupier împărțea cărți unui singur client. Nu erau mai mult de șaizeci de oameni acolo. Pe masa de joc era un morman de fise, cu care ai fi putut să deschizi o bancă. Jucătorul era un bătrân cu părul alb, care-l privea pe crupier, doar cât să fie politicos, nimic mai mult.

Doi indivizi impasibili, îmbrăcați în haine de seară, s-au apropiat de noi prin coridorul boltit. Era normal. Veneau cu pași degajați, iar însoțitorul meu scund și zvelt îi aștepta. Cu mult înainte de a ajunge lângă noi, își duseseră mâinile la buzunare. Pentru a-și căuta țigările, fără îndoială.

— De acum încolo vom pune puțină ordine în mersul lucrurilor, a spus bărbatul cel scund. Sper, că nu te va deranja.

— Tu ești Brunette, am spus eu brusc.

— Desigur, a răspuns el ridicând din umeri.

— Nu pari un tip dur.

— Asta sper și eu.

Cei doi bărbați în smocking m-au înghesuit ușurel.

— Intră aici, a spus Brunette. Vom putea vorbi nestingheriți.

A deschis ușa și m-au dus înăuntru.

Încăperea era și nu era, ca o cabină. Două lămpi de alamă, agățate de plafon, atârnav deasupra unui birou întunecat, care nu era de lemn, poate din plastic. În capăt se aflau două paturi din lemn. Cel de jos era aranjat, iar pe cel de sus erau șase teancuri de plăci de gramofon. O combină mare, cu radio și gramofon, se afla în colț. Mai era o canapea roșie de piele, un covor roșu, scrumiere, un taburet pe care se aflau țigări, o cană și niște pahare și un băruleț așezat oblic față de paturile de lemn.

— la loc, a spus Brunette și s-a așezat la biroul pe care se aflau o mulțime de hârtii cu coloane de cifre. Stătea pe un scaun cu spătar înalt, pe care l-a înclinat puțin, apoi m-a privit. S-a ridicat din nou în picioare, și-a scos paltonul și eșarfa, și le-a aruncat într-o parte. S-a așezat din nou, a luat de pe birou un stilou și și-a gădilat cu el lobul unei urechi. Avea zâmbetul unei pisici, dar mie îmi plac pisicile.

Nu era nici tânăr, nici bătrân, nici gras, nici slab. Cum petrecuse multă vreme pe mare sau în apropiere, căpătase o mină sănătoasă. Părul lui avea culoarea castanei. Era ondulat și se ondula și mai mult pe mare. Avea o frunte lată, de om deștept, iar în ochii de culoare gălbuie se putea citi o amenințare blândă. Avea mâini frumoase, bine întreținute, fără a fi feminine. Îmbrăcămintea sa de seară era închisă la culoare, albastru-petrol, după câte puteam eu să-mi dau seama. Mi se părea că perla era cam stridentă, dar poate eram gelos.

M-a privit un timp destul de îndelungat, înainte de a spune:

— Are o armă.

Una din gorilele lui stilate a înfipt în mijlocul spatelui meu ceva care probabil, nu era un băț de undiță. Mâinile m-au cercetat și au înlăturat arma, căutând altele.

— Altceva?, întrebă o voce.

Brunette a clătinat din cap.

— Deocamdată, nu.

Una din gorile a aruncat pistolul meu automat de-a lungul biroului. Brunette a pus stiloul jos, a luat un cuțit pentru desfăcut scrisori și a împins arma către sugativă.

— Ei? a spus el calm, uitându-mi-se peste umăr. Mai e cazul să vă explic ce vreau?

Unul din ei a ieșit rapid și a închis ușa. Celălalt a rămas atât de nemișcat, de parcă nici nu era acolo. A urmat un moment de destindere, întrerupt de un zumzăit de voci, îndepărtat, și de o muzică în tonuri grave, iar undeva mai jos, huriit surd, aproape

imperceptibil.

— Ceva de băut?

— Mulțumesc.

Gorila a preparat băuturile. Nu a încercat să ascundă paharele în timp ce o făcea. A pus unul la fiecare margine a biroului, pe cartonașe negre.

— O țigară?

— Mulțumesc.

— Ai ceva împotriva celor egiptene?

— Deloc.

Ne-am aprins țigările. Am băut ceva cu gust de scotch, bun. Gorila n-a băut.

— Ceea ce vreau..., am început eu.

— Iartă-mă, dar asta n-are mare importanță, nu?, a zis cu zâmbetul lui blând de pisică, și ochii gălbui închiși, leneș, pe jumătate.

Ușa s-a deschis și celălalt a revenit împreună cu haina de chelner, cu gura lui de gangster și tot tacâmul. Mi-a aruncat o privire și fața i s-a făcut albă ca o scoică.

— N-a trecut de mine, a zis iute, mușcându-și buza.

— Avea o armă, a spus Brunette împingând-o cu press-papier-ul. Asta. A și înfipt-o în spatele meu pe punte.

— N-a trecut de mine, șefule, a răspuns haina de chelner, tot atât de prompt.

Brunette a ridicat încet ochii gălbui și mi-a zâmbit.

— Ei?

— Curăță-l, am spus.

— Poate să dovedească conducătorul vapoarașului, a mârâit haina de chelner.

— Ai lipsit de la 5:30?

— Nici un minut, șefule.

— Țsta nu e un răspuns. Un imperiu se poate prăbuși într-un minut.

— Nici o secundă, șefule.

— Dar poate fi păcălit, am spus și am râs.

Haina de chelner a luat o atitudine de boxer și pumnul lui a pleznit ca un bici. Aproape mi-a atins tâmpla. S-a auzit un zgomot surd. Pumnul lui a părut să se topească în aer. S-a răsturnat pe o parte, s-a prins de un colț al biroului și apoi a căzut pe spate. Era frumos să vezi și pe altcineva încasând-o.

Brunette a continuat să-mi zâmbească.

— Sper că nu-l nedreptățești, a spus el. Mai rămâne problema ușii dinspre punte.

— S-a întâmplat să fie deschisă.

— Mai e și altă soluție?

— Nu cu atâția oameni în jur.

— O să-ți vorbesc singur, a spus Brunette privind doar la mine.

Gorila l-a săltat pe haină de chelner de subsuori, l-a târât de-a lungul cabinei și colegul lui i-a deschis ușa. Au ieșit. Ușa s-a închis.

— Bun, spuse Brunette. Cine ești și ce dorești?

— Sunt detectiv particular și vreau să vorbesc cu un tip numit Moose Malloy.

— Dovedește-mi că ești detectiv particular.

I-am arătat. Mi-a aruncat legitimația înapoi peste birou. Buzele sale arse de soare și vânt au continuat să zâmbească, dar zâmbetul începea să pară forțat.

— Anchetez o crimă, am spus. Uciderea unui bărbat numit Marriott, pe faleză, lângă clubul tău, Belvedere, joia trecută, noaptea. Se întâmplă că acest asasinat se leagă de un altul, asupra unei femei, săvârșit de Malloy, fost deținut, spărgător de bănci și genul clasic de dur.

A dat din cap.

— Încă nu te întreb ce are asta de a face cu mine. Presupun că o să ajungi și acolo.

Ce-ar fi să-mi spui cum ai ajuns pe vas?

— Ți-am spus.

— Nu e adevărat, a spus el calm. Cum spuneai că te cheamă? Marlowe? Nu-i adevărat, Marlowe. Știi și tu asta. Băiatul ăla nu minte. Eu îmi aleg oamenii cu atenție.

— Stăpânești o parte din Bay City. Nu știu cât de mare, dar suficient pentru ce-ți dorești. Un individ numit Sonderborg a dirijat acolo o ascunzătoare pentru cei căutați de poliție. A mai făcut și trafic de droguri și a fost implicat și în ceva tâlhării. Evident, nu putea face toate astea fără relații. Nu cred că le putea face fără tine. Malloy a stat la el. Dar a plecat. Malloy are cam doi metri înălțime și e greu de ascuns. Cred că se poate ascunde tocmai bine pe un vapor-cazino.

— Ai un raționament simplu, a spus Brunette încet. Dacă vroiam să-l ascund, de ce aș fi riscat aducându-l aici? Și-a sorbit băutura. La urma urmei, am alte treburi. E și așa destul de dificil să întreții vapoare ca ale mele, fără prea multe complicații. Lumea e plină de locuri unde un escroc se poate ascunde. Dacă are bani. Ai altă idee?

— Poate, dar dă-o dracului.

— Nu pot face nimic pentru tine. Deci, cum ai ajuns pe vapor?

— N-am chef să-ți spun.

— Mă tem că va trebui să te fac să spui, Marlowe. Lumina lămpilor de alamă făcea să-i strălucească dinții. În fond, n-ar fi prea greu.

— Dacă îți spun, îi trimiți un mesaj lui Malloy?

— Ce mesaj?

M-am întins după portofelul de pe birou și am scos de acolo o carte de vizită pe care am întors-o pe dos. Am pus portofelul la o parte și am luat un creion. Pe dosul cărții am scris câteva cuvinte, după care am împins-o pe birou. Brunette a luat-o și a citit ce scrisesem pe ea.

— Mie nu-mi spune nimic, a zis el.

— Lui îi va spune.

S-a lăsat pe spate și m-a privit fix.

— Nu te înțeleg. Îți riști pielea ca să vii aici și să-mi întinzi o carte de vizită, ca eu s-o dau unui golan pe care nici nu-l cunosc. N-are nici un sens.

— N-are, dacă nu-l cunoști.

— De ce nu ți-ai lăsat arma la mal, ca să urci pe vapor ca toată lumea?

— Prima oară am uitat. Apoi mi-am dat seama că durul îmbrăcat în haină de chelner nu mă va lăsa niciodată să urc, după care am dat de un tip care știa o altă cale.

Ochii săi gălbui s-au aprins din nou. A zâmbit, dar n-a spus nimic.

— Tipul ăla nu e un escroc. Doar că a stat pe plajă și a fost numai urechi. Pe vaporul tău există un hublou deschis din interior și o gură de ventilație care nu are grilaj. Trebuie să elimini un singur om ca să ajungi pe puntea vaporului. Ai face bine să-ți verifici lista echipajului, Brunette.

Și-a mișcat buzele ușor, una peste alta. A privit din nou cartea de vizită.

— Nimeni cu numele de Malloy nu se află la bordul acestui vas, a spus. Dar dacă spui adevărul despre hublou, o să văd ce se poate face.

— Du-te și convinge-te.

Încă mai privea în jos.

— Dacă există vreo cale de a lua legătura cu Malloy, o voi face. Nu știu de ce mă deranjez.

— Aruncă o privire la hublou.

A stat o clipă nemișcat, apoi s-a aplecat și mi-a împins arma peste biroul.

— Ce de treburi mai am, a meditat el de parcă ar fi fost singur. Conduc orașe, aleg primari, corup poliția, fac comerț cu droguri, ascund pungași, atac femei bătrâne, sufocate de prea multe perle. Ce de timp liber am! A râs scurt. Ce de timp!

M-am întins după armă și mi-am vârât-o înapoi sub haină.

Brunette s-a ridicat.

— Nu promit nimic, a spus el privind-mă fix. Dar te cred.

— Bineînțeles, că nu promiți.

— Ai riscat foarte mult ca să auzi atât de puțin.

— Da.

— Atunci..., a făcut un gest fără sens și apoi și-a întins mâna peste birou.

— Dă mâna cu un fraier, a spus el blând.

Am dat mâna cu el. Mâna lui era mică, fermă și puțin cam caldă.

— Nu vrei să-mi spui cum ai aflat despre hubloul ăla?

— Nu pot. Dar cel care mi-a spus nu este un bandit.

— Te-aș putea face să vorbești, a zis el, și imediat a clătinat din cap. Nu. Te-am crezut o dată. Te cred și acum. Stai pe loc și mai servește-te cu o băutură.

A apăsă pe un buton. Ușa din spate s-a deschis și a intrat unul din băieții lui duri.

— Stai aici. Oferă-i de băut dacă vrea. Fără grosolănii.

Gorila s-a așezat și mi-a zâmbit calm. Brunette a ieșit rapid din birou. Am fumă. Mi-am terminat băutura. Gorila mi-a pregătit alta. Am terminat-o și pe-asta, plus încă o țigară.

Brunette s-a întors și și-a spălat mâinile în chiuveta din colț. Apoi s-a așezat din nou la biroul lui. A făcut semn cu capul către gorilă. Aceasta a ieșit silențios. Ochii gălbui mă studiau.

— Ai dreptate, Marlowe. Iar eu am 164 de oameni în echipaj. Ei..., a dat el din umeri. Te poți întoarce cu vaporeșul. Nimeni nu-ți va sta în cale. Cât despre mesajul tău, am câteva legături pe care le voi folosi. Noapte bună. Probabil, ar trebui să-ți mulțumesc pentru demonstrație.

— Noapte bună, am spus, m-am ridicat și am ieșit.

Altceineva era acum răspunzător de întâmpinarea vaporeșului. Alt vaporeș m-a dus la mal. M-am îndreptat către salonul de jocuri mecanice și m-am sprijinit de perete, înconjurat de mulțime.

În câteva minute a venit și Red și s-a sprijinit de perete lângă mine.

— Ușor, nu? a spus Red încet, pe fundalul creat de vocile groase și clare ale jucătorilor.

— Datorită ție. A înghițit-o. E îngrijorat.

Red s-a uitat în dreapta și în stânga și s-a apropiat mai mult de urechea mea.

— Ți-ai găsit omul?

— Nu. Dar sper că Brunette va găsi o cale de a-i transmite un mesaj.

Red s-a întors și s-a uitat din nou la mese. A căscat, s-a îndreptat de mijloc și s-a îndepărtat de perete. Omul cu nasul ca un cioc și-a făcut din nou apariția. Red s-a dus la el.

— Bună, Olson, i-a zis și aproape s-a dezechilibrat când a trecut pe lângă el.

Olson s-a uitat după el acru și și-a îndreptat pălăria. Enervat, a scuipat pe jos.

Îndată ce a plecat, am părăsit și eu localul, mergând înspre parcare unde îmi lăsasem mașina. M-am întors în Hollywood, am garat mașina și am urcat în apartamentul meu.

M-am descălțat și am mers prin cameră doar în ciorapi, pipăind podeaua cu degetele de la picioare, încă mai erau înțepenite. Apoi m-am așezat pe marginea patului rabatabil și am încercat să ghicesc cât e ceasul. N-o puteam face. Puteau trece ore sau zile până îl găseam pe Malloy. Poate că nu aveam să-l găsesc înainte să-l prindă poliția. Dar nici poliția nu prea avea șanse să-l prindă vreodată. Nu viu.

Capitolul 39

Pe la ora zece am telefonat familiei Grayle din Bay City. Am crezut că e probabil târziu ca să o găsesc, dar m-am înșelat. A trebuit să trec de o cameristă și un majordom, înainte să-i aud vocea. Avea un aer nonșalant.

— Ți-am promis că te sun. E puțin cam târziu, dar am avut o grămadă de lucruri pe cap.

— Altă neprezentare? m-a întrebat rece.

— Poate că nu. Șoferul tău mai lucrează la ora asta?

— Lucrează până la ce oră îi spun.

— Ce-ar fi să treci să mă iei? O să mă vâd în costumul meu de gală.

— Drăguț din partea ta, mi-a răspuns pe un ton târăgănat. Crezi că merită să fac efortul?

Amthor îi vindecase complet centrul vorbirii — dacă fusese vreodată ceva de vindecat la ei.

— Ți-aș arăta tabloul meu, i-am zis.

— N-ai decât un singur tablou?

— Am un apartament mic.

— Am auzit și eu că există așa ceva, a zis tot târăgănat, apoi și-a schimbat tonul. Nu mai face atâtea mofturi. Ești foarte bine clădit, dom'le, să știi de la mine. Mai dă-mi o dată adresa!

I-am dat-o.

— Ușa de la bloc este închisă, am zis, dar o să cobor și o s-o deschid.

— Minunat, a spus. Nu mai trebuie să-mi iau șperaclul.

A închis, lăsându-mă cu sentimentul ciudat că vorbisem cu cineva care nu există.

Am coborât în holul blocului și am deschis ușa, apoi am făcut un duș, mi-am pus pijamaua și m-am întins pe pat. Aș fi putut dormi și o săptămână. M-am smuls din pat și am pus zăvorul la ușa, lucru pe care uitasem să-l fac, m-am dus ca prin ceața în bucătărie și am scos paharele și o sticlă de lichior fin pe care îl păstrasem pentru când aveam să seduc o damă cu adevărat stilată.

M-am întins la loc.

— Roagă-te, am zis cu voce tare. Nu ți-a mai rămas decât să te rogi.

Mi-am închis ochii. Camera se clătina ca o barcă, iar aerul închis părea să fie îmbibat cu ceața și cu foșnetul brizei marine. Simțeam mirosul acru și putred al unei case părăsite. Mirosea a ulei de motor și am văzut un pitic în cămașă purpurie care citea la lumina unui bec cu ochelarii bunicului său. Am urcat și am tot urcat prin corpul unei trombe de aerisire. Am urcat pe Himalaya și am ieșit pe vârf și în jurul meu erau tot felul de tipi cu mitraliere. Am stat de vorbă cu un bărbat cu ochi gălbui, scund și ciudat de omenos care era un gangster sau chiar mai rău. M-am gândit la un uriaș cu păr roșcat și ochi violeti care era probabil, cel mai cumsecade om pe care l-am cunoscut vreodată. Am încetat să mă mai gândesc. În spatele pleoapelor mele dansau lumini. Eram pierdut în spațiu. Eram un prost care se întorcea dintr-o aventură inutilă. Eram un pachet uriaș de dinamită care exploda cu un fâsâit. Eram un gândac cu capul roz urcând pe clădirea primăriei.

Dormeam. M-am trezit încet, fără să vreau, iar ochii mei priveau fix tavanul luminat de lampă. Am auzit un zgomot încet.

Cineva se furișa greoi prin cameră. Am ciulit urechile. Apoi, am întors capul ușor și m-am uitat la Moose Malloy. Se mișca printre umbre la fel de silențios ca întotdeauna. În mână avea un pistol care lucea amenințător. Își dăduse pălăria pe spate peste părul negru, cârlionțat. Adulmeca, precum un câine de vânătoare. M-a văzut când am deschis ochii. A venit ușor până la marginea patului și s-a uitat la mine.

— Am primit mesajul tău, a zis. Blocul pare curat. N-am văzut copoi pe-afară. Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, o să ieșim amândoi cu picioarele înainte.

M-am răsucit puțin pe pat și el a controlat repede sub pernă. Avea aceeași față lată și palidă și ochii săi păstrau aceeași expresie blândă. În seara asta purta un pardesiu. Nu prea i se potrivea. Era descusut la un umăr și abia se ținea să nu cadă. Probabil fusese cea mai mare măsură pe care o găsisese, dar nu era suficientă pentru Moose Malloy.

— Speram că o să treci, i-am zis. Nu știe nici un polițist despre asta. Vroiam doar să te văd.

— Mai departe, a zis el.

S-a îndreptat către o masă, și-a pus pistolul pe ea, și-a scos cu greu pardesiul și s-a așezat în cel mai bun scaun pe care îl aveam. A scârțâit, dar a rezistat. S-a lăsat ușor pe spate și și-a tras pistolul lângă el. A scos un pachet de țigări din buzunar, l-a scuturat și a luat o țigară fără să o atingă cu degetele. A aprins un chibrit pe unghie. Mirosul înțepător al fumului s-a răspândit în cameră.

— Nu cumva ești bolnav, a zis el.

— Nu, doar mă odihneam. Am avut o zi grea.

— Ușa era deschisă. Aștepți pe cineva?

— O damă.

M-a privit gânditor.

— Poate n-o să vină, i-am zis. Dacă vine, o s-o țin la ușă.

— Ce damă?

— O oarecare. Dacă vine, scap eu de ea. Prefer să vorbesc cu tine.

A zâmbit atât de șters, încât colțurile gurii abia s-au mișcat. A tras un fum din țigară, cu stângăcie, de parcă ar fi fost prea mică pentru a o ține între degete.

— Ce te-a făcut să crezi că sunt pe Monty?, m-a întrebat

— Un polițai din Bay City. E o poveste lungă și plină de găuri.

— Poliția din Bay City e pe urmele mele?

— Te-ar deranja?

A zâmbit din nou, la fel de șters. A scuturat ușor din cap.

— Ai omorât o femeie, am zis. Jessie Florian. Asta a fost o greșeală.

S-a gândit. Apoi a încuviințat.

— Să sărim peste asta, a zis calm.

— Dar asta a pus capac la toate, am zis. Nu mi-e frică de tine. Nu ești un ucigaș. N-ai vrut s-o omori. De treaba de pe Central ai fi putut să scapi, dar nu și de faptul că ai crăpat capul unei bătrâne.

— Ai ceva tupeu, amice, a zis încet.

— După cum am fost tratat, nici nu mai știu cum să mă port. N-ai vrut s-o omori, nu-i așa?

Ochii lui nu aveau astâmpăr. Stătea cu capul aplecat, de parcă ar fi pândit un zgomot neobișnuit.

— Ar cam fi timpul să-ți cunoști forța, i-am spus.

— E prea târziu.

— Vroiai să-ți spună ceva. Ai apucat-o de gât și ai scuturat-o. Murise înainte să o dai

cu capul de tăblia patului.

Mă privea fix.

— Știu ce vroiai să-ți spună, am zis.

— Zi mai departe.

— Era un polițai cu mine când am găsit-o. A trebuit să-i povestesc.

— Cât de mult?

— Destul de mult, dar nu și despre astă-seară.

— O.K. De unde ai știut că sunt pe Monty?

Mă mai întrebasese asta. Părea să fi uitat.

— N-am știut. Dar cel mai ușor mod de a fugi era pe apă. Cu aranjamentele din Bay City, puteai să te refugiezi pe unul dintre vapoarele-cazino. De acolo puteai ușor să fugi, dacă te ajuta cine trebuie.

— Laird Brunette e băiat bun, a spus inexpresiv. Cel puțin așa am auzit. Eu n-am vorbit niciodată cu el.

— A reușit să-ți transmită mesajul.

— Amice, omul are o mulțime de legături, ce naiba! Când facem ce-ai scris pe bilet? M-am gândit că te-ai hotărât să fii cinstit. Altfel nu mi-aș fi asumat riscul să vin aici. Când plecăm?

Și-a stins țigara și m-a privit. Umbra lui uriașă plutea amenințător pe perete. Era atât de mare, încât părea ireal.

— Ce te-a făcut să crezi că eu am omorât-o pe Jessie Florian?, m-a întrebat brusc.

— Distanța dintre urmele de degete de pe gâtul ei. Faptul că trebuia să scoți ceva de la ea și că ești suficient de puternic pentru a omorî oameni, fără să vrei?

— Copoii s-au prins?

— Nu știu.

— Și ce crezi că vroiam de la ea?

— Credeai că știe unde-i Velma.

A încuviințat fără să vorbească și a continuat să se uite fix la mine.

— Dar nu știa, am zis. Velma a fost prea vicleană pentru ea.

Cineva a bătut încet la ușă. Malloy s-a aplecat puțin, a zâmbit și și-a ridicat pistolul.

Clanța s-a mișcat. S-a ridicat încet, gata de bătaie și a ascultat. Apoi și-a întors privirea de la ușă, către mine. Mi-am pus picioarele pe podea și m-am ridicat. Malloy mă privea în liniște, fără să se miște. M-am dus la ușă.

— Cine e?

— Deschide, prostule, e ducesa de Windsor.

Era vocea ei.

— Numai puțin.

M-am uitat în spate, la Malloy. Era încruntat. M-am apropiat de el și i-am spus în șoaptă:

— Există o singură soluție: te duci în camera cealaltă și aștepti. O să o trimit la plimbare.

M-a ascultat și s-a gândit. Fața lui era inexpresivă. Nu mai avea mare lucru de pierdut. Nu îi era frică niciodată. Acest sentiment nu fusese implantat în sufletul lui. A încuviințat, în sfârșit, și-a luat pardesiul și pălăria și a trecut încet, pe lângă pat, în camera cealaltă. A închis ușa, dar nu de tot.

M-am uitat în jur ca să văd dacă a mai rămas vreo urmă a prezenței lui. Nimic altceva, decât un chiștoc de țigară, pe care l-ar fi putut lăsa oricine. M-am dus la ușa de la intrare și am deschis-o. Malloy pusese zăvorul la loc după ce intrase.

Era zâmbitoare, îmbrăcată în pelerina cu guler înalt, de vulpe argintie, despre care îmi povestise. Cerceii de smarald erau aproape îngropați în blana albă și moale. În mână strângea ușor geanta mică de seară.

Zâmbetul i s-a șters de pe față când m-a văzut. M-a măsurat cu o privire rece.

— Deci așa, s-a strâmbat. Pijama și halat. Uite cum vrea el să-mi arate minunatul lui tablou. Ce proastă sunt!

M-am dat la o parte și i-am ținut ușa.

— N-o lua chiar așa. Tocmai mă îmbrăcam atunci când a venit un polițai. Abia a plecat.

— Randall?

Am încuviințat. E mai ușor să minți dând din cap, decât vorbind. A ezitat o clipă, apoi a trecut pe lângă mine ca un vârtej de blană parfumată.

Am închis ușa. A traversat camera încet, a privit inexpresiv spre perete și s-a întors repede.

— Să ne înțelegem, a zis. Nu sunt chiar o târfă. Nu-mi place să fiu trântită direct în pat. Am avut parte prea des de asta, în trecut. Lucrurile trebuie să decurgă ceva mai elegant.

— Vrei să bei ceva înainte să pleci?

Mă sprijineam încă de ușă, în partea opusă a camerei.

— Plec?

— Mi-ai dat impresia că nu prea îți place aici.

— Am vrut să-ți atrag atenția. A trebuit să fiu puțin vulgară ca să reușesc. Nu sunt o prostituată. Cedez, dar nu atât de ușor. Da, am să beau ceva.

M-am dus la bucătărie și am umplut două pahare, cu mâini destul de nesigure. Le-am dus înapoi și i-am întins unul dintre ele. Din camera cealaltă nu se auzea nici o suflare. A luat paharul, a gustat, apoi s-a uitat prin el la peretele opus.

— Nu-mi place ca bărbații să mă întâmpine în pijama, a zis. E ciudat. Mi-a plăcut de tine. Mult. Dar s-ar putea să-mi treacă. Mi s-a-ntâmpat adesea.

Am încuviințat și am băut.

— Majoritatea bărbaților sunt doar niște animale, a zis. De fapt, cam toți oamenii sunt animale, după părerea mea.

— Probabil că banii te fac să suporti mai ușor.

— Așa crezi atunci când n-ai avut niciodată bani. De fapt, nu fac decât să-ți creeze alte probleme. A zâmbit ciudat. Și uiți cât de grele erau vechile probleme.

A scos din poșetă o tabacheră aurită, m-am dus lângă ea și i-am oferit un foc. A suflat un norișor de fum și l-a privit cu ochii întredeschiși.

— Așează-te lângă mine, a zis brusc.

— Hai să vorbim puțin, întâi.

— Despre ce? A, colierul meu?

— Despre crimă.

Nimic nu s-a clintit pe fața ei. A mai suflat un norișor de fum, de data asta mai încet.

— E un subiect neplăcut. Chiar trebuie să-l abordăm?

Am ridicat din umeri.

— Lin Marriott nu era un sfânt, a zis. Dar tot nu-mi face nici o plăcere să vorbesc despre asta.

M-a privit rece timp de o clipă, apoi a băgat mâna în geantă, căutând o batistă.

— Eu unul nu cred că lucra împreună cu hoții de bijuterii, am zis. Polițiștii pretind că ei așa cred. Dar ei pretind multe lucruri. Eu cred că nu era nici măcar un șantajist, în sensul adevărat al cuvântului. Interesat, nu?

— Oare?

Tonul ei era acum foarte, foarte rece.

— Mă rog, nu chiar, am încuviințat și am golit restul paharului. A fost extrem de amabil din partea dumneavoastră că ați venit, doamnă Grayle. Dar se pare că suntem într-o stare de spirit nepotrivită. Eu, de exemplu, nu cred nici măcar că Marriott a fost omorât de niște hoți de bijuterii. Nu cred că s-a dus în canionul acela ca să răscumpere un colier de jad. Eu nu cred nici măcar, că un colier de jad a fost vreodată furat. Tot cred că s-a dus în acel canion ca să fie omorât. Deși el credea că se duce ca să ajute pe cineva să comită o crimă. Dar Marriott nu era deloc un bun criminal.

S-a aplecat un pic în față, iar zâmbetul ei a devenit sticlos. Brusc, fără ca ceva să se schimbe cu adevărat, nu mai era frumoasă. Arăta doar ca o femeie care ar fi fost periculoasă acum o sută de ani, tentantă acum douăzeci, dar care astăzi era ceva de mâna a doua.

Nu a zis nimic, dar bătea darabana cu mâna dreaptă pe încuietoarea de la poșetă.

— Nu era deloc un bun criminal, am zis. La fel ca Al Doilea Criminal din Richard al III-lea. Cel care avea rămășițe de conștiință, dar vroia și să pună mâna pe bani și care, până la urmă, n-a mai făcut treaba pentru că s-a tot gândit și răzgândit. Astfel de criminali sunt foarte periculoși. Ei trebuie înlăturați — uneori cu ajutorul bastonului.

A zâmbit.

— Și pe cine crezi tu că ar fi trebuit el să omoare?

— Pe mine.

— Asta-i foarte greu de crezut, că cineva te ura chiar într-atât. Și ai mai spus și că nimeni nu mi-a furat colierul. Ai vreo dovadă?

— N-am zis că am. Am zis doar că așa cred.

— Atunci de ce faci prostia să vorbești despre asta?

— Dovada, am zis, este o chestiune foarte relativă. Reprezintă înclinarea balanței

probabilităților. Și asta, este o chestiune subiectivă. Mobilul omorării mele este destul de slab: doar că încercam să dau de o fostă cântăreață de pe Central Avenue odată cu ieșirea din închisoare a unui anume Moose Malloy, care începuse și el să o caute. Poate că încercam să-l ajut s-o găsească. În mod clar, ea putea fi găsită, altfel lui Marriott nu i s-ar mai fi putut explica că eu trebuie să fiu omorât repede. El n-ar fi crezut asta, dacă nu ar fi fost așa. Dar există un mobil mult mai puternic pentru a-l omorî pe Marriott, mobil pe care el, din înfumurare, sau din dragoste, sau din lăcomie, sau din toate trei, nu l-a luat în considerare. Se temea, dar nu pentru sine însuși. Se temea de actele de violență la care lua parte și pentru care ar fi putut fi condamnat. Dar, pe de altă parte, lupta să-și asigure ziua de mâine. Așa că a riscat.

Am tăcut. Ea a încuviințat și a zis:

— Foarte interesant. Pentru cineva care știe despre ce vorbești.

— Iar tu știi, i-am zis. ...

Ne-am uitat unul la celălalt. Își băgase iarăși mâna dreaptă în poșetă. Mi-era destul de clar ce se afla înăuntru, dar ea nu se grăbea. Toate la timpul lor.

— Hai, terminăm cu gluma, am zis. Suntem singuri aici. Nu ne putem convinge unul pe altul. Ne neutralizăm reciproc. O fată care trăia în mizerie a devenit nevasta unui multimilionar. În drumul ei spre înalta societate, o bătrână prăpădită a recunoscut-o; probabil, că a auzit-o cântând la radio — i-a recunoscut vocea și s-a dus să vadă — iar bătrâna asta trebuia făcută să tacă. Dar era ieftină, deci nu știa prea multe. Însă bărbatul care s-a ocupat de ea și care îi plătea lunar, care avea o poliță asupra casei și o putea arunca în șanț, dacă făcea pe nebuna — bărbatul acela știa totul. El era scump. Dar nici asta n-avea importanță, atât timp cât nu mai știa și *altcineva*. Dar, într-o zi, un tip dur numit Moose Malloy, avea să iasă din închisoare și să înceapă să descopere câte ceva despre fosta lui iubită. Pentru că sărmanul fraier o iubea — și încă o mai iubește. Asta face ca lucrurile să fie comice. Tragi-comice. Și, cam tot pe-atunci, un detectiv particular începe să-și bage și el nasul. Așa că veriga slabă a lanțului, Marriott, încetează să mai fie un lux. El devine o amenințare. Vor ajunge la el și îl vor stoarce de informații. Așa e el. Se topește la căldură. Așa că a fost omorât înainte de a apuca să se topească. Cu un baston. De către tine.

N-a făcut decât să-și scoată mâna din poșeta, cu un pistol în ea. L-a îndreptat către mine și a zâmbit. Eu n-am făcut nimic.

Dar asta n-a fost tot. Moose Malloy a ieșit din camera cealaltă ținând un Colt 45 ce continua să arate ca o jucărie în mâinile lui uriașe.

Nu mi-a aruncat nici măcar o privire. S-a uitat numai la doamna Lewin Lockridge Grayle. S-a aplecat înainte, i-a zâmbit și i-a spus încet:

— M-am gândit eu că recunosc vocea. Am ascultat vocea asta timp de opt ani, cât îmi mai aduceam aminte. Totuși, îmi plăcea mai mult când aveai părul roșu. Bună, frumoasă. Nu ne-am văzut de mult.

Ea a întors pistolul.

— Nu te apropia de mine, ticălosule, a zis ea.

S-a oprit și a lăsat pistolul în jos. Era la câțiva pași de ea. Respira greu.

— Nu m-am gândit niciodată. Abia acum mi-a venit, așa, din senin. Tu m-ai turnat. Tu. Micuța Velma.

Am aruncat o pernă, dar am fost prea încet. L-a împușcat de cinci ori în stomac.

Gloanțele n-au făcut mai mult zgomot, decât degetele introduse într-o mânășă.

Apoi și-a îndreptat pistolul spre mine și a tras, dar era gol. A sărit după pistolul lui Malloy. N-am mai ratat cu a doua pernă. Am ocolit patul și am dat-o la o parte, înainte să apuce să-și ia perna de pe față. Am ridicat Colt-ul și, cu el în mână, am ocolit iarăși patul. Malloy era încă în picioare, dar se clătina. Avea gura deschisă și își pipăia corpul cu mâinile. I s-au înmuiat genunchii și a căzut în lateral, pe pat, cu fața în jos. Respirația lui greoaie răsună în cameră. Ridicase telefonul înainte ca ea să apuce să facă vreo mișcare. Ochii ei erau de un cenușiu mat. Ca un lac pe jumătate înghețat. A țâșnit către ușă, iar eu nu am încercat să o opresc. A lăsat ușa larg deschisă, așa că după ce am vorbit la telefon, am traversat camera și am închis-o. I-am răsucit puțin capul pe pat, ca să nu se sufocă. Încă mai era în viață, dar după cinci gloanțe în stomac, nici chiar Moose Malloy, nu mai poate trăi multă vreme.

M-am întors la telefon și l-am sunat pe Randall acasă.

— Malloy, am zis. În apartamentul meu. Împușcat de cinci ori în burtă de doamna Grayle. Am sunat la urgență. Ea a fugit.

— Trebuia să faci tu pe deșteptul, au fost singurele sale cuvinte, apoi a închis repede.

M-am întors la pat. Malloy îngenunchease lângă pat, și încerca să se ridice, strângând cearșafurile. Transpira abundant. A clipit încet, iar lobii urechilor s-au întunecat. Era încă în genunchi și încă încerca să se ridice când a venit ambulanța. Au fost necesari patru oameni ca să-l pună pe targă.

— Are o șansă mică, dacă gloanțele sunt de calibrul 25, a spus doctorul înainte de a ieși. Depinde ce-au atins înăuntru. Dar are o șansă.

— Nu i-ar place să scape.

N-a scăpat. A murit în cursul nopții.

Capitolul 40

— Ar fi trebuit să dai o serată, a spus Anne Riordan, din celălalt capăt al camerei. Pahare de cristal și tacâmuri de argint, fețe de masă apretate — asta dacă se mai folosesc fețe de masă în locurile unde se dau serate — lumânări, femei purtând cele mai bune bijuterii și bărbați purtând cravate albe. Chelnerii trecând discret printre mese cu sticle de șampanie învelite, copoi arătând cam stânjeniți în hainele de seară închiriate — cine n-ar fi? — suspecti cu zâmbete rigide și mâini neastâmpărate și tu în capul mesei, explicând totul, puțin câte puțin, cu încântătorul tău zâmbet obosit și accentul tău pseudo-englezesc.

— Mda, am zis. Ce-ar fi să-mi dai ceva să țin în mână, cât timp faci tu pe deșteaptă?

S-a dus în bucătărie, a zdrăngănit gheața, s-a întors cu două pahare înalte și s-a așezat la loc.

— Prietenele tale trebuie că dau o grămadă de bani pe băutură, a spus luând o înghițitură.

— Și brusc majordomul a leșinat, am spus. Numai că nu majordomul era criminalul. A leșinat doar așa, ca să fie amabil. Am golit o parte din pahar. Nu e genul ăsta de poveste, strălucitoare și isteată, am continuat. Este întunecată și plină de sânge.

— Ea a reușit să scape?

— Până acum, da. Nu s-a întors acasă. Probabil, că a avut o ascunzătoare unde și-a schimbat hainele și aspectul. La urma urmei, ducea o viață periculoasă, ca și marinarii. Era singură când a venit să mă vadă. Fără șofer. A venit cu o mașină mică, pe care a lăsat-o la câteva străzi distanță.

— Or să o prindă, dacă vor asta.

— Nu fi rea. Wilde, procurorul, e un tip cinstit. Am lucrat pentru el, mai demult. Și dacă o prind, ce dacă? Vor trebui să se lupte cu douăzeci de milioane de dolari, un chip de înger și, sau cu Lee Farrel sau cu Rennenkamp. Le va fi al dracului de greu să dovedească că ea l-a ucis pe Marriott. Nu au decât un mobil al crimei și trecutul ei, dacă îl pot descoperi. Probabil ca ea nu are cazier: în caz contrar, s-ar fi purtat altfel.

— Și Malloy? Dacă mi-ai fi spus despre el mai înainte, aș fi știut imediat cine era ea. Apropo, tu cum ți-ai dat seama? Fotografiile alea două nu erau ale aceleiași femei.

— Nu erau. Mă întreb dacă doamna Florian știa că cineva schimbase fotografiile. A părut destul de surprinsă când i-am arătat fotografia Velmei, cea pe care scria Velma Valento. Dar poate că știa. Poate că mi-a ascuns-o tocmai ca să mi-o bage pe gât. Știind că nu poate face nici un rău, că e doar o fotografie a altei fete, adusă de Marriott.

— E doar o presupunere.

— Așa trebuie să fi fost. Iar faptul că Marriott m-a sunat trebuie să se fi datorat vizitei mele la doamna Florian. Moartea lui Marriott s-a datorat faptului că era veriga slabă a lanțului. Doamna Florian nici nu știa că Velma devenise doamna Lewin Lockridge Grayle. N-avea cum. Au cumpărat-o prea ieftin. Grayle spune că s-au căsătorit în Europa, iar ea și-a folosit numele adevărat. Nu va spune nici unde, nici când. Nu va spune nici care era numele ei adevărat. Nu va spune unde se ascunde ea. Eu nu cred că știe. Dar copoi sunt de altă părere.

— De ce nu vrea să le spună?

Anne Riordan și-a sprijinit bărbia în palmă și m-a privit cu ochi întunecați.

— E atât de înnebunit după ea, încât nu-i pasă cine o stânge în brațe.

— Sper că ea s-a simțit bine în brațele tale, a spus Anne Riordan acid.

— Se juca cu mine. Se temea puțin de mine. Nu vroia să mă omoare pentru că nu e bine să omori pe cineva care e un fel de polițist. Probabil că în cele din urmă ar fi încercat, așa cum ar fi omorât-o și pe Jessie Florian, dacă Malloy nu i-ar fi luat-o înainte.

— Probabil că e distractiv să fi jucăria unei blonde frumoase. Chiar dacă există și un

mic risc, ca întotdeauna.

Am tăcut.

— Presupun că n-o pot pedepsi pentru că l-a omorât pe Malloy, fiindcă el avea un pistol.

— Nu. Cu relațiile ei...

Ochii ei cu reflexe aurii m-au studiat atent.

— Crezi că a vrut să-l omoare pe Malloy?

— Se temea de el, am zis. Îl turnase cu opt ani înainte. El părea să știe asta, dar nu i-ar fi făcut nici un rău. Încă o iubea. Da, cred că ar fi omorât pe oricine trebuia. Avea pentru ce să lupte. Dar nu poți să continui așa la nesfârșit. A încercat să mă împuște la mine acasă, dar pistolul nu mai avea gloanțe. Ar fi trebuit să mă ucidă odată cu Marriott.

— O iubea, a zis Anne încet. Mă refer la Malloy. Pentru el nu avea importanță că ea nu i scrisese de șase ani sau că nu-i făcuse nici o vizită la închisoare. N-avea importanță că-l turnase ca să pună mâna pe recompensă. Și-a cumpărat niște haine și a început să o caute imediat ce a ieșit. Așa că ea a înfipt cinci gloanțe în el în loc de bună ziua. Și el omorâse doi oameni, dar o iubea. Ce lume!

Mi-am terminat băutura și mi-am compus o expresie însetată. Nu m-a băgat în seamă. A zis:

— Ea a trebuit să-i spună lui Grayle de unde vine și lui nu i-a păsat. A luat-o de nevastă sub un alt nume, și-a vândut postul de radio ca să rupă orice legătură cu cei care ar fi putut să o recunoască și i-a dăruit toate bogățiile din lume. Ea ce i-a oferit?

— Greu de spus.

Am zornăit gheața în pahar, dar nici asta n-a fost de folos.

— Presupun că i-a dat satisfacția că el, deși bătrân, poate avea o soție tânără, frumoasă și sclipitoare. O iubea. De ce naiba discutăm noi despre asta? Se întâmplă mereu. Nu avea nici o importanță ce făcuse, cu cine se încurcase sau ce fusese ea altă dată. O iubea.

— Ca și Moose Malloy, a zis Anne înăbușit.

— Hai să mergem pe plajă.

— Nu mi-ai spus despre Brunette, nici despre cărțile de vizită ascunse în acele țigări, nici despre Amthor sau doctor Sonderborg, nici despre acel mic indiciu care te-a pus pe drumul cel bun.

— I-am dat doamnei Florian una din cărțile mele de vizită. A pus un pahar ud deasupra ei. O asemenea carte de vizită am găsit în buzunarul lui Marriott — cu urma de pahar. Marriott nu era dezordonat. Asta a fost un fel de indiciu. Odată ce începi să bănuiești, este ușor să găsești legăturile, cum ar fi că Marriott avea o poliță asupra casei doamnei Florian, ca s-o țină la respect. Cât despre Amthor, e un măr putred. L-au ridicat dintr-un hotel din New York și au zis că e sub urmărire internațională. Atât Scotland Yard, cât și Parisul au amprente lui. Cum dracu au aflat astea într-una sau două zile, habar n-am. Băieții ăștia lucrează repede când au chef. Cred că Randall știa toate astea de mai multă vreme și îi era frică să nu-mi bag și eu nasul. Dar Amthor n-are legătură cu omorul. Și nici cu Sonderborg. Pe-asta încă nu l-au găsit. Se pare că și el are cazier, dar nu pot fi siguri până nu pun mâna pe el. Cât despre Brunette — nu-i poți face nimic unuia ca el. O să-l ducă în fața Curții Supreme și el o să refuze să spună ceva, conform drepturilor sale constituționale. Nu trebuie să-și facă probleme pentru reputația sa. Dar se întâmplă niște mici cutremure aici, în Bay City. Șeful poliției a fost dat afară și jumătate dintre detectivi au fost trecuți la patrulare. Un tip foarte simpatic, Red Norgaard, care m-a ajutat să urc pe Montecito, și-a reprimut slujba. Primarul învâрте toate astea, și o să facă pe el din oră în oră până se termină criza.

— Chiar trebuie să spui lucruri din astea?

— Și Shakespeare spunea. Hai la plimbare. După ce mai bem ceva.

— Poți să iei paharul meu, a spus Anne Riordan, care s-a ridicat și mi-a adus băutura ei neatinsă. S-a așezat în, fața mea. Ochii erau mari și puțin speriați.

— Ești minunat! a zis ea. Așa de curajos, așa de hotărât, și lucrezi pentru așa de puțini bani. Toți te pocnesc în cap, te strâng de gât și îți mută fălcile, te umplu cu morfină, dar tu continui să te zbați între ciocan și nicovală până când îi epuizezi. Ce te face atât de minunat?

— Bravo, am mârâit. Continuă.

Anne Riordan a zis gânditoare:

— Mi-ar place să mă săruți, lua-te-ar naiba.

Capitolul 41

Au trecut mai mult de trei luni până să o găsească pe Velma. N-au vrut să creadă că Grayle nu o ajutase să se ascundă. Așa că toți polițaii și ziariștii din țară au căutat-o în toate ascunzătorile pe care le putea alege un om cu bani. Dar ea nu era acolo, iar modul în care s-a ascuns a părut foarte evident după ce a fost descoperit. Într-o noapte, un detectiv din Baltimore, un tip cu memorie fotografică, a intrat într-un bar de noapte, a ascultat orchestra și s-a uitat la solista frumoasă, brunetă, care cânta cu suflet. Trăsăturile ei i-au atras atenția. S-a întors la sediu, a scos dosarul cu persoanele căutate de poliție și a început să le studieze fișă cu fișă. Când a ajuns la cea pe care o căuta, a privit-o îndelung. Apoi, și-a îndreptat pălăria de paie, s-a întors la barul de noapte și a vorbit cu administratorul. Împreună s-au dus la vestiarele din culise și administratorul a bătut la una dintre uși. Nu era încuiată. Detectivul l-a dat pe administrator la o parte, a intrat și a închis ușa în spatele său. Trebuie să fi simțit marihuana, pentru că ea fuma, dar n-a dat nici o importanță atunci. Ședea în fața unei oglinzi, studiind rădăcinile părului și sprâncenelor ei. Erau chiar sprâncenele ei. Zâmbind, detectivul a traversat camera și i-a întins fișa.

Probabil că s-a uitat la poza de pe fișă tot atât ca și detectivul. Avea la ce să se gândească în timp ce o studia. Detectivul s-a așezat picior peste picior și și-a aprins o țigară. Avea ochi buni, dar devenise prea specializat. Nu se pricepea la femei. În cele din urmă, ea a râs un pic i-a zis:

— Ești un băiat isteț, copoiule. Odinioară credeam că am o voce ușor de reținut. Un prieten m-a recunoscut doar ascultându-mă la radio. Dar cânt cu orchestra asta de o lună — de două ori pe săptămână la radio — și nimeni nu și-a dat seama.

— Eu nu-ți mai auzisem vocea, a spus detectivul și a continuat să zâmbească.

— Presupun că nu ne putem înțelege. Ai avea de câștigat, dacă te porți cum trebuie.

— Nu se poate, îmi pare rău.

— Atunci hai să mergem, a zis ea, s-a ridicat și și-a luat poșeta și haina dintr-un cuier.

S-a apropiat de el întinzându-i haina, pentru ca el s-o ajute să se îmbrace. El s-a ridicat și i-a ținut-o ca un gentleman. Ea s-a răsucit, a scos pistolul din geantă și l-a împușcat de trei ori prin haina pe care el o ținea. Când au spart ușa, nu mai avea decât două gloanțe în pistol. Ajunseseră la jumătatea camerei înainte ca ea să le folosească. Le-a tras pe amândouă, dar al doilea a fost doar un reflex. Au prins-o înainte de a cădea, dar capul ei atârna deja ca o cârpă.

— Detectivul a mai trăit o zi, mi-a povestit Randall. A vorbit când a putut. Așa am aflat asta. Nu pot să înțeleg cum de a fost atât de neatent, afară de cazul în care chiar se gândea să facă un aranjament cu ea. Asta i-ar fi întunecat mintea. Dar, bineînțeles, nu-mi place să cred că așa au stat lucrurile.

Am spus că s-ar putea să aibă dreptate.

— S-a împușcat drept în inimă, de două ori, a zis Randall. Și când te gândești că unii experți depun mărturie că așa ceva e imposibil. Și mai știi ceva?

— Ce?

— A fost proastă că l-a împușcat pe detectivul ăla. N-am fi condamnat-o niciodată. La modul cum arăta și banii pe care îi are și poveștile pe care le-ar fi răspândit în jurul ei... Sărmana fetiță muncește și ajunge nevasta unui om bogat și vulturii care o cunoșteau nu vor să o lase în pace. Chestii de genul ăsta. Ce dracu, Rennenkamp ar fi adus zece babe la tribunal ca să bocească și să depună mărturie că o șantajau de ani de zile, în așa fel încât să nu poți să le acuzi pe ele, dar să convingi juriul. A făcut bine că a fugit singură și nu l-a amestecat și pe Grayle, dar ar fi făcut și mai bine să se ducă acasă, atunci când a fost prinsă.

— A, deci acum crezi că nu l-a amestecat pe Grayle, am zis.

A încuviințat.

— Crezi că a avut vreun motiv anume pentru asta?, l-am întrebat.

M-a privit lung.

— Nu, dar sunt curios.

— Era o ucigașă, dar tot așa era și Malloy. Și el nu era deloc o jigodie. Poate că detectivul ăla din Baltimore nu era chiar atât de cinstit cum scrie în rapoarte. Poate că ea și-a dat seama că are o șansă — nu să fugă — se plictisise de asta — ci să-l ajute pe singurul om care o ajutase.

Randall m-a privit cu gura căscată, neîncrezător.

— La naiba, pentru asta nu era nevoie să împuște un polițist.

— Nu spun că era o sfântă, nu era nici măcar cumsecade. Nu s-ar fi omorât dacă nu ar fi fost încolțită. Dar tot ce a făcut, a făcut ca să nu ajungă la tribunal. Gândește-te la asta. În cine ar fi lovit cel mai tare un proces? Indiferent că ar fi pierdut sau ar fi câștigat procesul, cine ar fi plătit cel mai mare preț? Un bătrân care iubise nu prea înțelept, dar prea intens.

— Sunt doar sentimentalisme, a spus Randall tăios.

— Mda. Și mie mi s-a părut la fel. Probabil e, oricum, o greșeală. Adio! Ai mai văzut gândăcelul meu roz pe aici?

Habar n-avea despre ce vorbeam.

Am mers cu liftul până la parter și am coborât treptele primăriei. Era o zi rece și foarte senină. Se putea vedea până departe — dar nu chiar până acolo unde ajunsese Velma...
